

Kiểm Được Con Cưới Được Vợ

Contents

Kiểm Được Con Cưới Được Vợ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	41
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	63
15. Chương 15	67
16. Chương 16	72
17. Chương 17: Chương Kết	76
18. Chương 18: Vì Thanh	80

Kiểm Được Con Cưới Được Vợ

Giới thiệu

Thể loại: Từ biệt sau gặp, lại nối lại tiền duyên, chưa cưới sinh conNiên đại: Hiện đạiNơi: Đài LoanThảm mền chính là t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-duoc-con-cuoi-duoc-vo>

1. Chương 1

Năm 2012, Đài Bắc

Sau khi rời khỏi nhà trọ, cúi đầu nhìn cổ tay, Đới Nghi Thuần đầu cũng không quay lại, xoay người chạy như điên.

Sáng sớm không khí lạnh phả vào mặt, thừa dịp mở to miệng hô hấp cùng lúc rót vào tim phổi, chạy thẳng lên não.

Một mạch chạy thẳng vào ga tàu điện ngầm, vạn phần mạo hiểm chen vào toa xe đã kín người, giống như người chết đuối nắm chặt lấy một cái vòng treo, Đới Nghi Thuần lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cô nhắm mắt lại, không ngừng thở dốc, ngực chấn động kịch liệt, tim đập như đánh trống.

Chốc lát, hô hấp dần hòa hoãn, khi cô mở mắt tàu đã chạy vào đường ray dưới lòng đất. Khung cảnh thành phố không xuất hiện nữa. Trên cửa sổ xe bằng thủy tinh trước mặt chiếu rọi ra một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Dưới tóc mái chỉnh tề là một gương mặt lớn chừng bàn tay; im lặng làm đôi môi cánh hoa bị ép mỏng thành một đường thẳng. Mái tóc bởi vì vội vàng mà quên buộc đang rối tung trên bờ vai gầy nhỏ, Trên chiếc mũi thanh tú là cặp kính đen cực to gần như che đi hai phần ba gương mặt trắng mộc mạc. Khác với lối ăn mặc xinh đẹp khi đi làm của những cô gái khác, cơ thể gầy nhỏ mặc một chiếc áo sơ mi màu thẫm, quần dài, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác mỏng có mũ trùm đầu.

Đó là cô.

Cô mộc mạc mà bình thường.

Vào thời điểm người xung quanh không phân biệt nam nữ người người cúi đầu nghịch diện thoại. Chỉ riêng Đối Nghi Thuần hai mắt mở to, xuyên qua cặp kính đen, chớp cũng không chớp nhìn trong ảnh ngược, thân hình nhỏ bé nắm chặt vòng treo xen lẫn trong đám người chật chội. Ngẫu nhiên nhìn trạm xe đến, cửa vừa mở ra, gió nổi lên phất qua tóc rối tung trên vai, mang theo đường cong nhẹ lay động trên má cô.

Tuy rằng vẻ mặt nhìn qua như bình tĩnh, nhưng không ai biết, dưới bề ngoài như vậy thật ra cất giấu tâm trạng lòng nóng như lửa đốt của cô.

Tầm mắt gần như cách mấy giây là nhìn về phía chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay một lần. Chỉ cần nhìn kim đồng hồ đi thêm một cách, tim sẽ nhện không được nẩy lên một cái.

Cô sắp đến muộn. Đối với người mới đi làm ngày thứ ba như cô mà nói là không thể cũng không nên.

Ba ngày trước, qua sự phân công nhân lực của công ty Trọng Giới, Đối Nghi Thuần đi tới một văn phòng luật pháp tư nhân nhỏ mà xinh đẹp, tạm thời đảm nhiệm trợ lý. Nghe nói tính cả cô thì cả văn phòng này cũng chỉ có ba người.

Người quản lý trực tiếp của cô là chị Uông – người phụ nữ trung giỏi giang. Trừ phụ trách quản lý công tác kế toán hành chính của văn phòng, thỉnh thoảng còn phải làm trợ lý pháp luật sửa sang lại tư liệu ra tòa cho ông chủ cũng là luật sư Khương.

Chị Uông quản lý tất cả công việc trong văn phòng. Bất hạnh thay, vào ngày thứ sáu trên đường tan làm trở về xảy ra tai nạn dẫn đến chân trái bị gãy xương, hành động bất tiện. Vì vậy bức thiết cần một tiểu trợ lý đến hỗ trợ làm chân chạy việc vặt, liền xuyên qua công ty nhân lực khẩn cấp tìm được Đối Nghi Thuần có thể ngay lập tức đi làm vào thứ hai.

Chị Uông diện mạo nghiêm túc nhưng người không xấu, dưới sự chỉ điểm của chị, Đối Nghi Thuần rất nhanh liền thích ứng được phần công tác này.

“Nghi Thuần, em trước qua đây một lát.”

Nghe chị Uông gọi, Đối Nghi Thuần đang photo tư liệu lập tức đi tới bên cạnh, ôn nhu hỏi: “Chị Uông, có chuyện gì vậy ạ? Có phải muốn đi toliet không? Nào, cẩn thận khoác vai em, em đỡ chị.”

Giơ tay ngăn lại, “Không phải không phải, chị có công việc khác muốn giao cho em.”

Trải qua hai ngày cùng làm việc với nhau, chị Uông đối biểu hiện vừa chăm chỉ vừa biết nghe lời của Đối Nghi Thuần rất là hài lòng, tạm thời quyết định giao phó cho cô một chuyện nói quan trọng thì không quan trọng, nhưng nói không quan trọng thì lại là công việc rất quan trọng.

Không đợi cô đặt câu hỏi, chị Uông tự mình cầm ra chùm chìa khóa, tách chiếc chìa khóa dài làm bằng đồng có treo đồ trang sức hellokitty, gỡ xuống giao cho cô —

“Luật sư Khương ngày mai đi công tác về, mà buổi sáng ngày mai chị vừa khéo phải đến bệnh viện khám lại. Đây là chìa khóa cửa của văn phòng, công việc mở cửa liền giao cho em. Không cần phải tới quá sớm, thế nhưng cũng đừng tới trễ, tránh cho luật sư Khương bị kẹt ở ngoài cửa. Luật sư Khương rất thù dai đấy!”

“Vâng” nhận lấy chìa khóa, Đới Nghi Thuần cẩn thận bỏ vào bên trong túi xách, phòng ngừa đánh rơi.

“Đừng để cho cậu ấy biết chị ở sau lưng nói cậu ấy thù dai, bởi vì luật sư Khương sẽ thật sự thù dai, biết không?”

Chị Uông đặc biệt dặn đi dặn lại làm Đới Nghi Thuần mỉm cười, nở nụ cười yếu ớt đồng thời không nhận được đối với luật sư Khương trong miệng chị Uông sinh ra hiểu kỳ, trong đầu len lén phỏng đoán hình tượng của luật sư Khương —

Văn phòng này xem ra đã khá lâu năm, chỉ tấm biển gỗ có đề thư pháp ngoài cửa cũng đã có thể nói là lỗi thời, càng đừng nói tới bên trong văn phòng khắp nơi là bàn ghế cũ, đèn bàn cũ, tủ sách cũ. Cho nên cô phỏng đoán, luật sư Khương thù dai trong miệng chị Uông hẳn là lão luật sư có mái tóc hoa râm, tính tình có phần cổ quái, làm việc đâu ra đấy, đức cao trọng vọng.

Mà kinh nghiệm nói cho cô biết, những người có tuổi lại có danh vọng như vậy đặc biệt nghiêm túc, thói quen ngủ sớm dậy sớm, đi làm tự nhiên cũng sẽ sớm hơn so với người khác. Vì để lưu lại ấn tượng tốt với luật sư Khương, cô quyết định vẫn nên đi làm sớm một chút, tránh chọc cho ông lão không vui.

Không may thay, kế hoạch không theo kịp thay đổi —

Sáng sớm, Đới Nghi Thuần đặc biệt đưa con trai đến nhà mẹ của bạn cùng phòng Lý Lộ trước thời gian. Sao biết con trai đột thay đổi cảm xúc khóc to, ngăn cản bước chân ra cửa đi làm của cô, cô mất rất nhiều thời gian cố gắng trấn an cảm xúc của con trai nhưng vô ích, lần ép buộc này, ngược lại làm cho cô đi muộn hơn dự định ban đầu những hai mươi phút.

Mặc dù đây chỉ là một công việc ngắn hạn, nhưng cô không hề muốn làm hỏng một chút nào, bởi vì kinh tế khó khăn, cần tiền lương của công việc này để nuôi mình và con.

Nhìn thấy thời gian đang từng giây từng phút trôi qua, tàu điện ngầm vẫn còn chậm chạp không đến trạm, Đới Nghi Thuần đành phải tìm kiếm trợ giúp từ lực lượng thần bí, thành kính cầu nguyện thần may mắn có chiều cố cô nhiều hơn một chút, ngàn vạn lần đừng để luật sư Khương đi công tác về còn xuất hiện ở văn phòng sớm hơn nhân viên nhỏ như cô.

Tàu điện lại qua mấy trạm, bỗng dừng bên trong túi áo truyền ra từng hồi rung rung, cô đưa tay vào lấy ra một chiếc điện thoại kiểu dáng cũ, nhìn cái tên hiện trên màn hình, trong lòng hơi hoảng, vội vàng bấm xuống phím nghe —

“Mẹ!”

Cùng lúc truyền đến tiếng gọi ngọt ngào mang theo nồng đậm giọng mũi, Đới Nghi Thuần nhớ tới bộ dáng ủy khuất, nước mắt lã chã của con trai trước khi ra cửa, lòng chợt xiết chặt, rất đau.

Cô là một người mẹ đơn thân, năm ấy hai mươi tuổi bất ngờ mang thai, đứa trẻ năm nay đã ba tuổi, mặc dù con đường này bấp bênh, nhưng cô chưa bao giờ hối hận.

Cô vô cùng yêu tiểu bảo bối Ân Ân!

Thế nhưng, sáng sớm hôm nay, cô lại để cho bé thương tâm.

Bởi vì cần phải ra ngoài đi làm, cô không thể không nhẫn tâm bỏ bé đang bị bệnh khó chịu lại, bắt chấp bé khổ sở kêu khóc khàn cả giọng, quyết tuyệt để cho chính mình biến mất khỏi tầm mắt của bé.

” Uh uh, đúng...”

Cô còn chưa kịp nói nhận lỗi, Ân Ân đã giành trước một bước mở miệng nói: “Mẹ, đi làm phải cố gắng lên nha, Ân Ân sẽ ngoan ngoãn cùng bà ở nhà chờ mẹ trở lại, Ân Ân không khóc, thật sự không khóc, mẹ không cần lo lắng.” Giọng đứa trẻ tựa như đang hạ quyết tâm thật lớn.

Đới Nghi Thuần cảm thấy hai con mắt nóng lên, giống như có chất lỏng gì đó ở trước mắt điên cuồng đọng lại, cô cố nén nước mắt rơi khỏi tròng mắt, hít mũi một cái, hạ giọng nói: “Mẹ sẽ cố gắng hơn, Ân Ân cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, như vậy đau đớn mới có thể nhanh nhanh không thấy nữa, mẹ đáp ứng con, sau khi tan việc liền lập tức đi đón Ân Ân về nhà.”

Nhận được cam kết của mẹ, tâm tình được trấn an, Ân Ân ở trong điện thoại mềm mại làm nũng nói: “Mẹ, con yêu mẹ nhất.”

Cô trong lòng ấm áp, “Mẹ cũng yêu Ân Ân.”

Con trai yêu, cô áy náy an ủi cùng tự trách, cũng để cho dũng khí chiến đấu tràn ngập trong lòng cô.

Cô thề, cho dù tương lai cuộc sống có khổ đi chăng nữa, chỉ cần vì tiểu bảo bối của cô, cô cũng sẽ cắn răng chống đỡ, không bao giờ bỏ cuộc!

Cuộc đời này cô không có cách nào cho bé tình thương của cha, nhưng tuyệt đối có thể cho bé tình thương của mẹ gấp bội lần.

Chỉ cần là người có mắt liền nhìn ra được, văn phòng này đã khá lâu năm.

Nói trắng ra chính là — đủ cũ, đủ già.

Không có ai biết, văn phòng luật sư tầm thường này, thật ra là do thành viên thế hệ thứ hai của nhà họ Khương tiếng tăm lừng lẫy giới kinh doanh ở phía nam Đài Loan thành lập.

Khương Duệ Minh là người lãnh đạo thứ hai của văn phòng, cũng là con trai trưởng đời thứ ba nhà họ Khương.

Hơn một năm trước, anh thừa văn phòng nho nhỏ gần sụp đổ này từ trong tay chú Tư mà mình sùng bái từ bé, bất chấp ông nội cùng ba vì hành động này mà giận đến mức máu dồn lên não, anh ngày ngày vui vẻ giúp người khác làm thủ tục lỵ dị, trở thành người kế tục chú Tư, thành con cừu đen thứ hai của gia tộc nhà họ Khương.

Văn phòng không có thiết kế nội thất thời thượng, cũng không có bảng hiệu vừa kêu vang vừa sáng chói, chỉ dùng một tấm gỗ loang lỗ, bên trên là bút pháp thư pháp tùy tiện viết ‘Văn phòng luật sư Khương’.

Bên trái bảng hiệu là một cánh cửa gỗ lung lay sắp đổ, ở giữa là một cánh cửa thủy tinh mờ kiểu cũ, hiển nhiên không muốn để cho người ngoài nhìn thấy nhất cử nhất động đằng sau cánh cửa.

Ở trong mắt Khương Duệ Minh, đây thật đúng là vẽ vời thêm chuyện, nhưng mà, không chỉ có như vậy —

Càng làm anh không thể tưởng tượng nổi là, cánh cửa kiểu xưa nhỏ ba tuổi dựng vào cũng có thể đổ ngay tại chỗ này, rốt cuộc là cùng người ta khóa cái gì? Có cần thiết không? Chiếc khóa được xưng là kết tinh trí tuệ của tổ tiên, là bị lấy ra để sỉ nhục như vậy à?

Đúng vậy, vào hai phút trước anh dùng ngón tay thon dài động vào tay nắm trên cửa.

Theo lý thuyết, nhân viên mở cửa hẳn đã tới trước mới đúng. Cho dù anh có đem tay nắm xoay trái xoay phải, cũng không cách nào mở ra cánh cửa này, lại e sợ dùng lực quá mức, tay sẽ làm hỏng cánh cửa lung lay sắp đổ này, cuối cùng rơi vào kết quả thiếu hụt suy yếu ví tiền của mình, không thể làm gì khác hơn là ảm đạm thu tay lại.

Giống với đạo lý nhiều người ghét mang theo tiền lẻ trong người, Khương Duệ Minh cũng ghét chìa khóa, nặng trĩu không nói, chỉ cần hai chiếc chìa khóa trở lên móc cùng một chỗ, thì sẽ leng keng leng keng ồn ào chết người. Vì để cho chính mình mỗi ngày chỉ cần mang theo một chiếc chìa khóa xe, anh không tiếc bỏ nhiều tiền đem cửa chính nhà mình đổi thành hệ thống nhận biết công nghệ cao. Thế nhưng, ý tưởng giống nhau ở văn phòng lại không thể thực hiện được. Bởi vì từ sau khi anh tiếp nhận, chị

Uông quản lý kế toán hành chính lại không cho phép anh ông chủ mới thay đổi nửa kiểu đồ bên trong, bao gồm khóa cửa, lý do là — văn phòng này nghiêm cấm lãng phí.

Nói cách khác, chi tiêu không cần thiết coi như lãng phí, phải chịu sự quản chế nghiêm khắc nhất.

Khương đại thiếu thật muốn đi chết! Trời ạ, có cần phải tiết kiệm đến vậy không?

“Được, có thể không động, vậy dứt khoát cũng không cần khóa cửa kỹ, bớt chuyện lại thuận tiện!” Khương đại thiếu tức giận la ầm lên.

“Không được.” Chị Uông kiên trì, so với ông chủ còn giống ông chủ hơn.

“Chị Uông, nếu như ăn trộm đến cả địa phương quái quỷ này cũng ghé thăm, thì chỉ có thể chứng minh tên trộm đó đã đến bước đường cùng cộng thêm chỉ số thông minh có vấn đề!” Anh đối với chị Uông ngoan cố ngay thẳng tận tình khuyên bảo.

“Biết rõ trên thế giới này có loại người ngu đó còn không gia tăng đề phòng, đó mới là người ngu xuẩn nhất.” Chị Uông không cảm kích, vẫn nhấn mạnh việc phải đem cánh cửa khóa lại.

Giải cho chị Uông nữ sĩ, nhớ kỹ cho tôi!

Nếu không phải có chú Tư dận dò, riêng nhân viên này tuyệt đối không thể đuổi, Khương Duệ Minh thật muốn mời chị Uông so với mẹ anh còn cầu nhàu hơn này về nhà ăn chính mình.

Để ngăn chặn nhân viên lâu năm cường hãn này, Khương Duệ Minh không cam lòng yếu thế bắt đầu triệt để thi hành “Mỗi ngày chỉ mang một chiếc chìa khóa xe ra cửa”, về phần chìa khóa văn phòng ... liền miễn. Dù sao mỗi ngày chị Uông đều đi làm đúng giờ, anh cũng vui vẻ làm ông chủ tốt số.

Nhưng anh vạn phần không nghĩ tới, kháng nghị của anh bây giờ hại bản thân bị chặn ở ngoài cửa!

“Đáng ghét, bây giờ muốn mình diễn đũa nhỏ không nhà để về sao?”

Trời sinh Khương Minh Duệ không đủ kiên nhẫn, oán giận liếc đồng hồ cơ giới trên cổ tay một cái –

Cách giờ làm việc còn có năm phút.

Tốt, đừng bảo anh không có nhẫn nại cùng không lương tâm, hôm nay anh quá tốt bụng, tuyệt không gọi điện thoại thúc giục, ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài văn phòng chờ người phụ nữ trung niên kia đi làm. Dựa vào cái này huấn luyện bày ra sự văn minh của bản thân, cũng tốt bày cho chị Uông xem khí độ và phong phạm đàn ông chín chắn của mình.

Khương Minh Duệ mặc ba kiện âu phục được đặt làm thủ công tại Ý, lộ ra đôi chân thon dài, khoanh hai tay trước ngực, thân thể cao lớn ưu nhã dựa nghiêng ngoài cửa, dáng vẻ mị hoặc lại không kém phần tiêu sái phẳng phất như đang chụp ảnh.

Mới bắt đầu, anh còn rất hưởng thụ không khí này, nhưng mà theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh bắt đầu cảm thấy sáng sớm vút bỏ chẵn, hy sinh giấc ngủ tốt đẹp, bản thân đứng ở chỗ giống như người ngu vậy!

Cánh tay vốn khoanh trước ngực nhịn không được rút ra, ngón trở chuyển sang để trên cánh cửa đơn bạc, cốc cốc cốc gõ nhẹ theo tiết tấu.

Khương Duệ Minh rất cao, nhìn qua ít nhất cao hơn 1m85, một đầu tóc ngắn thời thượng, làm cho anh trong ấn tượng của mọi người nhìn hoàn toàn không giống một luật sư, ngược lại càng giống như người mẫu trên sàn diễn thời trang. Mà lại ngũ quan anh thâm thúy, tuần mỹ vô cùng, một đôi mắt đẹp đào hoa không lúc nào không phóng điện, cho dù anh bởi vì thời gian chờ đợi không ngừng kéo dài mà đen mặt ánh mắt đó vẫn điện lực mười phần, cuộn cuộn không dứt.

Lông mi anh lay động, lại lần nữa liếc đồng hồ cơ giới một cái –

Chín giờ năm phút, điều này có nghĩa là anh đã đứng ở cửa mười phút, còn bắt được bằng chứng chị Uông đi làm trễ.

2. Chương 2

Editor: Lam

Sau khi lần bẻ hết mười ngón tay, Khương Duệ Minh lấy điện thoại ra gọi cho chị Uông.

Làm gì? Còn phải hỏi, đương nhiên là nắm chặt cơ hội bày ra uy phong của ông chủ rồi!

Ngay tại lúc anh định nhân cơ hội bày ra cái giá của ông chủ, mạnh trừng trị chị Uông một trận thì vạn lần không nghĩ tới chị Uông thế nhưng tắt máy, cuộc gọi trực tiếp chuyển vào hộp thư thoại.

Phản rồi phản rồi, đầu năm nay ông chủ cũng phải nhìn sắc mặt nhân viên, ngay cả muốn gọi điện thoại mắng chửi người cũng không tìm được biện pháp, quả thực là không có thiên lý.

Ra về ông chủ không có chỗ trú, Khương Duệ Minh bức bối suốt nội thương, quyết định đi tới quán cafe bên cạnh uống cà phê, cũng tốt hơn tiếp tục ở chỗ này giống như một học sinh tiểu học bị phạt đứng ngây góc.

Tức giận lấy kính đen trong túi áo khoác ra đeo lên sống mũi, Đại thiếu gia bực mình bước đi.

Văn phòng nằm ở tầng ba của một tòa nhà cũ ba mươi năm, không có cầu thang máy, lúc Khương Duệ Minh xuống lầu, giữa cầu thang vang lên tiếng bước chân lộn xộn của một người khác, từ dưới đi lên, từ xa đến gần...

Chị Uông

Không thể nào, người phụ nữ trung niên kia không có thân thủ linh hoạt như vậy.

Chốc lát, Khương Duệ Minh quả nhiên nhìn thấy bóng người gầy nhỏ hoàn toàn bất đồng với thân hình mượt mà của chị Uông, hốt ha hốt hoảng chạy thẳng lên phía trên lầu.

Bởi vì đối phương cúi đầu, anh không cách nào nhìn thấy khuôn mặt của cô, chỉ nhìn ra được một hàng mái tóc chỉnh tề, tóc dài qua vai, quần áo giản dị, thân hình gầy yếu, có vẻ như học sinh cấp 3.

Hai bên vào lúc lướt qua nhau ngẩn ngủ ở cầu thang giữa tầng 2 và tầng 3 hai, tầm mắt vẫn chưa giao nhau., Khương Minh Duệ tiếp tục xuống lầu, đối phương thì tiếp tục đi lên, sau đó anh rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn chợt dừng lại ở tầng 3 —

Anh nhú mày thâm nghĩ, chẳng lẽ là người đến tìm anh ủy thác làm thủ tục ly dị?

Giả thiết này rất nhanh liền bị chính anh phủ định, bởi vì bóng dáng kia nhìn qua còn quá trẻ, quá giống học sinh, thậm chí ngay cả tốt nghiệp trung học chưa cũng không biết, nhìn thế nào cũng không giống phụ nữ đã kết hôn cần làm thủ tục ly dị.

Chẳng lẽ thực sự chạy tới một tên trộm chỉ số thông minh có vấn đề, muốn đến thăm văn phòng của anh?

Vậy anh phải nắm chặt cơ hội, cấp thật tốt cho đối phương xem chút nhan sắc mới được, lại chọn tới ngay thời điểm tâm tình anh đang khó chịu, bị bắt cũng chỉ là vừa khéo mà thôi.

Một là không làm hai là phải làm tới cùng, Khương Minh Duệ lập tức xoay người lên lầu.

Khi anh lần nữa đứng trên nền nhà lầu ba, chỉ thấy một cô gái đang đưa tay vào trong túi sách lục lọi gì đó. Chỉ chốc lát, lại thần kỳ móc ra một cái chìa khóa dài bằng đồng giống y đúc chiếc chìa khóa của văn phòng.

Khương Duệ Minh nhìn một cái liền nhận ra món phụ kiện ở trên chìa khóa là đồ treo trang sức hellokitty của chị Uông mua trước kia khi đến Nhật Bản.

Cô là ai? Tại sao cô có thể có chìa khóa của văn phòng? Đây chính là bảo vật chị Uông coi như sinh mạng đấy!

Trong lúc anh vẫn còn hoang mang, cô gái đã bước lên phía trước, tra chìa khóa vào ổ định mở cửa ra.

Ổ khóa cửa gỗ lâu năm, cũng không phải chỉ dùng lực mạnh là có thể dễ dàng mở ra, phải dựa vào kĩ xảo đặc thù cùng động tác tay mới được. Nhìn dáng vẻ vụng về của cô, muốn thực sự ăn trộm, khẳng định cũng là nghiệp dư trong nghiệp dư.

Nhìn cô loay hoay một hồi, từ đầu đến cuối không nắm đúng kĩ xảo, Khương Duệ Minh sợ cánh cửa bị cô làm hỏng, quyết định tiến lên hỗ trợ.

Bởi vì quá mức chuyên chú, Đối Nghi Thuần hoàn toàn không nghe được bất kỳ tiếng bước chân nào, cho đến khi bóng đen bao phủ.

“Theo phương pháp mở cửa này của cô, cánh cửa này sớm muộn cũng bị cô làm hỏng.”

Đột nhiên xuất hiện giọng nam xa lạ làm cho Đối Nghi Thuần giật mình, cơ chế phòng vệ trong thân thể khiến cô rút chìa khóa về theo bản năng, đồng thời nhảy ra bên cạnh kéo dài khoảng cách.

Nhưng mà ngay tại lúc cô quay đầu, mặt đầy phòng bị nhìn lại về phía phát ra tiếng nói, gương mặt người đàn ông trước mắt lại cùng khuôn mặt tuấn mỹ nào đó trong trí nhớ phủ đầy bụi trong nháy mắt chồng chéo lên nhau.

Cô ngây người trong chốc lát, lý trí giống như bị nổ tung, hỗn loạn, rối tinh rối mù, thân thể thì giống như bị điểm huyết, toàn thân không cách nào nhúc nhích được.

... Là, là anh.

Đối Nghi Thuần nhìn chằm chằm cặp mắt đẹp câu hồn trước mặt, không hề nhúc nhích.

Cơ chế động dị thường không báo trước này làm cổ họng cô đau đớn kịch liệt, ngực khí huyết sôi trào, không khí trong phổi dường như đều bị rút sạch, cô phát hiện mình hầu như không thở nổi. Sau đó, cô thấy lạnh, lại thấy nóng, cả người hỗn loạn giống như nhiễm căn bệnh lạ không biết tên.

Nhìn một chút, một nỗi ưu tư đau đớn mãnh liệt hung mãnh xông lên, không biết tại sao, cô lại có chút muốn khóc, một trận xung động làm cho ý thức cô hỗn loạn muốn nói với người đàn ông này —

Này, đã lâu không gặp, anh còn nhớ tôi không? Con trai Ân Ân của chúng ta năm nay đã ba tuổi.

Khương Duệ Minh cau mày, khuôn mặt anh tràn đầy không hiểu nhìn gương mặt ảm đạm trước mắt, lại một cô gái cổ quái muốn khóc là chã.

Anh tự biết mình từ trước đến giờ là vật sáng bắt mắt, phàm là phái nữ từ già đến trẻ thấy anh, có thể kinh ngạc (kinh vi thiên nhân) sùng bái khó hiểu, cũng có thể đổ mắt thẹn thùng tim đập vô hạn, hết lần này tới lần khác ánh mắt anh liên tục chưa thấy qua có người phụ nữ nào thấy anh, đáng vẻ quý dị muốn chết như cô.

Đây là cái gì, hóa ra coi anh là quý sao?

Trong lòng Khương Duệ Minh cảm thấy không vui, tự tôn của đàn ông lần đầu tiên bị nhận đến đã kích hoàn toàn như vậy.

“Cái chìa khóa này ở đâu ra?” Ánh mắt liếc tới chìa khóa bị cô nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Đối Nghi Thuần không trả lời, cách trông kính, đôi mắt to trắng đen rõ ràng không nói gì đưa mắt nhìn anh.

Anh, quả nhiên không nhận ra cô...

Không nên trách anh, mặc dù bọn họ đã từng làm việc chung một văn phòng, nhưng giữa hai bên không có quá nhiều lần xuất hiện cùng nhau, ngay cả số lần nói chuyện cũng đếm được trên đầu ngón tay, chớ nói chi là đêm hôm đó anh uống say, nên phát sinh loại chuyện đó hoàn toàn là ngoài ý muốn, bị quên mất triết để cũng là phải.

Chẳng qua là, cô không ngờ tới, cảm giác bị quên lại khó chịu như vậy...

Cô cũng không biết chính mình vẫn còn mong chờ anh cái gì, đều đã qua nhiều năm như vậy, trong lòng thủy chung vẫn còn một đóm lửa nhỏ, chưa từng bỏ ý định thiêu đốt trong thâm tâm cô.

Khương Duệ Minh bị cô nhìn chăm chú rất buồn bực, không hiểu sao cô gái xa lạ này lại dùng ánh mắt hoang mang ưu thương như vậy nhìn mình, thật giống như giữa bọn họ cũng không phải xa lạ như anh tưởng.

Chẳng lẽ, cô biết anh?

“Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Khương Duệ Minh trực giác mở miệng hỏi.

Cho dù vẫn còn chờ mong, cũng đều bởi vì câu hỏi này của anh mà hoàn toàn tan rã.

Đối Nghi Thuần ơi Đối Nghi Thuần, sao mày lại tự biến mình thành trò cười? Kinh ngạc đưa mắt nhìn anh trong chốc lát, cuối cùng, cô nuốt xuống sự thật, vẻ mặt thần thờ lắc đầu.

Thấy anh dường như thở phào nhẹ nhõm, trong lòng chợt cảm thấy cay đắng.

“Cô vẫn chưa trả lời tôi, tại sao lại có chìa khóa này? Chị Uông đâu?” Anh lại cường thế hỏi.

“Anh, anh biết chị Uông?” Trong lòng hơi ngạc nhiên.

Ánh mắt anh vẫn như cũ khóa chặt trên mặt cô, trong đầu nghĩ, gương mặt nhợt nhạt của cô cuối cùng xuất hiện chút sinh khí, mặc dù bởi vì kinh ngạc, cũng tốt hơn là không có.

Khương Duệ Minh bước một bước về phía cô, hơi khom người cúi đầu nhìn chăm chú vào cô gái xa lạ gần như không cao đến ngực anh, hai mắt hí thành một đường nhỏ đồng thời nở một nụ cười quỷ dị, lạnh lẽo hỏi: “Cô không làm gì chị ấy rồi đấy chứ?”

Mặc dù không biết anh có ý gì, nhưng khẳng định không phải là chuyện gì tốt, chuyện này làm cho cô có chút tức giận.

“Tôi là trợ lý của chị Uông, tôi sẽ không, cũng không có khả năng làm gì chị ấy!” Đới Nghi Thuần siết chặt hai tay, khuôn mặt đỏ lên phản bác.

Một giây kế tiếp, hậu tri hậu giác ý thức được mình thân là trợ lý, loại giọng điệu này không khỏi quá không lễ phép, vạ nhất anh tố cáo với ông chủ, cô khẳng định mất việc. Vì vậy, chán nản im miệng, trong lòng thấp thỏm bất an.

Anh nhìn cô một cái, lông mày đen không cho là đúng xoi mói, “Tôi không có nghe nói chuyện này.”

“Chị Uông bị thương, hành động bất tiện, cần phải có người trợ giúp chị ấy, hôm nay là ngày thứ ba tôi đi làm.” Sợ anh không tin, Đới Nghi Thuần vội vàng bổ sung thêm, “Tôi không có lừa gạt anh, mặc dù là nhân viên ngắn hạn, nhưng tôi cũng có ký hợp đồng.”

Khương Duệ Minh cau mày. Bị thương? Sách, người phụ nữ trung niên kia cũng thật là, cũng lớn tuổi rồi, anh vừa mới đi công tác mấy ngày, chị ta đã biến mình thành như vậy, nếu để cho chú Tư biết, mọi người cũng đừng nghĩ sống dễ chịu.

“Làm sao bị thương, chị Uông hiện giờ ở đâu?” Lại hỏi.

“Tai nạn xe cộ. Buổi sáng chị Uông xin nghỉ đến bệnh viện khám lại, ông chủ luật sư Khương còn chưa đến văn phòng, nếu như anh có vấn đề về phương diện pháp luật muốn gặp mặt hội đàm với luật sư Khương, anh có thể lưu lại phương thức liên lạc, tôi sẽ nhờ chị Uông nhanh chóng an bài cho anh.” Không muốn bị xem thường, cô cố gắng để cho mình ứng đối giống với dáng vẻ của một người trợ lý nên có.

Sau khi cô trả lời xong, chợt cảm thấy song phương đối thoại một tối một đi thật là quỷ dị.

Làm gì, bây giờ là cảnh sát đang tra án sao? Ngu xuẩn là, cô còn ngoan ngoãn trả lời.

Nhưng, điều này hiển nhiên chưa phải là ngu xuẩn nhất –

Bởi vì, cô vậy mà lại quên, người đàn ông đứng ở trước mặt cô nhưng là Khương Duệ Minh đại danh đỉnh đỉnh, đối với phần tử tinh anh trước khi tốt nghiệp đã đỗ đặc khảo luật sư, tiến vào ‘văn phòng luật quốc tế Lý Ước’ chưa đến nửa năm đã đạt được thành tựu xuất sắc như anh mà nói, pháp luật là sở trường của anh, chỗ nào cần người khác tư vấn pháp luật cho.

Đới Nghi Thuần ơi Đới Nghi Thuần, mày không thể thông minh thêm một chút nữa sao!

Vậy, tại sao anh đến đây?

Văn phòng luật pháp quốc tế Lý Ước cũng không ở khu vực này, đối với một phần tử tinh anh bận rộn mà nói, anh sẽ không thuận tẩu bởi vì hôm nay thời tiết rất tốt, liền chạy tới nơi này tản bộ đi?

Cô lòng tràn đầy buồn bực nhìn về phía anh, nhưng khi ánh mắt vừa chạm tới đôi mắt thâm thúy của anh liền lập tức chợt dạt rụt cổ lại, hai con mắt giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nhìn về phía anh, không nói gì cũng không dám càn rỡ nhìn anh nữa.

Cô mong chờ anh như vậy, nhưng mà sau khi khát vọng tới cực hạn, cô phát hiện, chính mình thật ra là sợ anh.

Loại cảm xúc mâu thuẫn này giống như fan cuồng, suốt ngày vắt óc tìm mưu kế truy đuổi thần tượng trong cảm nhận. Nhưng ngày nào đó khi thật sự có thể đối mặt với thần tượng, lại dị thường khiếp sợ, không dám đến gần, thậm chí muốn né tránh.

Cô, chính là fan cuồng đó.

Hóa ra, mất đi sự giúp đỡ của men rượu, cô căn bản không có cách nào giữ vẻ thản nhiên như bình thường ở trước mặt anh. Năm đó như vậy, bây giờ vẫn như vậy, aizz...

Khi cô buồn bã cúi đầu, không tự chủ xoa xoa đôi bàn tay thấm ướt mồ hôi, Khương Duệ Minh nhướng mày, nghiêng ngẫm nhìn cô –

Cô dường như rất sợ anh, ngay cả nhìn anh nhiều hơn một giây đồng hồ cũng không dám.

Anh không nhận được tà ác nghĩ, cô nhát gan như vậy, nếu biết anh chính là người lãnh đạo của văn phòng luật pháp này, ông chủ trong miệng cô, không biết khuôn mặt nhỏ nhắn này sẽ vận vẹo thành bộ dáng gì?

Anh hứng thú dạt dào nóng lòng muốn thử, sâu trong đáy mắt lướt qua một chút tà ác.

“Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.” Khương Duệ Minh giả bộ đón nhận màn thuyết từ khách sáo thường dùng này, từ bên trong âu phục lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho cô, “Tôi họ Khương, đây là danh thiếp của tôi, phía trên có địa chỉ cùng số điện thoại của văn phòng, đã làm phiền cô.”

“Không có gì.”

Trong khi nhận lấy danh thiếp Đới Nghi Thuần đột nhiên nghĩ, ông chủ luật sư Khương đức cao trọng vọng họ Khương, Khương Duệ Minh trước mắt cũng họ Khương, cộng thêm anh cũng biết chị Uông... Không phải thường nghe nói có luật sư thế gia, bác sĩ thế gia các loại sao? Không chừng anh cùng ông chủ có quan hệ thân thích, nếu là như vậy, anh xuất hiện ở đây cũng không phải là không có hợp lý.

Không nghĩ ngờ anh cúi đầu liếc nhìn danh thiếp trong tay... Văn phòng luật sư Khương, trong lòng cô hơi ngạc nhiên. Hóa ra, anh đã tự mình thành lập, quả nhiên là không thể khinh thường tinh anh.

Đới Nghi Thuần yên lặng khâm phục trong lòng, luôn cảm thấy kiêu dáng danh thiếp trong tay càng xem càng quen mắt, đột nhiên suy nghĩ chợt lóe, kiêu dáng danh thiếp của chị Uông cũng giống như kiểu này, đều là nền trắng viền xanh kết hợp với chữ màu đen.

Phải nói hai vị luật sư Khương sở kiến quá giống nhau, hay nên nói là người thiết kế danh thiếp quá lười biếng? Cô không khỏi mỉm cười.

Bởi vì tò mò chỗ làm việc hiện tại của anh, cô dời tầm mắt về chỗ ghi địa chỉ văn phòng viết bằng kiểu chữ màu đen kia. Sau đó, sợ hãi ngay tại chỗ –

Tại sao có thể như vậy, trên danh thiếp Khương Duệ Minh đưa cho cô, số điện thoại, địa chỉ văn phòng lại cùng chỗ làm việc hiện tại của cô giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ...

Ý thức được có lẽ mình đã phạm vào sai lầm trí mạng nào đó, cô vội vàng ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn to nhìn Khương Duệ Minh cười đến không có ý tốt trước mặt, cả người run run giống như cây lâu sậy nhỏ bị cuồng phong cán quét. Bởi vì nội tâm sợ hãi quá độ, đến mức thật lâu không nói ra lời.

Cô không tự chủ lắc đầu. Không thể nào, không thể nào, ông chủ luật sư Khương phải là một người tính tình có phần cổ quái, mái tóc hoa râm, luật sư già đức cao trọng vọng mới đúng, làm sao có thể là Khương Duệ Minh vừa trẻ tuổi vừa ưu tú được.

Vả lại, văn phòng này vừa nhỏ vừa cũ, cô không cách nào tưởng tượng được dáng vẻ xuất sắc chói mắt của anh làm việc ở bên trong, cái này, cái này quá mâu thuẫn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt hiện lên vẻ lúng túng cổ quái, Khương Duệ Minh cười xấu xa, nở một nụ cười không có ý tốt, giả nhân giả nghĩa hỏi: “Thế nào, có lời muốn nói?”

“Anh, anh, anh...” Đầu lưỡi như bị thắt lại.

“Ngoan, đừng nóng đừng nóng, chúng ta có thời gian cả một buổi sáng để thảo luận thật tốt, vấn đề liên quan tới đi ở của một vị nhân viên hồ đồ ngay cả ông chủ phát tiền lương cho mình là tròn là dẹt cũng không biết.”

3. Chương 3

Ngữ điệu đầy ôn nhu nhưng lời nói cực kỳ trào phúng làm Đới Nghi Thuần có loại cảm giác phát run khó giữ được tỉnh mạng, cả người cứng ngắc lợi hại.

Thấy cô chờ người ra không nhúc nhích, Khương Duệ Minh cười lạnh âm u hỏi: “Vị trợ lý đi làm ngày thứ ba liền tới trễ này, cô vẫn còn không định mở cửa sao? Là định để cho tôi đứng phạt ở cửa bao lâu nữa, hả?”

Đới Nghi Thuần giật mình tỉnh lại, nắm chìa khóa đang muốn tiến lên, nào ngờ, hai chân cứng đờ lại không nghe sai bảo, lảo đảo một cái, còn chưa kịp kinh hô, cả người liền ngã xuống đất, phơi bày hình dáng đầu rạp xuống đất thành kính nhất.

Anh cười mặt đầy đồng tình nhìn cô nằm trên sàn nhà, “Aizz, làm gì hành lễ lớn như thế, tôi không phải là người cứng nhắc, huống chi chúng ta cũng coi như ‘người mình’, này, mau đứng lên mau đứng lên.”

Nghe thấy giọng điệu chế nhạo của anh, Đới Nghi Thuần vừa tức vừa xấu hổ, cô tự giận mình, hận không thể dúi đầu vào sàn nhà, còn đỡ hơn phải đối mặt với anh.

Ô ô, chị Uông nói không sai, anh quả nhiên là một người rất thù dai!

Tê, thật đau...

Bước ngoặt cuộc sống của Đới Nghi Thuần bắt đầu từ một trận thảm mền năm 2009.

Năm ấy, cô mới hai mươi tuổi, còn là một sinh viên đơn thuần, sử dụng thời gian sau giờ học tại Văn phòng luật pháp quốc tế Lý Ước vừa học vừa làm.

Nội dung công việc ngoại trừ hỗ trợ chạy chân thu đưa văn kiện, nghe điện thoại, pha cà phê, photo tài liệu, quan trọng nhất chính là phải thay đám tình anh pháp luật bận rộn không rảnh ăn cơm kia chuẩn bị bữa ăn, tránh cho bọn họ bất tỉnh trong phòng làm việc. Nói trắng ra, không có gì khác biệt so với một em gái làm việc vặt, nhưng cô chưa bao giờ lười biếng, tính tình cô ngoan thuận bao giờ cũng đem những thứ linh tinh vặt vãnh này làm trật tự ngăn nắp.

Hôm đó, cô vừa mới photo tài liệu xong liền làm rơi, đang phân loại sửa sang lại, chị Lý bình thường luôn cười hi hi hiếm khi mặt đầy ngưng trọng, vừa gọi điện thoại vừa cầu nhàu quở trách —

“Người Quốc tế Khoái Tiệp rốt cuộc đang làm cái quạ đen gì a, rõ ràng đã thông báo với bọn họ là văn kiện khẩn cấp, mà đến bây giờ còn chưa đưa văn kiện tới, hại tôi còn phải không ngừng gọi điện khắp nơi dò hỏi tung tích của văn kiện, cũng không suy nghĩ một chút, nếu hại văn phòng chúng ta làm hỏng việc kiện tụng độc quyền này, truy cứu tới, bọn họ bồi thường nổi sao?”

Lý Ước là văn phòng luật pháp nổi tiếng và quy mô lớn nhất. Trừ quyền sở hữu trí tuệ xuyên quốc gia (đa quốc gia), độc quyền kiện tụng bên ngoài, phạm là liên quan đến tài chánh, đầu tư, thương vụ, kinh tế, khoa học kỹ thuật các loại cùng công việc liên quan đến pháp luật, đều thuộc về phạm vi phục vụ.

Điện thoại vừa vang lên, chị Lý lập tức không khách khí la ầm lên: “A lô, tôi nói ông anh này, anh rốt cuộc đem văn kiện khẩn cấp của văn phòng chúng tôi đi nơi nào... Cái gì, ít nhất còn phải mười phút nữa? Không cần, anh đứng ở bên đó cho tôi không được phép nhúc nhích, hiện tại tôi lập tức nhờ em gái công ty chúng tôi đi xuống lấy.”

Không đợi đối phương đáp lời, chị Lý đã nổi giận cường thế cúp điện thoại, quay đầu nói với Đới Nghi Thuần: “Nghi Thuần, thật ngại quá, phiền em đến đại sảnh lầu một lấy văn kiện khẩn cấp của luật sư Chung và luật sư Trần mang lên, bằng không thật sự chờ người quốc tế Khoái Tiệp chậm rãi từ từ một tầng lại một tầng đưa văn kiện, chị sợ khi nhận được văn kiện thì mặt trời cũng đã xuống núi rồi.”

Phòng làm việc Lý Ước ở lầu mười tám, quả thật rất có thể phải chờ.

“Được, em đi ngay.”

Đới Nghi Thuần ngoan thuận tạm thời để công việc xuống một bên, đứng dậy đi thang máy xuống lầu.

Ra khỏi thang máy, cô bước thật nhanh hướng về phía người đàn ông mặt đồng phục công ty giao hàng hỏa tốc đi tới. “Xin chào, tôi là người của văn phòng Lý Ước.”

“Lý Ước, nào, hai phần văn kiện khẩn cấp.”

Y theo hướng dẫn ký nhận văn kiện, cô nói tiếng cảm ơn, muốn xoay người đi, người đàn ông quốc tế Khoái Tiệp đột nhiên kéo cô lại.

“Chờ một chút, năm kiện hàng này cũng là của văn phòng các cô, dù sao cô cũng đã xuống rồi, vậy dứt khoát làm người tốt tới cùng, giúp tôi cầm tất cả lên đi! Tôi sợ đậu xe ở bên ngoài quá lâu sẽ bị kéo xe (phạt), đi trước đây, bye.”

Nói xong, người đàn ông cũng không để ý cô có đáp ứng hay không, sau khi để lại năm kiện hàng lớn nhỏ không đồng đều, thu hồi xe đẩy, phải mông rời đi.

Đới Nghi Thuần chưa từng gặp qua loại chuyện này, hoàn toàn không phản ứng kịp, chớ nói chi là ngăn lại.

Lúc này, kế bên lại có người hỏi: “Văn phòng Lý Ước?”

Không nghi ngờ anh ta, cô gật đầu một cái.

“Hỗ trợ thay mặt ký tên, đây là giỏ hoa tặng cho luật sư Khương Duệ Minh.”

Cô ban đầu tưởng rằng chỉ phụ trách thay mặt ký tên, nào ngờ, chờ cô ngoan ngoãn ký nhận xong, người đàn ông thu hồi giấy bút, lại đem một giỏ hoa lớn nhét vào trong ngực cô, xoay người rời đi.

Này, có lầm hay không a, tại sao lại tới một cái nữa!

“Tiên sinh, tiên sinh! Anh không thể như vậy...” Cô còn có hai phần văn kiện khẩn cấp cùng năm kiện hàng lớn nhỏ không đồng đều trong túi xách đã mệt chết, chớ nói chi là giỏ hoa này thể tích rất lớn lại còn đặc biệt nặng.

Làm thế nào bây giờ? Đới Nghi Thuần bất đắc dĩ nhìn trong túi xách lại nhìn giỏ hoa, liếc tên người tặng hoa trên thiệp chúc mừng- Jessica

Cô vẫn cho là chỉ có đàn ông mới tặng hoa cho phụ nữ, không nghĩ tới, phụ nữ bây giờ cũng sẽ tặng hoa cho người đàn ông mình ngưỡng mộ trong lòng. Hơn nữa số lượng còn rất lớn, hoa tươi đắt tiền, đôi gấu bông đáng yêu, kẹo nhập khẩu chứa trong túi đựng tinh xảo... Giá trị giỏ hoa này hẳn không rẻ chứ?

Tạm thời bất luận giá trị như thế nào, bây giờ quan trọng nhất chính là, cô phải đem nó cùng toàn bộ năm kiện hàng trong túi xách vận chuyển lên lầu mười tám mới được.

“Aizz”

Thở dài một hơi, Đới Nghi Thuần dùng bên trái kẹp lại hai văn kiện khẩn cấp, hai tay nhất cổ tác khí nâng năm kiện hàng từ lớn tới nhỏ chồng chất lên nhau trong túi xách, giỏ hoa dễ hổng đặt lên phía trên cùng, lảo đảo lắc lư đi về phía thang máy.

Vóc người cô vốn nhỏ nhắn, cộng thêm những thứ trong túi xách cùng giỏ hoa, cô hầu như không thấy được đằng trước, còn phải cẩn thận chú ý giỏ hoa đắt tiền, dọc theo đường đi liên tục gặp nguy hiểm, mấy lần đều thiếu chút nữa va phải người đi đường vô tội.

Thật vất vả đi tới cửa thang máy, cô phát hiện tay mình căng bần với không với tới nút thang máy.

Dùng chân? Xin lỗi, không những không đủ dài, tay chân cứng ngắc cũng không có khả năng mềm mại đến mức đó

Đang lúc đau đầu, khóe mắt trông thấy một bóng người thoáng qua, ý thức được có người nhấn phím thang máy, cô thật vui vẻ, chỉ kém không quỳ xuống cảm tạ ông trời.

Không bao lâu, thang máy đến, cô cẩn thận đi vào, vô cùng lễ phép nói: “Xin lỗi, làm phiền ần vào lầu mười tám giúp tôi, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Đó là một giọng nam trầm ấm, giống như tiếng đàn violoncello, du dương động lòng người.

Cô cảm thấy tò mò đối với chủ nhân âm thanh, nhưng bây giờ ngay cả muốn liếc trộm cũng khó khăn, đành phải từ bỏ.

“Cần giúp không?”

Đới Nghi Thuần không phản ứng. Phải nói, cô căn bản không biết đối phương đang cùng cô trò chuyện, bởi vì trong đầu cô đang suy nghĩ phải làm thế nào để ổn định thăng bằng, để tránh làm hư giỏ hoa rực rỡ ở tầng cao nhất.

Không nghe cô trả lời, chủ nhân âm thanh nhú mày, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn giỏ hoa, dừng lại ở trên tên thiệp chúc mừng, cánh môi gợi cảm nhẹ câu lên, không nói hai lời, đưa tay rút thiệp chúc mừng ra.

Đới Nghi Thuần phát hiện dị trạng nhất thời cấp bách, hét lớn: “Dừng tay, anh không thể tùy tiện đem đồ vật lấy đi.”

“Tại sao?”

“Không được sự đồng ý của chủ nhân liền tự tiện đem đồ vật lấy đi là hành vi rất không lễ phép.” Cô nghiêm túc nói.

“Nếu tôi không thể không lấy đi?”

“A?” Nghe được đối phương bá đạo có lý chẳng sợ như vậy, trời sinh tính cô đơn thuần lại khí nhược nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Đang lúc sợ run, sức nặng giữa hai tay chợt mất, vật vốn ở trong tay cô trong nháy mắt lại bị di chuyển, rơi vào trong đôi tay thon dài khỏe mạnh, tay trái cầm giỏ hoa, tay phải nâng túi xách, hoàn toàn chẳng tốn chút hơi sức nào.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, tầm mắt lúc này đã không còn trở ngại nữa, cô nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tuấn đạt đôi mắt mê người đang nở nụ cười đắc ý mê người, ung dung từ tốn nhìn cô.

Cô trừng to đôi mắt, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, chậm rãi nhìn đối phương, thật lâu không nói ra lời, ngây người như phỗng.

Nhìn một chút, không biết tại sao, tâm mạc danh kỳ diệu càng đập càng nhanh, tốc độ huyết dịch lưu động cũng tăng nhanh theo, có loại khát khao xen lẫn ngưỡng ngưỡng sôi trào trong ngực...

Đới Nghi Thuần thế nào cũng không ngờ tới, đi chung thang máy cùng cô, lại là Khương Duệ Minh!

Anh khiêu mi mỉm cười hỏi: “Bây giờ tôi có thể lấy đi được rồi chứ?”

“Có thể, có thể.” Lấy lại tinh thần, cô lúng túng trả lời.

Anh là Khương Duệ Minh, trước đây không lâu mới vừa gia nhập đoàn đội chuyên nghiệp Lý Ước, là con gà đang hồng (nổi tiếng) của văn phòng đồng thời cũng là chủ nhân của giỏ hoa này.

Anh và cô, hầu như không có qua lại gì, cũng rất khó có thể đồng thời xuất hiện, bởi vì từ ngày anh xuất hiện ở văn phòng này trở đi, toàn bộ phòng làm việc có rất nhiều người muốn được xuất hiện cùng anh, nhân vật quyền thế như vậy, căn bản không tới phiên cô một sinh viên làm thêm nho nhỏ đến xem, cho dù chỉ là đưa một tách cà phê.

Nhưng cô chưa bao giờ ngừng quan sát anh, mặc dù chỉ là đứng từ phía xa ngắm nhìn anh.

Nghe nói, anh đọc rất nhiều sách, đại học năm thứ ba đã thông qua đặc khảo luật sư.

Nghe nói, anh tuy tuổi còn trẻ nhưng tích lũy không ít kinh nghiệm thực vụ, rất có phong độ của một đại tướng, toàn bộ luật sư trong văn phòng đều rất coi trọng anh, kể cả ông chủ, sợ là không bao lâu nữa, anh liền trở thành người cộng tác trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Lý Ước.

Nghe nói, anh độc thân, không có bạn gái chính thức, nhưng hồng phần tri kỷ rất nhiều, sợ là mấy xe chở hàng cũng chở không hết.

Nghe nói, anh lớn lên đẹp trai lại mê người...

À không, đây không phải là nghe nói, anh lớn lên quả thật rất mê người, gương mặt tuấn dật phi phàm sở hữu đường cong thư thái mà người khác không có, vóc người lại rất cao, dáng người cùng khuôn mặt xuất sắc như vậy, nếu nói anh là luật sư đẹp trai mê người nhất toàn bộ Lý Ước một chút cũng không quá đáng.

Đúng vậy, cô thích anh, giống như mỗi một người phụ nữ trong văn phòng này, cô cũng rất thích Khương Duệ Minh, vụng trộm vừa gặp đã yêu.

Thích, không hoàn toàn bởi vì bề ngoài xuất sắc của anh, mà vì anh tuổi còn trẻ lại có thể ở lĩnh vực chuyên nghiệp bày ra tự tin cùng bản lĩnh mà người khác không có, trong lúc giờ tay nhắc chân còn hiện ra vẻ ung dung tiêu sái vốn có, điều này làm cho Đối Nghi Thuần từ nhỏ đã có thói quen ngoan ngoãn nhu thuận rất là ao ước. Bởi vì, cho dù cô khổ cực cả đời, chỉ sợ cũng không có cách nào đạt được khí chất như anh.

Anh nhìn về phía cô gái nhỏ, không phí nhiều sức liền nhìn thấu sự ca ngạo không tiếng động của cô đối với anh, dấu sao loại ánh mắt này đối với anh mà nói, quả thực quá quen thuộc.

Khương Duệ Minh cũng không cảm thấy bị xúc phạm, bởi vì ánh mắt cô nhìn anh rất đơn thuần, đơn thuần đến mức làm cho anh có chút muốn đùa giỡn cô.

“Tôi biết tôi lớn lên không kém, nhưng... Em nhất định phải nhìn tôi như vậy sao?” Mày kiếm khê nhếch, lời nói trêu ghẹo tràn ra giữa hai cánh môi gợi cảm.

Chợt ngậy người, Đối Nghi Thuần lập tức phục hồi tinh thần, ý thức được mình đang làm cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái đỏ lên, cô thu hồi ánh mắt, xấu hổ ra sức cúi đầu, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, không tự chủ xoa xoa hai tay, để lộ cô đang chột dạ cùng khẩn trương.

Dáng vẻ ngậy ngốc lại ngược ngạo dễ nhận thấy của cô bị Khương Duệ Minh nhìn thấy, làm cho anh không nhịn được cúi đầu cười khê.

Phụ nữ, quả nhiên vẫn là kiểu biết thẹn thùng đỏ mặt này là đáng yêu nhất, đùa giỡn đặc biệt có cảm giác thành tựu.

“Em là trợ lý của luật sư Chung?” Anh nhìn thấy mặt bìa văn kiện khẩn cấp kẹp dưới đồng phục của cô viết tên luật sư Chung.

Cô thật thà nói, “Em là sinh viên làm thêm.” Không hề chịu sự quản lý của vị luật sư kia.

“Lại để cho một mình em mang nhiều đồ như vậy, chắc, Lý Ước lúc nào đã bắt đầu ngược đãi sinh viên làm thêm rồi.”

Đây hẳn là công việc của nhân viên chuyển phát nhanh hoặc nhân viên phụ trách bên ngoài, huống chi, cô không những không cao mà ngay cả hai cánh tay còn gầy đến không giống gì, nói không chừng gió thổi một cái liền bay mất, đặc biệt là giỏ hoa còn rất nặng, nếu như bắt cô một mạch bê những thứ này lên lầu, cho dù là đi thang máy đi nữa thì cũng là cố quá sức.

“Cần tôi giúp em kiện không? Nhìn em cẩn thận che chở giỏ hoa của tôi như vậy, tôi có thể ưu đãi nha.” Anh trêu ghẹo đùa giỡn hỏi.

“A?! Giảm...” Cô không thể tin được trọn to hai mắt, đến khi phát hiện tia hài hước trong mắt anh mới hiểu được anh đang trêu chọc cô.

Cô bủi môi, tức giận chậm rãi nói ra ngọn nguồn.

Từ đầu đến cuối không phải Lý Ước ngược đãi công đọc sinh cô mà là quốc tế Khoái Tiệp cùng nhân viên tiệm bán hoa thấy cô đơn thuần thiện lương dễ lừa gạt, không hèn mà cùng chiếm tiện nghi của cô.

“Nha đầu ngốc! Gặp phải chuyện như vậy cần phải trực tiếp ném đồ vật vào mặt đối phương mới đúng, đầu năm nay lợi dùng người tốt sẽ bị chết sớm.” Anh nhàn nhạt mắng.

Anh đây là đang giúp cô trút giận sao? Cảm giác có người đứng cùng chiến tuyến với mình, kỳ thực rất tốt. Cô len lén nhìn anh một cái, hơi cong môi, lúc ánh mắt rơi trên tay phải đang bưng túi xách của anh, cũng không biết dừng khí ở đâu ra, nhẹ giọng phản bác: “Anh cũng không phải sao?”

“Cái gì?” Anh nhất thời nghe không hiểu ý cô.

“Lợi dụng người tốt, không phải anh cũng vậy sao?” Ngón tay sợ hãi chỉ túi xách anh cầm trong tay.

Không ngờ tới sẽ bị cô gái nhỏ này chiếu ngược một quân, Khương Duệ Minh đầu tiên ngăn người, gương mặt tuần tú giật giật, sau đó nheo lại hai tròng mắt, ánh mắt sắc bén liếc chiếc đuôi ngựa nhỏ nhắn xinh đẹp, lộ ra cái trán đầy đặn sáng bóng của cô, cuối cùng hậm hực mắng: “Đúng là một cô gái vong ân phụ nghĩa.”

Nếu không phải hai tay không rảnh, anh không dùng mười ngón tay búng trán cô sưng lên một cái u mới lạ, hôm nay coi như cô may mắn.

Không biết tại sao, nhìn thấy dáng vẻ giả vờ phẫn hận của anh, Đới Nghi Thuần đột nhiên cảm thấy cực kỳ thú vị.

4. Chương 4

Cô quay đầu đi chỗ khác, hai vai run run cố nín cười.

“Muốn cười thì cứ cười lớn lên đi, nhịn không được sẽ nội thương đó.”

Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng sẽ không khách khí nữa, cánh môi cong lên, cười khúc khích.

Không nghĩ tới, anh cũng có một mặt không muốn cho người biết, nhưng cho dù là tính khí trẻ con như vậy vẫn không hao tổn gì đến hình tượng tiêu sái mẽ người của anh trong lòng cô.

Sau khi thang máy đến tầng mười tám, đôi chân dài của Khương Duệ Minh bước ra, nhất mã đương tiên(xung phong) đi trước, Đới Nghi Thuần bước nhanh bám theo phía sau.

“Đồ để ở chỗ nào?”

“Đưa cho em là được rồi.” Cô muốn đón lấy túi xách đang cầm trên tay phải của anh.

Anh không cho, cố ý giơ cao tay phải lên khiến cho cô không với tới, vẻ mặt cố chấp hỏi: “Để ở chỗ nào?”

Thấy anh kiên trì, Đới Nghi Thuần suy tư trong chốc lát, “Để ở trước quầy là tốt rồi.”

Đi thẳng về phía quầy, sau đó tìm nơi trống trải buông xuống năm kiện hàng trong túi xách, tiếp theo tay trái anh rút từ trong giỏ hoa ra một cây kẹo que, không quên trêu chọc nói: “Cây kẹo que này cho em, xem thử coi miệng có thể ngọt hơn một chút hay không.” Dứt lời liền xoay người, cất bước tự tin hiên ngang rời đi.

Lại ngại miệng cô không đủ ngọt?! Những gì cô vừa nói rõ ràng đều là thật nha, anh nói cô là lợi dụng người tốt, chính anh cũng không phải sao, nếu không làm sao sẽ chủ động giúp cô?

Ban đầu nghĩ rằng người xuất sắc giống như anh, tính cách cũng sẽ cao ngạo khó gần, không nghĩ tới tính cách của anh so với tưởng tượng của cô còn thân thiện hơn, không hề bởi vì anh là luật sư mà bày ra thái độ ngạo mạn cao cao tại thượng đối với cô, thậm chí còn nguyện ý giúp đỡ một sinh viên làm thêm nhỏ bé không đáng kể như cô.

Cầm lấy cây kẹo que anh để lại, tròng mắt long lanh ngắm nhìn bóng người anh đi xa dần, ngực nhất thời được ấm áp bao vây.

Chỉ là nhìn những đồng nghiệp nữ dọc đường tranh nhau bắt chuyện cùng anh, vây quanh chen chúc rầm rộ, aizz, thật là chướng mắt!

Không chỉ có những người ái mộ nhiệt tình tặng giỏ hoa mà còn chẳng tốn chút hơi sức nào liền chiếm được toàn bộ tâm hồn thiếu nữ của các nữ nhân viên trong phòng làm việc, duyên số với phụ nữ của anh có phải quá tốt rồi không? Đới Nghi Thuần buồn rầu nghĩ.

“Nếu như chị là em, chị sẽ lấy hết dũng khí đi tỏ tình.”

Tiếng nói chuyện đột ngột xuất hiện khiến cho Đới Nghi Thuần trời sinh mắc cỡ sợ hết hồn, khuôn mặt nghiêm lại, luống cuống nhìn chị Lý đang nói chuyện.

Mặc dù gọi chị ấy là chị Lý, nhưng chị ấy năm nay chỉ vừa mới hai mươi sáu tuổi, bởi vì cưới sớm lại là mẹ của hai đứa trẻ, chị ấy quả thực trông mẫu tính hơn so với phụ nữ cùng tuổi, dựa theo lời giải thích cổ chấp của chị ấy, thật ra thì nội tâm chị ấy vẫn còn rất trẻ trung.

“Chị nói không đúng sao? Em đừng nhìn chị tuy rằng đã là mẹ của hai đứa bé, chị cũng từng trải qua tuổi trẻ, dĩ nhiên chị bây giờ vẫn còn rất trẻ, chị nói cho em biết, thích không giống như tiền để giành, tích trữ không nói cũng sẽ không biến thành đại phú ông. Ừm, chị chỉ em, trước tiên đem văn kiện khẩn cấp đưa cho luật Chung cùng luật sư Trần, sau đó đi tới đi đến phòng làm việc của luật sư Khương, gõ cửa phòng của cậu ta, nói thẳng với cậu ta là em muốn mời cậu ta cùng nhau ăn cơm trưa, có thể không?”

Chị Lý thuộc phái hành động, lập tức nhét văn kiện mình vừa đóng dấu xong vào trong ngực cô, còn thuận tay đẩy cô một cái.

“Nhưng, nhưng mà em...” Đới Nghi Thuần bị đẩy lảo đảo, vẻ mặt bất an liên tục nhìn về phía chị Lý.

“Đừng có nhưng mà nhưng mà nữa, đi đi, đừng sợ, em cho là đời người có bao nhiêu cái tuổi hai mươi, dám nói yêu một hồi mới không phụ một thời tuổi trẻ, đi mau đi mau, nếu không đi, chị liền đánh gãy chân em,” Chị Lý mặt đanh lại uy hiếp.

Văn kiện đương nhiên là phải đưa, nhưng mà bắt cô mặt dày chủ động mời luật sư Khương ăn cơm...

Không được không được, cô không làm được.

Đưa xong văn kiện, cô đứng bên ngoài phòng làm việc Khương Duệ Minh, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã khẩn trương đến không thở nổi, hai chân run run đến mức bản thân không khống chế được, căn bản không có can đảm để nâng tay lên gõ cửa a.

Cũng không phải là cô tự coi nhẹ mình, thật sự là nữ nhân viên độc thân trong văn phòng đều rất nổi bật, từng người mình điểm động lòng người lại yêu kiều giỏi giang, nhìn lại cô một nữ sinh hai mươi tuổi không biết ăn mặc cũng không biết cách đối nhân xử thế, ngoại trừ tuổi tác so với người ta nhỏ hơn một chút thì không có ưu điểm gì khác, hoàn toàn không có cùng một điểm xuất phát nha!

Thật ra thì... cũng không nhất định phải tỏ tình, có thể yên lặng thích một người như vậy cũng không phải rất tốt sao? Đới Nghi Thuần đã điều chỉnh.

Ngay lúc cô đang tự thuyết phục mình, đang định lặng lẽ xoay người rời đi, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Khương Duệ Minh ở sau lưng vang lên.

“Em đứng trước cửa phòng làm việc của tôi làm gì?”

Cô chợt xoay người, giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, mắt trừng đôi mắt đẹp đang nhìn cô của anh, “Em, em...”

Đới Nghi Thuần hoàn toàn không nghe được tiếng mở cửa, nhìn thấy Khương Duệ Minh tràn đầy mị lực đứng ở trước mặt mình, cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, đầu đứng máy ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời hoàn toàn không nghĩ ra từ ngữ thích hợp nào để giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ ửng lên, giống như là có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Anh khiêu mị, “Em, em cái gì, bị cà lăm à? Thời điểm phản bác tôi không phải rất lưu loát sao?” Anh vẫn còn ghi hận chuyện cô phản bác nói anh là lợi dụng người tốt, làm cho anh rất mất mặt.

Trong lúc hoảng loạn, một cái cớ thoáng qua trong đầu ——

“Em, em muốn anh cho thêm một cây kẹo đường” Ngay sau đó, cô cảm thấy bản thân thật quá mất mặt.

“A, đúng là trẻ con.” Khương Duệ Minh không nghi ngờ cô, xoay người lại đi về phía kệ lấy giỏ hoa đặt trên tủ, rút ra một bó kẹo que to, quay lại đưa cho cô, không quên trêu chọc nói: “Tất cả đều cho em, ăn xong kẹo nhớ phải đánh răng, tránh cho răng bị sâu đục trống trơn.”

Bàn tay vô vô đầu cô, sau đó liền xoay người đi về phía phòng họp, lưu lại Đới Nghi Thuần một người ngốc tại chỗ, hai tay nắm túi đựng kẹo que rục rờ, kinh ngạc phát ngốc.

Mỗi lần hồi tưởng câu nói của anh thì tâm tình Đới Nghi Thuần lại nhiều thêm một phần buồn bực.

Đúng là trẻ con...

Thì ra ở trong mắt anh, cô nhiều nhất chỉ là một đứa con nít thích ăn kẹo.

Đới Nghi Thuần bực bội tiết lộ tâm tình cô đang rất bi thương.

Bi thương thì bi thương, thế nhưng nói không muốn nhìn thấy anh là gạt người!

Nhưng mà theo Khương Duệ Minh càng ngày càng được ngưỡng mộ, càng ngày càng bận rộn, có một đoạn thời gian rất dài, dù cho bọn họ ở cùng nhau trong một phòng làm việc, Đới Nghi Thuần cũng chỉ có thể trong lúc kinh hồng nhìn thoáng qua, vội vàng bắt lấy bóng người bận rộn của anh, dựa vào việc này để thỏa mãn ái mộ ở sâu trong nội tâm với anh.

Đới Nghi Thuần trăm lần không muốn, nhưng lại không thể không đen mặt thừa nhận, có vài người gặp nhau nhiều nhất chỉ là hai sợi dây sinh mạng tình cờ đan xen lẫn nhau, sau hư ảo xinh đẹp đó cuối cùng cũng phải quay về như lúc ban đầu chưa từng đan xen, ví dụ như Khương Duệ Minh và cô.

Anh vẫn tỏa sáng bắt mắt, cô vẫn là một người nhỏ nhút không đáng kể, một sinh viên làm thêm có cảm giác tồn tại nhỏ bé bạc nhược.

Thẳng đến một ngày kia ——

Khương Duệ Minh lấy phong thái của người mới thành công thay khách hàng lớn của văn phòng thẳng được một vụ độc quyền kiện tụng vô cùng quan trọng. Cũng vào ngày hôm đó, Đới Nghi Thuần kết thúc công việc của sinh viên làm thêm, chuẩn bị trở lại thân phận học sinh đơn thuần, chuyên tâm vào việc học.

Trải qua cả ngày chạy chân làm việc vất vả, chẳng mấy chốc đã tới lúc tan việc, Đới Nghi Thuần cần miễn sửa sang sạch sẽ lại chỗ ngồi của mình, đợi đến lúc cùng chị Lý chào hỏi, cô liền có thể rời đi.

Lúc cô đang lau mặt bàn sáng đến có thể soi gương thì chị Lý ra ngoài làm việc đã trở lại, trên mặt mang theo nụ cười, hớn hở nhịp bước.

“Chị Lý, công việc đã hoàn tất, nếu như không có chuyện gì khác, em tan việc trước, cảm ơn chị đã chiều cố em, chào chị.”

“Chờ một chút, còn chưa tan việc được.” chị Lý vẻ mặt thần bí kéo cô lại.

“Còn có chuyện gì ạ?” Cô ôn nhu hỏi.

“Buổi tối còn phải tham gia tiệc ăn mừng.”

“Tiệc ăn mừng?” Mỹ nhật vì mục (khó tin), nghiêng đầu không hiểu nhìn chị Lý.

“Luật sư Khương thẳng độc quyền kiện tụng, buổi tối mở tiệc ăn mừng, cùng đi nhé.”

“Nhưng mà em...” Cô chỉ là một sinh viên làm thêm nhỏ bé, cũng có thể tham gia tiệc ăn mừng sao?

“Nhìn luật sư Khương lúc trước cho em thật nhiều kẹo que như vậy, ông chủ lớn chiêu đãi cũng không phải có thể tùy tiện đi vào, chị nghe nói đồ ăn bên trong cùng rượu nho đều là hàng tốt nhất đẳng, em coi như là đi tham gia cùng chị đi! Hơn nữa, hôm nay là ngày cuối cùng em làm việc tại Lý Ước, coi như chị mượn hoa hiến phật, vui vẻ tiễn em. Đi nha đi nha, chị dẫn em đi ăn một bữa ngon, em nhân cơ hội này nhìn Khương đại soái ca cho đủ.”

Chị Lý xách túi xách lên, nắm tay cô, Đới Nghi Thuần vốn định tan việc trở về nhà liền bị chị Lý nửa kéo nửa ép bắt đi tham gia tiệc ăn mừng, hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Dọc theo đường đi, Đới Nghi Thuần không ngừng suy nghĩ, thật sự có thể nhìn anh cho đủ sao? Nghĩ đến muốn cùng đôi mắt sâu kia chạm nhau, ngực cô khó tự kiềm chế run lên một hồi...

Phòng tiếp khách nằm ở sảnh lớn, bề ngoài cùng biệt thự bình thường không có gì khác biệt, lúc đi qua tầng một cũng không cảm thấy gì, cho đến khi đi xuống tầng hầm, mới phát hiện khác biệt động trời.

Đền thủy tinh hoa lệ cùng đồ trang trí cao quý tạo nên hòa lẫn, tựa như đi tới phòng khách của quý tộc văn nhân tạo nên thời trung cổ, mọi người khen ngợi không dứt.

Trên bàn dài, các đầu bếp đã sớm chuẩn bị sẵn đủ loại món ngon, mùi thơm mê người của thức ăn khiến mọi người nước miếng chảy ròng ròng, chớ nói chi là bên cạnh còn trưng bày cả một kho tàng rượu phong phú.

Ông chủ nói, tối hôm nay muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, sao có thể không làm cho người ta hưng phấn thét chói tai được?

Đới Nghi Thuần trời sinh tính tình khiêm tốn xấu hổ ngồi ở bên cạnh chị Lý, im lặng ăn thức ăn mỹ vị, còn về rượu, cô một chút cũng không dám đụng.

Nhân vật chính của tiệc ăn mừng còn chưa tới, bởi vì còn có một số việc chưa xử lý xong, chờ mọi người ăn nửa bụng rồi, ngồi dờ vào một bên khu ghế sa lon, Khương Duệ Minh cùng trợ lý pháp vụ của anh mới lững thững đến muộn.

Khương Duệ Minh bước chân vững vàng đi xuống bậc thang, gơ tay nhắc chân đều sáng chói như minh tinh, ánh mắt anh sáng ngời, tràn đầy khí thế, khi anh nhìn xung quanh một lượt, lúc khước miệng nhẹ giương lên nụ cười, Đới Nghi Thuần ngồi ở góc xa anh nhất cũng mãnh liệt cảm thụ được mị lực của anh khiến cho nhịp tim thoáng cái đập thật mạnh.

Anh vừa mới gơ tay chào hỏi, tất cả mọi người liền nhanh chóng vây lại.

Tất cả đều là nữ đồng nghiệp, từng người đều ném đi hình tượng nghiêm túc nói năng thận trọng ngày thường, chỉ một câu em một câu, chen lấn tranh thủ sự xem trọng của Khương Duệ Minh, hi vọng anh có thể ngồi vào bên cạnh mình.

Đới Nghi Thuần ngồi yên ở một góc hẻo lánh, ngẩng đầu nhìn thịnh hướng trước mặt, không thể không hết sức khen ngợi.

“Em biết món ăn nào là ăn ngon nhất không?” Chị Lý đột nhiên quay sang thì thầm hỏi.

“Món ăn gì?” Cô ngẩng đầu hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là thức ăn có người tranh giành là ngon nhất, tin tưởng chị, đàn ông cũng vậy.”

Cô tự nhiên hiểu ý nghĩa trong lời nói của chị Lý, thế nhưng cô chỉ là một “đứa trẻ thích ăn kẹo”, có thể cùng người ta tranh cái gì? Cô dứt khoát vui đầu, ngoan ngoãn uống nước trong chiếc ly trong tay.

Cuối cùng, cũng không biết là ai đã giải quyết đám phụ nữ kia, Khương Duệ Minh cũng không có ngồi vào bên cạnh bất kỳ một vị nữ đồng nghiệp nào, mà đi qua chỗ tụ tập của đám đàn ông.

“Luật sư Khương, để chờ cùng cậu uống vài ly, tôi cũng chờ đến khát khô cả miệng rồi.”

“Thật có lỗi, thật có lỗi.” Anh mười phần thành ý hướng luật sư Chung xin lỗi.

“Lời kịch truyền thống trong kịch thần tượng, nếu nói xin lỗi là xong thì còn cần đến cảnh sát làm gì? Chiếu theo quy củ, tối trẻ phải bị phạt ba ly.” Luật sư Trần ở bên cạnh giục đẩy lên tiếng phụ họa.

Tất cả mọi người lập tức reo hò hòa theo, Khương Duệ Minh không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cầm ly rượu lên, sẵn khoái uống liên tục ba ly, tiên kiên vì kính (uống cạn biểu hiện sự tôn kính).

“Tử lượng tốt, hay! Có điều, luật sư Khương, hình như anh hiểu lầm lời nói của tôi, tôi nói là, tối trẻ phải cùng mỗi một người uống cạn ba ly.”

Quả nhiên mọi người lại reo hò một trận.

Xem ra, hôm nay những người này không uống sạch rượu của ông chủ là không tính về nhà.

Khương Duệ Minh rất dứt khoát tiếp nhận, cho là thật ba ly lại uống tiếp ba ly, tử lượng của anh tốt làm cho bầu không khí càng nóng hơn, cả phòng tràn đầy mùi rượu, vui vẻ vô cùng...

Từ đầu tới đuôi, Đới Nghi Thuần giống như một người ngoại lai hoàn toàn xa lạ, an tĩnh núp trong góc.

Sao lại đoán được, chị Lý ngồi bên cạnh đột nhiên không báo trước kéo cô đứng dậy, “Đi, chúng ta cũng đi uống với luật sư

Khương một ly, chúc mừng cậu ấy thắng kiện.”

“Gi cơ?! Nhưng mà...” Cô không biết uống rượu nha!

Chị Lý động tác cực nhanh, đầu tiên rót đầy nước vào chiếc ly trống không trong tay Đới Nghi Thuần, tiếp theo kéo cô còn chưa kịp phản ứng dậy khỏi ghế, một đường đi thẳng đến trước mặt Khương Duệ Minh.

“Luật sư Khương, chúc mừng cậu thắng kiện! Đây là em gái sinh viên làm thêm nhà chúng ta, hôm nay là ngày cuối cùng em ấy đi làm, tôi và em ấy cùng nhau kính cậu.”

“Ngày cuối cùng đi làm à, này phải vui vẻ tiễn đưa một chút mới được.” Người bên cạnh reo hò ầm ĩ.

“Em gái sinh viên làm thêm sao có thể chỉ uống nước lọc được, William, mau rót cho em ấy một ly rượu.” Luật sư Chung gọi trợ lý.

Đới Nghi Thuần kinh ngạc trợn to hai mắt, “...Nhưng, nhưng mà em không biết uống rượu.” Cô nhưng là ngay cả một hộp bia cũng chưa từng uống qua đâu.

Nhìn William đưa tới một ly rượu vang lớn, Đới Nghi Thuần trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngay tại lúc cô định nhắm mắt đưa ly rượu lên, cắn răng uống sạch thì Khương Duệ Minh chủ động cầm ly rượu vang kia, thay cô nói một lời giải vây.

“Vẫn chỉ là một cô bé, cũng đừng ép em ấy uống rượu.”

Nghe thấy anh nói như vậy, trong nháy mắt Đới Nghi Thuần trào lên một cỗ cảm xúc không biết từ đâu xuất hiện, bất thành linh đoạt lại ly rượu, phản bác: “Em đã hai mươi tuổi rồi, không phải là trẻ con.” Cô quay đầu đi chỗ khác, hai vai run run cố nín cười.

“Muốn cười thì cứ cười lớn lên đi, nhịn không được sẽ nội thương đó.”

Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng sẽ không khách khí nữa, cánh môi cong lên, cười khúc khích.

Không nghĩ tới, anh cũng có một mặt không muốn cho người biết, nhưng cho dù là tính khí trẻ con như vậy vẫn không hao tổn gì đến hình tượng tiêu sái mê người của anh trong lòng cô.

Sau khi thang máy đến tầng mười tám, đôi chân dài của Khương Duệ Minh bước ra, nhất mã đương tiên(xung phong) đi trước, Đới Nghi Thuần bước nhanh bám theo phía sau.

“Đồ để ở chỗ nào?”

“Đưa cho em là được rồi.” Cô muốn đón lấy túi xách đang cầm trên tay phải của anh.

Anh không cho, cổ ý giơ cao tay phải lên khiến cho cô không với tới, vẻ mặt cố chấp hỏi: “Để ở chỗ nào?”

Thấy anh kiên trì, Đới Nghi Thuần suy tư trong chốc lát, “Để ở trước quầy là tốt rồi.”

Đi thẳng về phía quầy, sau đó tìm nơi trống trải buông xuống năm kiện hàng trong túi xách, tiếp theo tay trái anh rút từ trong giỏ hoa ra một cây kẹo que, không quên trêu chọc nói: “Cây kẹo que này cho em, xem thử coi miệng có thể ngọt hơn một chút hay không.” Dứt lời liền xoay người, cất bước tự tin hiên ngang rời đi.

Lại ngại miệng cô không đủ ngọt?! Những gì cô vừa nói rõ ràng đều là thật nha, anh nói cô là lợi dụng người tốt, chính anh cũng không phải sao, nếu không làm sao sẽ chủ động giúp cô?

Ban đầu nghĩ rằng người xuất sắc giống như anh, tính cách cũng sẽ cao ngạo khó gần, không nghĩ tới tính cách của anh so với tưởng tượng của cô còn thân thiện hơn, không hề bởi vì anh là luật sư mà bày ra thái độ ngạo mạn cao cao tại thượng đối với cô, thậm chí còn nguyện ý giúp đỡ một sinh viên làm thêm nhỏ bé không đáng kể như cô.

Cầm lấy cây kẹo que anh để lại, trông mắt long lanh ngấm nhìn bóng người anh đi xa dần, ngực nhất thời được ấm áp bao vây.

Chỉ là nhìn những đồng nghiệp nữ dọc đường tranh nhau bắt chuyện cùng anh, vây quanh chen chúc rầm rộ, aizz, thật là chướng mắt!

Không chỉ có những người ái mộ nhiệt tình tặng giỏ hoa mà còn chẳng tốn chút hơi sức nào liền chiếm được toàn bộ tâm hồn thiếu nữ của các nữ nhân viên trong phòng làm việc, duyên số với phụ nữ của anh có phải quá tốt rồi không? Đới Nghi Thuần buồn rầu nghĩ.

“Nếu như chị là em, chị sẽ lấy hết dũng khí đi tỏ tình.”

Tiếng nói chuyện đột ngột xuất hiện khiến cho Đới Nghi Thuần trời sinh mắc cỡ sợ hết hồn, khuôn mặt nghiêm lại, luống cuống nhìn chị Lý đang nói chuyện.

Mặc dù gọi chị ấy là chị Lý, nhưng chị ấy năm nay chỉ vừa mới hai mươi sáu tuổi, bởi vì cưới sớm lại là mẹ của hai đứa trẻ, chị ấy quả thực trông mẫu tính hơn so với phụ nữ cùng tuổi, dựa theo lời giải thích cổ chấp của chị ấy, thật ra thì nội tâm chị ấy vẫn còn rất trẻ trung.

“Chị nói không đúng sao? Em đừng nhìn chị tuy rằng đã là mẹ của hai đứa bé, chị cũng từng trải qua tuổi trẻ, dĩ nhiên chị bây giờ vẫn còn rất trẻ, chị nói cho em biết, thích không giống như tiền để giành, tích trữ không nói cũng sẽ không biến thành đại phú ông. Ừm, chị chỉ em, trước tiên đem văn kiện khẩn cấp đưa cho luật Chung cùng luật sư Trần, sau đó đi tới đi đến phòng làm việc của luật sư Khương, gõ cửa phòng của cậu ta, nói thẳng với cậu ta là em muốn mời cậu ta cùng nhau ăn cơm trưa, có thể không?”

Chị Lý thuộc phái hành động, lập tức nhét văn kiện mình vừa đóng dấu xong vào trong ngực cô, còn thuận tay đẩy cô một cái.

“Nhưng, nhưng mà em...” Đới Nghi Thuần bị đẩy lảo đảo, vẻ mặt bất an liên tục nhìn về phía chị Lý.

“Đừng có nhưng mà nhưng mà nữa, đi đi, đừng sợ, em cho là đời người có bao nhiêu cái tuổi hai mươi, dám nói yêu một hồi mới không phụ một thời tuổi trẻ, đi mau đi mau, nếu không đi, chị liền đánh gãy chân em,” Chị Lý mặt đánh lại uy hiếp.

Văn kiện đương nhiên là phải đưa, nhưng mà bắt cô mặt dày chủ động mời luật sư Khương ăn cơm...

Không được không được, cô không làm được.

Đưa xong văn kiện, cô đứng bên ngoài phòng làm việc Khương Duệ Minh, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã khẩn trương đến không thở nổi, hai chân run run đến mức bản thân không khống chế được, căn bản không có can đảm để nâng tay lên gõ cửa a.

Cũng không phải là cô tự coi nhẹ mình, thật sự là nữ nhân viên độc thân trong văn phòng đều rất nổi bật, từng người mình diễm động lòng người lại yêu kiều giỏi giang, nhìn lại cô một nữ sinh hai mươi tuổi không biết ăn mặc cũng không biết cách đối nhân xử thế, ngoại trừ tuổi tác so với người ta nhỏ hơn một chút thì không có ưu điểm gì khác, hoàn toàn không có cùng một điểm xuất phát nha!

Thật ra thì... cũng không nhất định phải tỏ tình, có thể yên lặng thích một người như vậy cũng không phải rất tốt sao? Đới Nghi Thuần đã điều nghĩ.

Ngay lúc cô đang tự thuyết phục mình, đang định lặng lẽ xoay người rời đi, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Khương Duệ Minh ở sau lưng vang lên.

“Em đứng trước cửa phòng làm việc của tôi làm gì?”

Cô chột xoay người, giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, mắt tròn đôi mắt đẹp đang nhìn cô của anh, “Em, em...”

Đới Nghi Thuần hoàn toàn không nghe được tiếng mở cửa, nhìn thấy Khương Duệ Minh tràn đầy mị lực đứng ở trước mặt mình, cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, đầu đứng máy ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời hoàn toàn không nghĩ ra từ ngữ thích hợp nào để giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ ửng lên, giống như là có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Anh khiêu mi, “Em, em cái gì, bị cà lăm à? Thời điểm phản bác tôi không phải rất lưu loát sao?” Anh vẫn còn ghi hận chuyện cô phản bác nói anh là lợi dụng người tốt, làm cho anh rất mất mặt.

Trong lúc hoảng loạn, một cái cơ thoáng qua trong đầu ——

“Em, em muốn anh cho thêm một cây kẹo đường” Ngay sau đó, cô cảm thấy bản thân thật quá mất mặt.

“A, đúng là trẻ con.” Khương Duệ Minh không nghi ngờ cô, xoay người lại đi về phía kệ lấy giỏ hoa đặt trên tủ, rút ra một bó kẹo que to, quay lại đưa cho cô, không quên trên choker nói: “Tất cả đều cho em, ăn xong kẹo nhớ phải đánh răng, tránh cho răng bị sâu đục trống trơn.”

Bàn tay vô vô đầu cô, sau đó liền xoay người đi về phía phòng họp, lưu lại Đới Nghi Thuần một người ngốc tại chỗ, hai tay nắm túi đựng kẹo que rục rĩ, kinh ngạc phát ngốc.

Mỗi lần hồi tưởng câu nói của anh thì tâm tình Đới Nghi Thuần lại nhiều thêm một phần buồn bực.

Đúng là trẻ con...

Thì ra ở trong mắt anh, cô nhiều nhất chỉ là một đứa con nít thích ăn kẹo.

Đới Nghi Thuần bực bội tiết lộ tâm tình cô đang rất bị thương.

Bi thương thì bị thương, thế nhưng nói không muốn nhìn thấy anh là gạt người!

Nhưng mà theo Khương Duệ Minh càng ngày càng được ngưỡng mộ, càng ngày càng bận rộn, có một đoạn thời gian rất dài, dù cho bọn họ ở cùng nhau trong một phòng làm việc, Đới Nghi Thuần cũng chỉ có thể trong lúc kinh hồng nhìn thoáng qua, vội vàng bắt lấy bóng người bận rộn của anh, dựa vào việc này để thỏa mãn ái mộ ở sâu trong nội tâm với anh.

Đới Nghi Thuần trăm lần không muốn, nhưng lại không thể không đen mặt thừa nhận, có vài người gặp nhau nhiều nhất chỉ là hai sợi dây sinh mạng tình cờ đan xen lẫn nhau, sau hư ảo xinh đẹp đó cuối cùng cũng phải quay về như lúc ban đầu chưa từng đan xen, ví dụ như Khương Duệ Minh và cô.

Anh vẫn tỏa sáng bắt mắt, cô vẫn là một người nhỏ nhút không đáng kể, một sinh viên làm thêm có cảm giác tồn tại nhỏ bé bạc nhược.

Thẳng đến một ngày kia ——

Khương Duệ Minh lấy phong thái của người mới thành công thay khách hàng lớn của văn phòng thắng được một vụ độc quyền kiện tụng vô cùng quan trọng. Cũng vào ngày hôm đó, Đới Nghi Thuần kết thúc công việc của sinh viên làm thêm, chuẩn bị trở lại thân phận học sinh đơn thuần, chuyên tâm vào việc học.

Trải qua cả ngày chạy chân làm việc vất vả, chẳng mấy chốc đã tới lúc tan việc, Đới Nghi Thuần cần mẫn sửa sang sạch sẽ lại chỗ ngồi của mình, đợi đến lúc cùng chị Lý chào hỏi, cô liền có thể rời đi.

Lúc cô đang lau mặt bàn sáng đến có thể soi gương thì chị Lý ra ngoài làm việc đã trở lại, trên mặt mang theo nụ cười, hớn hở nhịp bước.

“Chị Lý, công việc đã hoàn tất, nếu như không có chuyện gì khác, em tan việc trước, cảm ơn chị đã chiều cố em, chào chị.”

“Chờ một chút, còn chưa tan việc được.” chị Lý vẽ mặt thần bí kéo cô lại.

“Còn có chuyện gì ạ?” Cô ôn nhu hỏi.

“Buổi tối còn phải tham gia tiệc ăn mừng.”

“Tiệc ăn mừng?” Mỹ nhật vi mục (khó tin), nghiêng đầu không hiểu nhìn chị Lý.

“Luật sư Khương thắng độc quyền kiện tụng, buổi tối mở tiệc ăn mừng, cùng đi nhé.”

“Nhưng mà em...” Cô chỉ là một sinh viên làm thêm nhỏ bé, cũng có thể tham gia tiệc ăn mừng sao?

“Nhìn luật sư Khương lúc trước cho em thật nhiều kẹo que như vậy, ông chủ lớn chiêu đãi cũng không phải có thể tùy tiện đi vào, chị nghe nói đồ ăn bên trong cùng rượu nho đều là hàng tốt nhất đẳng, em coi như là đi tham gia cùng chị đi! Hơn nữa, hôm nay là ngày cuối cùng em làm việc tại Lý Ước, coi như chị mượn hoa hiến phật, vui vẻ tiễn em. Đi nha đi nha, chị dẫn em đi ăn một bữa ngon, em nhân cơ hội này nhìn Khương đại soái ca cho đủ.”

Chị Lý xách túi xách lên, nắm tay cô, Đối Nghi Thuần vốn định tan việc trở về nhà liền bị chị Lý nửa kéo nửa ép bắt đi tham gia tiệc ăn mừng, hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Dọc theo đường đi, Đối Nghi Thuần không ngừng suy nghĩ, thật sự có thể nhìn anh cho đủ sao? Nghĩ đến muốn cùng đôi mắt sâu kia chạm nhau, ngực cô khó tự kiềm chế run lên một hồi...

Phòng tiếp khách nằm ở sảnh lớn, bề ngoài cùng biệt thự bình thường không có gì khác biệt, lúc đi qua tầng một cũng không cảm thấy gì, cho đến khi đi xuống tầng hầm, mới phát hiện khác biệt động trời.

Đèn thủy tinh hoa lệ cùng đồ trang trí cao quý tạo nhã hòa lẫn, tựa như đi tới phòng khách của quý tộc văn nhân tao nhã thời trung cổ, mọi người khen ngợi không dứt.

Trên bàn dài, các đầu bếp đã sớm chuẩn bị sẵn đủ loại món ngon, mùi thơm mê người của thức ăn khiến mọi người nước miếng chảy ròng ròng, chớ nói chi là bên cạnh còn trưng bày cả một kho tàng rượu phong phú.

Ông chủ nói, tối hôm nay muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, sao có thể không làm cho người ta hưng phấn thét chói tai được?

Đối Nghi Thuần trời sinh tính tình khiêm tốn xấu hổ ngồi ở bên cạnh chị Lý, im lặng ăn thức ăn mỹ vị, còn về rượu, cô một chút cũng không dám đụng.

Nhân vật chính của tiệc ăn mừng còn chưa tới, bởi vì còn có một số việc chưa xử lý xong, chờ mọi người ăn nửa bụng rồi, ngồi dờ vào một bên khu ghế sa lon, Khương Duệ Minh cùng trợ lý pháp vụ của anh mới lững thững đến muộn.

Khương Duệ Minh bước chân vững vàng đi xuống bậc thang, gờ tay nhắc chân đều sáng chói như minh tinh, ánh mắt anh sáng ngời, tràn đầy khí thế, khi anh nhìn xung quanh một lượt, lúc khước miệng nhẹ giương lên nụ cười, Đối Nghi Thuần ngồi ở góc xa anh nhất cũng mãnh liệt cảm thụ được mị lực của anh khiến cho nhịp tim thoáng cái đập thật mạnh.

Anh vừa mới gờ tay chào hỏi, tất cả mọi người liền nhanh chóng vây lại.

Tất cả đều là nữ đồng nghiệp, từng người đều ném đi hình tượng nghiêm túc nói năng thận trọng ngày thường, chỉ một câu em một câu, chen lấn tranh thủ sự xem trọng của Khương Duệ Minh, hi vọng anh có thể ngồi vào bên cạnh mình.

Đối Nghi Thuần ngồi yên ở một góc hẻo lánh, ngẩng đầu nhìn thịnh hướng trước mặt, không thể không hết sức khen ngợi.

“Em biết món ăn nào là ăn ngon nhất không?” Chị Lý đột nhiên quay sang thì thầm hỏi.

“Món ăn gì?” Cô ngây ngốc hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là thức ăn có người tranh giành là ngon nhất, tin tưởng chị, đàn ông cũng vậy.”

Cô tự nhiên hiểu ý nghĩa trong lời nói của chị Lý, thế nhưng cô chỉ là một “đứa trẻ thích ăn kẹo”, có thể cùng người ta tranh cái gì? Cô dứt khoát vui đùa, ngoan ngoãn uống nước trong chiếc ly trong tay.

Cuối cùng, cũng không biết là ai đã giải quyết đám phụ nữ kia, Khương Duệ Minh cũng không có ngồi vào bên cạnh bất kỳ một vị nữ đồng nghiệp nào, mà đi qua chỗ tụ tập của đám đàn ông.

“Luật sư Khương, để chờ cùng cậu uống vài ly, tôi cũng chờ đến khát khô cả miệng rồi.”

“Thật có lỗi, thật có lỗi.” Anh mười phần thành ý hướng luật sư Chung xin lỗi.

“Lời kịch truyền thống trong kịch thần tượng, nếu nói xin lỗi là xong thì còn cần đến cảnh sát làm gì? Chiếu theo quy củ, tới trễ phải bị phạt ba ly.” Luật sư Trần ở bên cạnh giục đẩy lên tiếng phụ họa.

Tất cả mọi người lập tức reo hò hòa theo, Khương Duệ Minh không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cầm ly rượu lên, sẵn khoái uống liên tục ba ly, tiên kiển vi kính (uống cạn biểu hiện sự tôn kính).

“Tửu lượng tốt, hay! Có điều, luật sư Khương, hình như anh hiểu lầm lời nói của tôi, tôi nói là, tới trễ phải cùng mỗi một người uống cạn ba ly.”

Quả nhiên mọi người lại reo hò một trận.

Xem ra, hôm nay những người này không uống sạch rượu của ông chủ là không tính về nhà.

Khương Duệ Minh rất dứt khoát tiếp nhận, cho là thật ba ly lại uống tiếp ba ly, tửu lượng của anh tốt làm cho bầu không khí càng nóng hơn, cả phòng tràn đầy mùi rượu, vui vẻ vô cùng...

Từ đầu tới đuôi, Đối Nghi Thuần giống như một người ngoại lai hoàn toàn xa lạ, an tĩnh núp trong góc.

Sao lại đoán được, chị Lý ngồi bên cạnh đột nhiên không báo trước kéo cô đứng dậy, “Đi, chúng ta cũng đi uống với luật sư

Khương một ly, chúc mừng cậu ấy thắng kiện.”

“Gì cơ?! Nhưng mà...” Cô không biết uống rượu nha!

Chị Lý động tác cực nhanh, đầu tiên rót đầy nước vào chiếc ly trống không trong tay Đối Nghi Thuần, tiếp theo kéo cô còn chưa kịp phản ứng dậy khỏi ghế, một đường đi thẳng đến trước mặt Khương Duệ Minh.

“Luật sư Khương, chúc mừng cậu thắng kiện! Đây là em gái sinh viên làm thêm nhà chúng ta, hôm nay là ngày cuối cùng em ấy đi làm, tôi và em ấy cùng nhau kính cậu.”

“Ngày cuối cùng đi làm à, này phải vui vẻ tiễn đưa một chút mới được.” Người bên cạnh reo hò ầm ĩ.

“Em gái sinh viên làm thêm sao có thể chỉ uống nước lọc được, William, mau rót cho em ấy một ly rượu.” Luật sư Chung gọi trợ lý.

Đối Nghi Thuần kinh ngạc trợn to hai mắt, “...Nhưng, nhưng mà em không biết uống rượu.” Cô nhưng là ngay cả một hộp bia cũng chưa từng uống qua đâu.

Nhìn William đưa tới một ly rượu vang lớn, Đối Nghi Thuần trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngay tại lúc cô định nhắm mắt đưa ly rượu lên, cắn răng uống sạch thì Khương Duệ Minh chủ động cầm ly rượu vang kia, thay cô nói một lời giải vây.

“Vẫn chỉ là một cô bé, cũng đừng ép em ấy uống rượu.”

Nghे thấy anh nói như vậy, trong nháy mắt Đối Nghi Thuần trào lên một cỗ cảm xúc không biết từ đâu xuất hiện, bất thành linh đoạt lại ly rượu, phản bác: “Em đã hai mươi tuổi rồi, không phải là trẻ con.”

5. Chương 5

Editor: Lam

Dường như muốn tiếp tục chứng minh chính mình không nói dối, cô đặt cốc đến bên miệng, định một hơi đổ xuống.

Một hộp rượu nhỏ vừa trượt vào trong miệng, chiếc ly trong tay liền bị đoạt mất.

Khương Duệ Minh nở nụ cười, nghiêng nhìn cô, “Cho dù đã hai mươi tuổi thì em cũng vẫn là một học sinh, muốn uống rượu, chờ tốt nghiệp hẵng uống.”

Lần này, không để cho cô có cơ hội cướp đi ly rượu nữa, anh dứt khoát uống hết một giọt cũng không chừa. “Đúng vậy đúng vậy, luật sư Khương đã nói vậy, em liền lấy trà thay rượu đi.” Chị Lý nhẹ nhàng lấy cùi chỏ đung đung cô.

Đối Nghi Thuần không thể làm gì khác hơn là lại lần nữa bưng ly nước ban đầu lên, ý tứ uống một hớp, tâm tình buồn bực trở lại chỗ ngồi.

Chốc lát, sau khi cảm xúc hạ dần, cả người cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Thật ra, cô nên cảm kích anh vì đã giải vây giúp cô, cũng không biết vì sao, vừa nghe được anh nói cô là con nít, cô liền trở nên không giống mình ngày thường.

Hiện tại suy nghĩ một chút, cô quả thật là trẻ con, bởi vì chỉ có trẻ con mới có thể vội vã muốn lớn lên, chỉ có trẻ con mới có thể bởi vì bị gọi là trẻ con mà canh cánh trong lòng.

Đối Nghi Thuần ơi Đối Nghi Thuần, mày thật ngây thơ quá đi, cô gõ gõ đầu mình.

Xem thấy mọi người cũng đã uống không ít, tiệc ăn mừng kết thúc sớm vào khoảng mười giờ rưỡi.

Thời điểm đi ra phòng tiếp khách, một đám người hầu như đều ngà ngà say, từng người đi trên đường đều lão đảo lắc lư, điều duy nhất giống nhau là, mỗi một người đều rất vui vẻ, nụ cười vui vẻ luôn đọng trên môi.

Đối Nghi Thuần theo bản năng tìm bóng người của Khương Duệ Minh.

Tối hôm nay anh uống nhiều nhất, thành thật mà nói, cô có chút lo lắng cho anh. Cho nên khi cô nhìn thấy anh đứng thẳng tắp trong đám người phía trước, từ xa nhìn thấy còn muốn thanh tỉnh hơn nhiều so với người khác, cô không thể không kinh ngạc.

Một mặt khen ngợi tửu lượng của anh tốt, một mặt khác thì không nhịn được hoài nghi.

Khương Duệ Minh này rốt cuộc có điểm nào yếu hơn so với người khác không?

Kể cả khuôn mặt, dáng người cao, trình độ học vấn, năng lực làm việc, thủ đoạn... Mọi mặt của anh đều mạnh hơn so với người khác, bây giờ đến cả tửu lượng cùng tửu đảm(táo bạo uống rượu) cũng mạnh hơn người, quả thực là thần nhân mà.

Bây giờ vị thần nhân này không chỉ chủ động gọi taxi cho mọi người mà còn chia mọi người thành nhóm hai nhóm ba lần lượt đưa lên xe. Hơn nữa để tránh có người lạc đoàn, còn không quên ghi lại số xe của từng chiếc taxi, phục vụ chu đáo đến nỗi chỉ kém không tự mình đưa mọi người về nhà mà thôi.

Theo người ở hiện trường càng ngày càng ít đi, đến cuối cùng bên ngoài phòng tiếp khách cũng chỉ còn lại có ba người cô, chị Lý và Khương Duệ Minh, cuối cùng giữa cô và Khương Duệ Minh không cần phải cách một đám người nữa.

Cô một mực chờ ở bên này, thật ra là muốn nói lời tạm biệt với anh. Dù sao sau này rất khó có thể gặp mặt, đến lúc thật sự phải nói tạm biệt, Đối Nghi Thuần lại cảm thấy không nỡ, chỉ hai từ đơn giản nhưng miệng lại chậm chạp không cách nào phát ra, cuối cùng vẫn là Khương Duệ Minh chủ động tới hỏi trước.

“Các người đi cùng nhau sao? Ở đâu?” Nói xong, làm bộ muốn đi giúp các cô chặn xe taxi.

“Luật sư Khương, không cần làm phiền, tôi đi tàu điện ngầm.” Liếc nhìn Đối Nghi Thuần nhát gan, trong đầu chị Lý thoáng qua một cái ý niệm, tiếp tục đề tài câu chuyện, “Thời gian cũng không còn sớm, nha đầu này một người về nhà quá nguy hiểm, tôi thấy không bằng liền xin nhờ luật sư Khương...”

Chị Lý muốn thay Đối Nghi Thuần tạo cơ hội, nào ngờ có người chậm lụt không biết nắm chặt, không để cho cô nói xong liền cướp lời

“Em và chị Lý cùng nhau đi tàu điện ngầm, luật sư Khương, tạm biệt.” Sau khi đem lời tạm biệt kìm nén cả đêm nói ra khỏi miệng, Đối Nghi Thuần thỏa mãn kéo chị Lý xoay người rời đi.

Chị Lý bị khoát tay cũng chỉ phát tay một cái, “Tạm biệt, luật sư Khương.” Hậm hực đi theo Đối Nghi Thuần đi về hướng trạm tàu điện ngầm.

Cách được một khoảng, chị Lý rốt cuộc không nhin được, tức giận lắm lắm: "Đối Nghi Thuần của tôi ơi, đời này chị đây thật sự là chưa từng thấy qua người nào ngu giống như em vậy, em không biết là chị đang giúp em tạo cơ hội sao?"

Nghiêng đầu, nghi hoặc không hiểu nhìn chị Lý. "Gì cơ?"

"Chị nói, chị đang tạo cơ hội cho em ở riêng cùng luật sư Khương đấy! Chị vốn là muốn để cho luật sư Khương đưa em về nhà, em có biết hay không?"

Cô không biết, thật sự.

"Nhưng mà... Từ đầu em chỉ nghĩ là đi tàu điện ngầm tương đối dễ dàng hơn thôi." Cô lại không thể nói đi taxi quá mắc, như vậy cũng quá phiền luật sư Khương rồi. "Em cũng không uống say, em có thể tự mình về nhà." Đối Nghi Thuần hiền lành đơn thuần không muốn gây phiền phức cho anh.

"Vấn đề là, luật sư Khương uống say."

"...Có sao?" Nhìn anh rõ ràng là rất thanh tỉnh, những người khác đến đi bộ cũng lão đảo lắc lư, chỉ có anh đứng thẳng tắp, anh còn giúp mọi người gọi taxi nữa đấy!

"Sự thanh tỉnh của cậu ấy rõ ràng là cứng rắn chống đỡ, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, có cả buổi tối như vậy, nhiều người vây công một mình cậu ấy, dù tửu lượng cậu ấy có khá hơn nữa cũng sẽ không chống đỡ được, chớ nói chi là cậu ấy thứ gì cũng không ăn, nhất là uống rượu, phải biết, bụng đói uống rượu là dễ say nhất đấy."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Xã hội này hẳn sẽ không biến thái đến ngay cả đàn ông cũng bị nhặt xác đấy chứ?" Cố ý thở ngắn than dài khích cô gái nhỏ.

Cái quái gì thế? Nhặt xác?!

"Có điều vẫn là nên cầu nguyện cho cậu ấy có thể giữ được thanh tỉnh chính mình gọi taxi, bình an về đến nhà."

Không thể nào, ngay cả bình an về đến nhà cũng phải thông qua cầu nguyện sao?!

"Hy vọng luật sư Khương sẽ không say đến bất tỉnh ngã ở ven đường, trước đó nghe trên ti vi, sách báo có người say ngã ở ven đường, kết quả bị xe chạy ngang qua bất ngờ, không may đâm chết... Ai ôi, chỉ nghĩ đến thôi chị liền muốn nổi da gà cả người."

Nào chỉ là nổi da gà, Đối Nghi Thuần nghe đến chỗ này căn bản lông tơ đã dựng đứng lên rồi, dạ dày thậm chí bắt đầu kịch liệt co rút, rõ ràng trạm tàu điện ngầm ngay tại không xa phía trước, nhưng bước chân của cô lại nặng nề khác thường.

Vừa lúc đó, chị Lý nhận được một cuộc điện thoại.

Bởi vì xe đột nhiên hỏng mất, chồng chị buổi tối ở lại công ty làm thêm giờ không cách nào dựa theo thời gian giao hẹn chạy tới trạm tàu điện ngầm gần nhà đón chị ấy cùng về, chị Lý liền quyết định đi taxi đến công ty chồng chị để đón anh ấy tan tầm. Sau khi thở dài dặn dò Đối Nghi Thuần tự mình cẩn thận, chị Lý liền nhảy lên taxi nghênh ngang rời đi.

Gần như là chị Lý vừa rời đi, Đối Nghi Thuần liền xoay người chạy trở về.

Cô thật không yên lòng để luật sư Khương một mình, cô lo lắng anh sẽ bị nhặt xác, lo lắng anh không thể bình an về đến nhà, hơn nữa lo lắng anh sẽ vì say rồi ngã ven đường bất tỉnh nhân sự mà phát sinh điều bất trắc.

Song khi cô mới vừa chạy về chỗ giải tán, đã không thấy Khương Duệ Minh...

"Luật sư Khương, luật sư Khương" Cô lòng như lửa đốt, gần như muốn khóc.

Tiếp đó dư quang khóe mắt cô liếc đến hẻm nhỏ u ám cạnh phòng tiếp khách, tựa như có người đang ngồi xổm ở nơi đó.

Đêm đã khuya, lại thêm ánh đèn không rõ trong hẻm tối, người nhát gan xưa nay như Đới Nghi Thuận không biết lấy dũng khí từ đâu mà nhấc chân đi tới.

Theo khoảng cách càng gần, bóng người kia cũng càng ngày càng rõ ràng...

“Luật sư Khương?”

Nghe thấy tiếng kêu, người nọ động một chút, hành động này càng làm cho cô chắc chắn mình đã không nhận lầm người, vội vàng bước đến bên người anh.

“Anh có khỏe không? Đứng được chứ?”

Khương Duệ Minh quay đầu chỗ khác, nhìn về phía cô nói chuyện, ánh mắt vốn thanh minh, giờ phút này mơ mơ màng màng, anh miễn cưỡng gật đầu một cái, đưa tay ra vịn tường, chậm rãi đứng lên, đột nhiên lao đảo một cái, Đới Nghi Thuận vội vàng dùng sức lực toàn thân chống đỡ cho anh.

“Luật sư Khương, cố chịu đựng, em bây giờ sẽ đưa anh trở về.”

Gắng gượng đỡ Khương Duệ Minh rời khỏi ngõ hẻm, cô giơ tay ngăn chiếc taxi, dùng một phen công phu mới đưa được hai người ngồi vào hàng ghế phía sau.

“Tiểu thư, muốn đi nơi nào?” Tài xế xe taxi hỏi.

“Luật sư Khương, nhà anh ở đâu?” Cô hỏi.

“Tôi ở...không biết...không nhớ nổi...” Thân hình cao lớn nghiêng nhẹ, nặng nề đè lên người cô.

“Tiểu thư, các người rốt cuộc muốn đi đâu?”

“Anh trước tiên cứ đi thẳng dọc theo con đường này.”

Tạm thời sắp xếp tài xế, Đới Nghi Thuận tranh thủ thời gian tra hỏi anh, nhưng mặc kệ cô nói xa nói gần như thế nào, dù dễ uy hiếp ra sao, Khương Duệ Minh say khướt cũng không cách nào trả lời rõ ràng nhà ở nơi nào.

Không được, anh say đến như vậy, phải nhanh chóng tìm một chỗ cho anh tạm thời nghỉ ngơi mới được, cô không biết anh còn có thể chống đỡ bao lâu, nhưng cô rất rõ, một khi để cho anh hoàn toàn ngã xuống, trừ phi chính anh tự mình tỉnh rượu, cô đừng nghĩ có thể xê dịch anh nửa phần.

Không hỏi ra chỗ anh ở, cũng không thể mang anh về nhà trọ của cô, ngay tại lúc Đới Nghi Thuận đang cố hết sức dùng nếp nhăn trong não để suy nghĩ phương pháp khả thi, cô nhìn thấy một tấm biển mây ngũ sắc to lớn.

Không còn sự lựa chọn, cô hít sâu một hơi, dùng hết dũng khí đưa tay về phía trước chỉ xe hơi cách khách sạn không xa, “Chúng ta muốn đi nơi đó.”

Đới Nghi Thuận khó nhọc nâng Khương Duệ Minh.

Nhiều khi, cô cảm thấy mình sắp bị sức nặng của anh ép cho tan vỡ.

Thật vất vả đi tới bên giường lớn, lực lượng cả người cô trong nháy mắt tan rã, Khương Duệ Minh cao lớn thẳng tắp ngã xuống, kéo cô cùng nhau nằm xuống.

“A...” Nửa đoạn âm thanh sau, khi ngã xuống giường toàn bộ biến mất.

Cô bị đè lại, miệng ô ô.

Chỉ để thoát khỏi sức nặng của anh, thuận lợi rời khỏi chiếc giường lớn kia, Đới Nghi Thuận liền thấy một mối, đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, mở tủ lạnh nhỏ trong phòng ra, cầm chai nước suối lên, xoay mở nắp bình liền uống như điên hơn phân nửa.

Hô hấp thật vất vả rốt cuộc khôi phục vững vàng, cô lại lần nữa nhìn về phía anh, lo lắng anh nằm sẽ nghẹt thở, không thể làm gì khác hơn là trở lại chiến trường, dùng hết khí lực xoay người anh lại, bảo đảm rằng anh có thể lấy tư thế thoải mái nhất để nghỉ ngơi.

Giường rất lớn, cho dù anh càn rỡ nằm ngang cũng còn dư lại không ít không gian, Đới Nghi Thuần liền ngồi xuống bên người anh.

Chưa từng nghĩ tới, có một ngày, khoảng cách giữa bọn họ có thể gần như vậy.

Cô nhìn gần gương mặt nặng nề ngủ say của anh, nhìn một chút, đầu ngón tay không nhịn được theo tầm mắt dịch chuyển, từng

chút một chạm vào ngũ quan của anh.

Lông mi dài tràn đầy anh khí, đôi mắt sắt bén khép lại thật chắc, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng thành hình trên gương mặt được ông trời thiên vị như thế, chẳng trách cô nhìn đến chìm đắm hoang mang.

Đột nhiên, anh cau mày, kéo cà vạt giống như đang khó chịu.

“Không thoải mái sao? Em lập tức giúp anh tháo ra.”

Đới Nghi Thuần đổi thành quỳ ngồi bên người anh, đưa tay dò tới nút thắt cà vạt trên cổ anh, dùng lực đạo êm ái để không quấy rối anh, chậm rãi rút ra chiếc cà vạt đậm màu.

Cô nghĩ, hay là cởi ra mấy nút áo sơ mi nữa, để cho anh thoải mái hơn chút. Vì vậy không nói hai lời liền tự tiện ‘động thủ’.

Cởi ra nút thứ nhất, lộ ra hầu kết của anh; nút thứ hai, lộ ra xương quai xanh nam tính không giống với phụ nữ. Ngay tại thời điểm cô chuẩn bị mở ra nút thứ ba, hai tròng mắt đóng chặt thỉnh linh mở ra, ánh mắt đột nhiên tỉnh rượu, trắng đen rõ ràng lăm liết nhìn cô.

Lòng Đới Nghi Thuần kinh sợ, bị ánh mắt sâu thẳm thẳng thừng đột nhiên xuất hiện dọa sợ, hai tay nằm ở ranh giới phạm tội lúng túng.

“Cô đang làm gì?”

Không biết có phải tác dụng của rượu hay không, giọng nói Khương Duệ Minh lộ ra khàn khàn khác thường, truyền vào trong tai Đới Nghi Thuần có một loại mị lực thần bí không cách nào hình dung.

“Em...”

Cô không phân rõ anh đang thanh tỉnh hay say rượu, nhưng có thể khẳng định là, bản thân cô thực sự bị cặp mắt sắc bén của anh nhìn đến trong lòng hoảng sợ, trong lúc ngập ngừng, đột nhiên một đạo lực lượng cường hãn bầu vào cô, tiếp đó, sau một trận trời đất quay cuồng không báo trước, cô phát hiện mình ngã dưới người anh, bị anh bá đạo siết chặt cổ tay.

Anh nắm hai tay cô, thân thể trắng kiêu nhẹ đè trên người cô gái nhỏ.

Tim cô đập rộn lên thấp giọng kêu, “Buông em ra.”

Anh ngoảnh mặt làm lơ, cổ tay cô bị chế trụ vững vàng, hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn, mà anh nồng nàn khác thường đưa mắt nhìn, lộ ra một cỗ lực lượng yên lặng nguy hiểm, làm lòng cô đột nhiên run lên.

Tim cô không khỏi đập rộn lên một trận, đối mặt với Khương Duệ Minh không giống trong trí nhớ của cô, cô vội vã muốn tránh thoát trói buộc giáo nhân quỷ dị bất an này.

Cô bắt đầu giãy giụa, hai tay cật lực vặn xé, định thoát khỏi bàn tay anh, thân thể không ngừng vùng vẫy giãy giụa, đôi chân lại càng không an phận đá trợn mắt nhìn.

“Buông em ra, anh có nghe hay không, em muốn anh buông em ra...” Cô ra lệnh, nhưng bởi vì giọng nói trời sanh khiến cho ra lệnh trở thành câu khẩn, một chút hiệu quả cũng không có đạt được.

“Đừng động.” Anh khẽ quát.

Cô không thuận theo, giống như một con thú nhỏ vô cùng bất tuân, không ngừng vùng vẫy giãy giụa.

Vì chế ngự cô, anh theo bản năng buộc chặt tứ chi cùng thân thể, để cho nam tính của mình cùng nhu mềm của cô quấn quanh thật chặt. Song, cùng lúc đó, giống như có cái gì đó, từ trong thân thể anh thức tỉnh...

Cô cảm giác được, thứ bị đánh thức phần chấn đánh sát thân thể cô.

Cô nâng mắt nhìn anh, lại bị ánh mắt bức thiết thành linh hồn dọa, cô phát hiện một cổ nóng rực chưa từng thấy qua trong mắt anh, giống như tùy thời muốn đem cô đốt cháy.

Bốn mắt giao nhau, từ trong ánh mắt của cô hiện ra ngoài loại cảm xúc bất an giống như thú nhỏ bị bức khốn, mãnh liệt kêu gọi nam tính cất giấu bên trong thân thể anh xâm lược.

Đới Nghi Thuần tim đập kịch liệt, phát hiện gương mặt trước mắt này càng ngày càng đến gần, lập tức khẩn trương ngừng thở, đến lúc cực hạn, cô vừa lên tiếng, ngay sau đó liền bị hơi thở nam tính chiếm lĩnh, nhiệt liệt duyên hôn môi cô.

“Miệng em...”

Khương Duệ Minh bá đạo dùng đầu lưỡi cạy ra cái miệng nhỏ nhắn của cô, tiến quân thần tốc thẳng vào, nắm giữ hô hấp của cô.

Không biết là mùi rượu trong miệng anh làm mờ đi lý trí của cô, hay là trong tiềm thức của cô cũng muốn cùng anh thân cận, thuận theo nụ hôn đói khát của anh cần quét, cô dần dần mềm đi, trong lúc hôn cùng anh, hóa thành một vũng nước.

6. Chương 6

Editor: Lam

Lớp chai mỏng trên tay anh tùy ý dao động trên người cô, kích thích từng dây thần kinh của cô, khiêu khích mỗi tác da thịt trên người cô, theo mỗi một lần chạm vào, lại châm một nhúm lại một nhúm lửa.

Cô rất rõ ràng tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, dẫu sao cô cũng đã hai mươi tuổi, có lẽ ban đầu cô thực sự sợ hãi muốn chạy trốn, thế nhưng giờ khắc này, cô chỉ muốn khuất phục.

Không nói được cảm giác trong lòng là gì, có chút vui mừng, lại có chút sợ hãi, có lúc bất an, có lúc ngọt ngào, cô nhắm chặt hai mắt lại, chờ anh hoàn toàn chôn mình vào trong cô.

Khi anh vào rồi, lực đạo to lớn cường hãn kia gần như muốn xé nứt cô.

Mặc dù cô cố gắng tiếp nhận, nhưng vẫn không tránh được đau đớn, bộ dáng đáng thương khóc khê trong ngực anh.

Đêm hôm đó, dục vọng giống như sóng biển không ngừng vỗ vào, nhấn chìm, anh ở trong thân thể cô rung động, cuồng dã phóng thích mình, cô dưới sự hướng dẫn của anh, trẻ con từ trong miệng anh, sau một tối đã biến thành phụ nữ, lãnh hội được tiếp xúc thân mật giữa đàn ông và đàn bà.

Hôm sau, Đới Nghi Thuần từ bên người anh tỉnh lại, biến hóa tế nhị của thân thể nhắc nhở cô các loại hành vi đêm qua.

Ngắm nhìn anh đang ngủ say, cô, không hối hận.

Phải đi thôi, một đêm không về, bạn cùng phòng biết được sợ là sẽ lo lắng, chớ nói chi tám giờ sáng hôm nay có tiết học bắt buộc, cô chống đỡ thân thể vẫn còn khó chịu, mặc từng chiếc quần áo vào.

Đúng rồi, còn tiền phòng chưa trả!

Cô mở bóp da ra, phát hiện bên trong chỉ có một tờ một ngàn, cô lại không có thể tín dụng, chỉ có một tấm Easycard (thẻ để đi tàu điện ngầm)

“Thật xin lỗi, em chỉ có bấy nhiêu, số tiền còn thiếu liền nhờ anh.”

Đới Nghi Thuần cầm đồ trang sức vào trong phòng, để một ngàn ở đầu giường để anh tỉnh dậy là có thể nhìn thấy, sau đó run rẩy nằm ở mép giường lẳng lặng nhìn anh một lúc lâu, cho đến khi thời gian thực sự không còn kịp nữa mới vội vã ẩn xuống một nụ hôn trên gò má anh, liền xoay người rời đi.

Khi đó, cô thực sự tưởng rằng, một đêm ma xui quỷ khiến này, sẽ giấu ở trong lòng cả đời, trở thành hồi ức xinh đẹp sau này của cô...

Giờ cao điểm tan tầm, đoàn tàu điện ngầm đến trạm, cánh cửa mở ra, cả nam lẫn nữ chen chúc trong toa hành khách nối đuôi mà ra, hỗn loạn lộn xộn, chốc lát, âm thanh cảnh báo cửa xe sắp đóng lại vang lên, báo hiệu đoàn tàu sắp chạy đến trạm kế tiếp.

Trong nháy mắt khi cửa đóng, đang say sưa ngủ không kịp đề phòng, đầu va mạnh một cái, Đới Nghi Thuần giật mình tỉnh giấc, mở mắt mờ mịt lăm lết nhìn trái nhìn phải xung quanh, ý thức chưa chuyển tốc kịp hoảng hốt mà rời rạc nhớ tới một ít chuyện...

Cô tan việc.

Cô đang ngồi trong toa hành khách tàu điện ngầm.

Cô đang trên đường về nhà.

Cô sắp có thể ôm Ân Ân tiểu bảo bối rồi.

Một ngày trải qua đầy gian khổ rồi cuộc bình an hạ màn, Đới Nghi Thuần cảm tạ trong lòng, chỉ kém không quỳ xuống tạ ơn ông trời thôi.

Cô xoa bả vai mệt mỏi, đuổi người, khoe miệng vẫn cong nụ cười yếu ớt nhàn nhạt, một giây kế tiếp, tầm mắt đột nhiên bị tên của trạm dừng kế tiếp làm kinh ngạc, kéo toàn bộ tinh thần tan rã trở về.

A a a... Cô thế nhưng đi quá trạm!

Chưa tới hai trạm, đoàn tàu liền tới trạm cuối, tính ra, cô lỡ đến năm trạm.

Đới Nghi Thuần kinh hoảng nhảy lên.

Động tác xảy ra bất ngờ, quả nhiên hấp dẫn ánh mắt người khác, cô nhát gan mắc cỡ vội vàng trở về chỗ ngồi, nắm túi xách, chán nản rũ đầu, trong lòng thầm mắng: Đới Nghi Thuần, mày thật sự là một quỷ đầu heo lơ mơ!

Bây giờ có thể làm gì? Đường như cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đoàn tàu đến trạm, rồi đổi tàu ngồi trở về, aizz.

Từ trước đến nay cô chưa từng phát sinh loại sai lầm quạ đen này, chỉ có thể nói, hôm nay cô thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi...

Loại mệt mỏi này, cũng không phải là do lao động quá độ mà là người, tâm, thuộc về một loại trạng thái tinh thần mệt mỏi cực độ gây ra, cả người đều hoàn toàn mệt mỏi.

Mà người đầu sỏ gây ra tất cả những thứ này là anh – Khương Duệ Minh.

Nói đến, ông trời cũng đặc biệt thích lấy cô làm trò đùa, đã nhiều năm không gặp, định già rồi uống rượu hồi tưởng thì lại để cho

Khương Duệ Minh lần nữa xuất hiện trước mặt cô, còn biến thành ông chủ của cô.

Loại chuyện này so với xác suất bị sét ly kỳ trùng hợp đánh trúng còn thấp hơn cả mấy trăm lần, lại rành rành hạ xuống đánh trên thân mình nhỏ bé của Đới Nghi Thuần, thật làm cho cô dở khóc dở cười.

Bởi vì kinh sợ quá độ, cô thậm chí còn ở trước mặt anh ngơ ngác như chó ăn phân, cho dù bây giờ nghĩ lại, loại chuyện quay đầu ngã

xuống chặt vật khốn quẩn đó vẫn gặt không đi.

Cô không nhớ nổi mình đã mở cửa phòng làm việc như thế nào, cũng không nhớ nổi làm sao đi vào trong phòng làm việc, cô chỉ

biết là, sự tồn tại của anh, làm cho cô cả một buổi sáng tâm thần không yên, như ngồi bàn chông, cho dù là một chút biến động

nhỏ cũng đủ để làm cho cô lo sợ bất an mấy lần muốn kêu to thành tiếng.

Khương Duệ Minh đứng lên, Đới Nghi Thuần lập tức trừng hai mắt như lâm phải đại địch nhìn anh.

Vẻ mặt của cô khiến Khương Duệ Minh vừa bực mình vừa buồn cười, không nhịn được hoài nghi không lẽ trợ lý nhỏ này mắc chứng vọng tưởng bị hại nào đó chứ?

“Tôi khát nước, muốn uống nước.”

Anh bất đắc dĩ đứng dậy cười, lúc này điện thoại bàn trên bàn anh trùng hợp vang lên, anh ra dấu muốn cô giúp anh tiếp điện

thoại.

Anh không nghe lắm chứ, cô thế nhưng đang phát run? Nói điện thoại với người khác đều rất bình thường, tại sao khi nói chuyện cùng anh liền run rẩy, anh kinh khủng như vậy sao? Khương Duệ Minh buồn bực khó hiểu nhìn bản thân.

Có phải rất sợ anh hay không? Được, anh cũng rất muốn nhìn thử tiểu quỷ nhát gan này còn có thể bị dọa đến mức độ nào!

Anh khẽ đáp một tiếng không có ý tốt, buông ly xuống, đi tới máy nước uống gần chỗ cô ngồi, thân hình cao lớn tạo thành bóng

râm triệt để che lấp cô lại, một tay anh tóm lấy ống nói trong tay cô, một tay chống trên mặt bàn.

Sự va chạm ngắn ngủi của đầu ngón tay làm cho Đới Nghi Thuần có loại ảo giác như bị điện giật, cô lắc lắc đầu, cổ đờ cảm xúc kỳ lạ trong lòng xuống, chẳng qua là cô không hiểu, tại sao anh lại không quay lại chỗ mình ngồi nghe điện thoại? Có thể cùng một trợ lý nhỏ như cô nói cái gì đây?

Hoàn toàn không dám mặc sức tự do hô hấp, sợ hơi thở nam tính của anh sẽ khiến cho mình choáng váng, cô nín đến khuôn mặt đỏ bừng lên, nhắm mắt chịu đựng đến khi anh nghe điện thoại xong, mãi đến lúc xác nhận anh đã rời đi, cô mới quay đầu đi chỗ khác, từng ngậm từng ngậm hít thở.

Anh là quỷ đáng sợ sao, hay là trên người anh có mùi lạ? Dư quang khóe mắt nhìn thấy rõ ràng một màn này,

Khương Duệ Minh ngửi ngửi người mình, mùi hương Cổ Long nhàn nhạt, rõ ràng rất thoải mái rất dễ ngửi, chỉ có cô không biết thưởng thức, anh khó hiểu không cảm nhận được mùi vị khác lạ, đành hậm hực trở lại chỗ ngồi.

Tiếp đó, Đới Nghi Thuần lại nhận mấy cuộc điện thoại, đều là tìm anh, tất cả đồng loạt đều là phụ nữ.

Sợ anh lại tiến đến trước mặt cô nói điện thoại, cô học được tiên phát chế nhân (hành động trước để kiềm chế đối phương),bật nút chuyển tiếp điện thoại, tránh cho anh lại đến khiêu chiến sức chống đỡ tim của cô.

Sau khi kết thúc cuộc gọi thứ n, Khương Duệ Minh rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: “Trợ lý nhỏ, cô tên gì?”

Đới Nghi Thuần co đầu rụt cổ ở chỗ ngồi, cả người rõ ràng run lên một cái, ” Đới, Đới Nghi Thuần.”

“Ngốc ngốc Nghi Thuần? Ừ, tên rất đặc biệt.” Anh cong lên nụ cười xấu xa, ngón tay thon dài vuốt nhẹ dưới trán.

Ngốc ngốc?! Cái gì ngốc ngốc, cô mới không phải gọi là ngốc ngốc đâu!

Đang muốn phản bác làm rõ, hết lần này tới lần khác anh lại mở miệng mỉa mai, ” Đúng rồi, ngốc ngốc, chờ một hồi nếu còn có điện thoại tìm tôi, đều nói rằng tôi không có ở đây, mời đối phương để lại lời nhắn.”

Cô không ngừng được dè xuống buồn bực nghĩ, tại sao? Anh rất bận rộn sao?

Song, khi ánh mắt cô không tự chủ liếc nhìn người đàn ông hai chân đang bắt chéo, cầm báo trong tay lật soàn soạt vang dội phách lối, cô không chút do dự nào ngay tại chỗ lật đổ cái giả thiết này.

Anh không bận rộn, từ mặt mũi của cậu chủ Khương kia xem ra, anh đơn giản là chỉ không muốn nghe điện thoại.

Ý thức được điểm này, Đới Nghi Thuần bĩu môi, cuối cùng thuận theo nói: “Vâng.”

Lại có kiểu người như vậy, ngay cả xem báo cũng có thể khuôn phép như vậy!

Anh cười, nhếch cánh môi mỏng, câu lên độ cong mê người, bởi vì cười quá vui vẻ khiến cho Đới Nghi Thuần không khỏi cảm thấy tò mò, mấy tờ báo kia xuất bản tin tức thú vị đến vậy sao?

Đang lúc cô không địch lại nam sắc, không nhịn được nghiêng đầu nhìn anh nhiều thêm mấy lần, bỗng nhiên, giọng nam êm tai hài hước thỉnh thoảng cất lên, chui vào trong lỗ tai cô.

“Ngốc ngốc, cô lại tiếp tục nhìn lên tôi, tôi muốn thu phí đấy.” Dứt lời, lông mi đen khiêu khiêu, ánh mắt lười biếng quét tới.

Trong nháy mắt bị trông mắt kia khóa lại, Đới Nghi Thuần cảm thấy khó thở, gò má lại đỏ ửng lên, tim không thể không đập thật mạnh, cô chột dạ liền muốn cúi đầu theo trực giác, hận không thể giấu được mình, nhưng bởi vì không nắm tốt khoảng cách an toàn, một sự vô cùng sai lầm ngoài ý muốn phát sinh

Bịch một tiếng, đầu cô trực tiếp đụng vào mặt bàn.

Trong nháy mắt cô cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đau đến muốn khóc.

Đầu tiên Khương Duệ Minh ngẩn người, chợt vô cùng đáng giận ha hả cười to.

“Ngốc ngốc, cô như vậy xem như làm tổn hại của công đúng không? Ha ha ha...” Đời này chưa từng thấy qua người nào đơn thuần ngây ngô như vậy, đúng là ngốc ngốc.

Đới Nghi Thuần xấu hổ lúng túng muốn chết, không biết phải làm sao. Lúc này, chị Uông vừa khéo đi khám bác sĩ trở lại công ty, cô vội vàng từ chỗ ngồi nhảy cồm lên, chạy về phía cửa như chạy nạn, giấu diếm chị Uông giả bộ bước đi khoan thai, đỡ chị ấy từ từ vào trong, liều chết không nhìn đến trông mắt đen làm người ta khó thở kia nữa.

Chị Uông xuất hiện, đánh giá nhìn gian phòng làm việc không còn chỉ có hai người nữa, Đới Nghi Thuần giống như một người chết chìm, nắm thật chắc khúc gỗ nổi là chị Uông, không đợi chị Uông sai bảo cô như con quay, chính cô đã ân cần tự mình đảo như con quay.

Thật vất vả chịu đựng đến khi hết giờ, làm bộ như không nhìn thấy động vật giống đực duy nhất trong phòng làm việc, Đới Nghi

Thuần bê văn kiện đã hoàn thành mà chị Uông giao phó đến trước mặt chị ấy.

Chị Uông nhìn một chút, khuôn mặt nghiêm túc mỉm cười hài lòng, gật đầu, “Ừ, không tệ, em làm rất tốt.”

“Chị Uông, nếu như không có chuyện gì, em tan việc trước, đúng rồi, đây là chìa khóa phòng làm việc.” Nhu thuận thả chìa khóa lên bàn chị Uông.

Chị Uông đang muốn đưa tay nhận, Khương Duệ Minh từ đầu đến cuối bị lạnh nhạt không biết tới lúc nào, đưa ngón tay ra ngăn chặn chìa khóa, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của Đới Nghi Thuần, tự ý nói với chị Uông: “Mấy ngày nay chị hãy ở nhà nghỉ ngơi, không cần phải đi làm, tôi vẫn trả lương cho chị.”

“Không được” Hai người phụ nữ trăm miệng một lời kêu lên.

Chị Uông cự tuyệt bởi vì tình cảm sứ mạng trời sanh đối với công việc, còn Đới Nghi Thuần... Nghĩ cũng biết là sợ, cô chính là sợ phải một mình đối mặt với Khương Duệ Minh!

Chỉ một buổi sáng hôm nay cũng đã khiến cho Đới Nghi Thuần chịu không nổi, cô quả thực không dám tưởng tượng, nếu mấy ngày kế tiếp chỉ có cô cùng Khương Duệ Minh hai người ở trong phòng làm việc, tế bào khắp người cô nhất định sẽ vì khấn trương trong thời gian dài mà toàn bộ chết sạch.

“Vì sao lại không được?” Anh nhướn mày cười nhìn hai người phụ nữ trước mặt.

“Chị còn có rất nhiều chuyện phải làm.” Chị Uông nghiêm túc nói.

“Không phải đã mời trợ lý sao?” Anh chỉ Đới Nghi Thuần.

Đới Nghi Thuần chỉ cảm thấy da đầu tê dại một trận. “... Tôi, tôi cũng có rất nhiều chuyện tình còn cần chị Uông hướng dẫn.”

Không, là kính nhờ, kính nhờ, ngàn vạn lần không nên để cô mình đối mặt với Khương Duệ Minh, cô không muốn!

“Cho nên nói người trợ lý này nhiều nhất cũng chỉ là bày ra cho đủ hình thức, trên thực tế không có chỗ dùng, đã như vậy, tại sao

tôi còn phải trả thêm một khoản tiền lương?” Anh vẻ mặt nghiêm túc nhìn chị Uông một chút lại nhìn Đới Nghi Thuần một chút.

“Gì cơ?” Đới Nghi Thuần run lấy lấy, yên lặng ngó ra, trong nháy mắt vẻ mặt thoáng qua hoang mang, thậm chí, chẳng lẽ hiện tại liền đuổi cô sao?

“Nghi Thuần làm việc nghiêm túc lại tận trách, mỗi chuyện chị giao phó em ấy cũng làm rất tốt.” Chị Uông không chút do dự ra mặt khẳng định.

“Thật tốt, vậy chị liền giao phó công việc cho cô ấy, sau đó ngày mai bắt đầu nghỉ, nếu không cô ấy phải nghỉ việc, tôi không muốn chi tiền lương cho người vô dụng, văn phòng này của tôi, không phải là hội từ thiện.” Anh giương đôi môi mỹ lệ, cười khiêu khích.

Chị Uông tức giận trừng anh.

“Trường tôi làm gì, chính là chị nói nha, văn phòng nghiêm cấm lãng phí, tôi cần kiểm lo việc nhà chị còn trường tôi.”

Anh cười mỉm nói với chị Uông

“Cậu cũng biết cần kiểm lo việc nhà?” Chị Uông hừ lạnh.

“Tôi còn biết tiết kiệm năng lượng đấy! Đi thôi, vị Uông nữ sĩ này, tôi thuận tiện lái xe đưa chị về nhà.” Không đợi chị Uông lên tiếng, ngón tay thon dài cầm chìa khóa lên, ném về phía Đới Nghi Thuần, “Ngốc ngốc, công việc khóa cửa liền giao cho cô, đúng rồi, nếu ngày mai lại để cho tôi phạt đứng ở ngoài cửa, cô liền không cần tới nữa.”

Đới Nghi Thuần đưa hai tay tiếp lấy theo trực giác, ánh mắt có phần trống rỗng nhìn thân ảnh đã đi xa, không biết tại sao cô lại la ầm lên: “Tôi không phải ngốc ngốc, tôi tên Đới Nghi Thuần...”

Aizz, thì đã sao, dù sao anh cũng không nhớ cô, tên nhiều nhất cũng chỉ là một cách xưng hô thôi, ngốc ngốc cũng được Đới Nghi Thuần cũng tốt, đối với anh mà nói nó có ý nghĩa gì sao?

Anh nói không sai, trợ lý không có ích lợi gì, quả thật không cần thiết phải tồn tại.

Chính là, muốn cô một mình đối mặt với anh, cô liền cảm thấy một trận choáng váng, dạ dày nôn nao, cả người vô lực, rất muốn cắn lưỡi tự vẫn cho xong.

Nhưng, cô có thể nói không sao?

Đới Nghi Thuần chợt thấy mây đen trên đầu, đối diện cô không người đánh xuống tia chớp, sự xuất hiện của Khương Duệ Minh mang lại cho cô một loại dự cảm tiêu cực vô cùng không tốt, luôn cảm thấy thế giới của cô sẽ vì anh mà long trời lở đất, cũng đừng nghĩ yên bình nữa.

7. Chương 7

Cuối cùng thì chuyến tàu cũng đến trạm, Đới Nghi Thuần tâm tình nặng nề rời khỏi toa xe đi tới hành lang đối diện, chỉ chốc lát, cô đã ngồi ở chuyến tàu hướng ngược lại đi về nhà.

Lần này, đến tận khi chuyến tàu đến trạm, cô cũng không dám ngủ tiếp.

Quẹt thẻ đi ra khỏi bến tàu điện ngầm, cô nhìn đồng hồ trên tay, nghĩ đến Ân Ân còn đang khổ sở chờ cô tan tầm về nhà, không khỏi bước nhanh chân đi về phía trước.

Còn chưa tới gần nhà trọ, từ xa đã nhìn thấy một dáng người nho nhỏ giang hai tay bỏ nhào về phía cô.

“Mẹ.”

Định thần nhìn lại, phát hiện là Ân Ân, cô không chút nào do dự bỏ qua chuyện phiền lòng liên quan tới Khương Duệ Minh, ngồi xổm người xuống ôm lấy tiểu bảo bối của cô, dùng sức ngửi mùi sữa thơm ấm áp trên người con.

“Nếu cậu còn không trở lại, tình nhân bé nhỏ của cậu sẽ tương tự thành họa, ngay cả phim hoạt hình thích nhất cũng không hấp dẫn được nó, cứ nhất định phải kéo mình ra cửa chờ cậu tan việc mới nghe.” Bạn thân Lý Lộ làm ra vẻ bất đắc dĩ than phiền.

Lý Lộ là bạn cùng phòng của Đới Nghi Thuần thời đại học, hiện nay ở công ty hàng không làm tiếp viên hàng không.

Bởi vì năm đó bất ngờ mang thai, cuộc sống vốn bình thường của Đới Nghi Thuần triệt để đảo điên, không chỉ nghỉ học mà còn bị ba mẹ tức giận đuổi ra khỏi nhà, nếu không phải Lý Lộ và mẹ cậu ấy chứa chấp cô không nhà để về, cuộc sống của cô còn không biết có bao nhiêu thâm đau!

“Con làm phiền dì sao?” Véo cái mũi nhỏ của con trai hỏi.

Ân Ân rút cổ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Không có làm phiền, là nhờ cậu đó, bởi vì con muốn chờ mẹ về.”

“Đúng, là nhờ cậu, vành mắt ngấn nước, con có yêu mẹ con đến vậy sao, tiểu tình thánh?” Lý Lộ trêu ghẹo nhạo báng hỏi.

“Đương nhiên là có, rất yêu rất yêu! Mẹ, mẹ cực khổ rồi, con yêu mẹ nhất.” Chu môi lên, lập tức niềm nở dâng lên nụ hôn.

Lý Lộ run lập cập, làm ra vẻ không chịu nổi hét lên: “Ôi ôi, tuổi còn nhỏ, rốt cuộc là học được những mảnh lời này ở đâu vậy, hại dì da gà rơi đầy đất rồi.”

“Con giúp dì nhất.” Ân Ân ngây thơ trả lời.

“Có thể nhất được thì tốt quá, đứa nhỏ ngốc.” Lý Lộ cười to, “Còn không mau đưa con trai cậu lên lầu, mẹ tớ còn đang chờ chúng ta ăn cơm đây.”

“Lên nào, mẹ công con.”

Nhóc con lắc đầu, dùng giọng điệu tiểu đại nhân nghiêm túc nói: “Ân Ân đã lớn, có thể tự mình đi lên rồi, không cần mẹ công, Ân Ân cùng mẹ nắm tay.”

Đới Nghi Thuần vò tóc con trai, “Được, chúng ta nắm tay.”

Hai mẹ con tung tăng nhịp bước, Lý Lộ đuổi theo đi lên lầu.

Cô nở nụ cười thỏa mãn, nhìn con trai cô một chút, trong lòng xúc động nghĩ, di truyền quả thật không lừa người, cặp mắt xinh đẹp này của Ân Ân hoàn toàn chính là bản sao của Khương Duệ Minh.

Trong đầu đột nhiên nảy ra một vấn đề chưa từng xuất hiện qua, Ân Ân cũng muốn tình thương của cha sao?

Sau bữa ăn tối, Đới Nghi Thuần chủ động cuộn tay áo lên giúp đỡ rửa chén.

“Nghe mẹ mình nói, cậu nhận được công việc mới.” Vừa bay xong một chuyến bay dài ở Châu Âu, Lý Lộ mới vừa bước vào cửa nhà, mẹ cô đã không chờ kịp liên báo cáo với cô những chuyện phát sinh ở Đài Loan bên này.

“Ừ, nhận một công việc trợ lý ngắn hạn ở một văn phòng luật pháp nhỏ, vừa mới đi làm vào thứ hai.”

Lý Lộ phụ trách thu dọn bàn ăn, lấy khăn bọc thực phẩm ra, bọc mấy đĩa thức ăn thừa lại. “Không thích ứng công việc sao?”

“Nhìn sắc mặt cậu vừa rồi không được tốt lắm, nếu như cảm thấy quá mệt mỏi thì không nên miễn cưỡng bản thân, kiếm tiền rất quan trọng, nhưng chăm sóc thân thể quan trọng hơn, đừng quên cậu còn có Ân Ân.” Xoay người bỏ đĩa đồ ăn thừa vào tủ lạnh.

Từ khi có con, Đới Nghi Thuần liền biến thành người tiết kiệm, chỉ cần công việc có thể giúp cho cô ấy kiếm nhiều hơn một đồng, cô ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua, sau thời gian dài liệu mình, kết quả đương nhiên là làm bản thân mệt mỏi chịu không nổi, tuy bề ngoài vẫn còn trẻ tuổi nhưng trong lòng đã sớm tang thương, giống như một bà già, là một người bạn tốt, cô hiện tại nhìn không nổi nữa!

“Mình biết.”

“Mỗi lần đều nói biết, nhưng có thật sự nghe sao, Đới tiểu thư”. Lý Lộ giống như một người chị cả niệm.

“Tiểu Lộ...” Đới Nghi Thuần dừng lại động tác rửa chén.

“Có chuyện gì? Nếu là muốn ghét bỏ mình xúi bậy, mình khuyên cậu trực tiếp im miệng, nếu không, lão nương không tiêu diệt cậu mới là lạ.”

“Mình đã gặp anh ấy...”

Thân người Lý Lộ cứng đờ, trực giác đóng cửa tủ lạnh lại, xoay người nhìn bạn tốt, đề thấp giọng nói: “Ài?”

Cúi đầu xuống, “... Chính là ba của Ân Ân.” Cô ngập ngừng nói.

Con mắt Lý Lộ hiện ra sự khó tin, cứng lưỡi, thật lâu không nói ra lời.

Về ba của Ân Ân, Đới Nghi Thuần cũng không nhắc tới nhiều, phải nói, con nhóc này rất kín miệng, bất kể cô truy hỏi ra sao, từ đầu đến cuối ngay cả tên cũng không chịu tiết lộ, hôm nay hiếm thấy lại chủ động nhắc tới.

“Gặp như thế nào?”

Đới Nghi Thuần vốn là không muốn nói, nhưng cô thật sự cần có một người sẻ chia rung động trong lòng. “...Anh ấy là ông chủ văn phòng của mình.”

“Cái gì?”

Đới Nghi Thuần nghiêng đầu nhìn bạn tốt, gật đầu một cái.

Lý Lộ kích động vỗ tay, “Quá tốt rồi! Vậy cậu có nói cho anh ta biết không?”

“Gì cơ?” Cô nháy mắt trong suốt, không hiểu nhìn lại Lý Lộ.

Thất bại che trán, “Còn có thể là gì, đương nhiên là chuyện của Ân Ân rồi.”

Lắc đầu. “Tại sao phải nói cho anh ấy?”

Ngày xưa lúc cùng đường bí lối nhất, không phải Đới Nghi Thuần chưa từng nghĩ đến muốn tìm Khương Duệ Minh, có thể thấy vào đêm hôm đó anh uống rất say, cô là người sáng suốt biết thời biết thế, có lẽ trách nhiệm của bản thân cô tương đối còn nhiều hơn, vả lại, hai người hoàn toàn không có cơ sở tình cảm nhưng lại bất ngờ làm ra đứa trẻ, cô lo lắng cho dù đi tìm anh, sợ rằng anh cũng sẽ không đáp ứng cho cô sinh đứa con ra, cuối cùng cô dứt khoát lựa chọn tự mình gánh vác.

Hiện tại suy nghĩ lại, khi đó cũng không biết dũng khí từ đâu ra, nhưng cô cũng không hề có một chút hối hận nào, thật sự!

Đây là lựa chọn của bản thân cô, liên quan tới Ân Ân, Khương Duệ Minh không biết gì cả, chớ nói chi là hiện tại anh căn bản đã quên trên thế giới này còn tồn tại một nhân vật như cô, nếu đột nhiên nói cho anh, bọn họ đã có một đứa con ba tuổi, không bị

anh hăm dọa mới là lạ!

Đối với loại chuyện nhiều nhất chỉ khiến hai bên càng thêm khốn khổ này, chuyện này vốn không cần thiết phải nói.

Có một số người không có kinh nghiệm yêu đương gì, thích liền tuyệt đối cố chấp, một ánh mắt một vụn năm, Đới Nghi Thuần

chính là người như vậy.

Cô thầm mến anh, sự việc xảy ra nhiều năm cho tới bây giờ vẫn như cũ, nhưng cùng anh không liên quan, đây là tự cô thầm mến và yêu thích.

Hơn nữa, anh cũng không phải là người ăn chay, nếu biết cô giấu anh sinh hạ đứa con của anh, cô có dự cảm, với cá tính mang thù của anh, chắc chắn sẽ không dễ dàng để yên cho cô!

Ân Ân là cô đau đớn gần một ngày một đêm mới sinh ra, cô cũng không muốn để cho người khác có bất kỳ cơ hội nào tới cướp tiểu bảo bối của cô đi.

“Ông trời của tôi ơi, tại sao lại không nói cho anh ta chứ? Nếu như là mình, không những sẽ lớn tiếng nói cho anh ta mà còn sẽ bắt anh ta chịu trách nhiệm! Tạm thời không nói những năm nay cậu vì anh ta ăn một đồng khổ, thân là ba của Ân Ân, anh ta vốn nên cùng cậu gánh vác trách nhiệm về Ân Ân, cậu hẳn là nên ném con cho anh ta, để cho anh ta nếm thử một chút khổ cực của người đàn ông độc thân nuôi con.”

“Nhưng mà, Ân Ân là con của mình.”

“Chớ quên, là anh ta khiến cho cậu chưa lập gia đình đã mang thai.” Lý Lộ nhận định anh chính là tên đầu sỏ.

“Chuyện đó mình cũng có trách nhiệm.”

“Không sai, cậu có trách nhiệm, anh ta tự nhiên cũng có, cho nên hai người các cậu hẳn nên cùng nhau phụ trách, thế nào lại là cậu phải một thân một mình gánh vác hậu quả chứ? Cậu đem số điện thoại của anh ta cho mình, bây giờ mình lập tức gọi cho anh ta, anh ta tốt nhất nên hành động như một người đàn ông, nếu không, mình tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh ta.” Lý Lộ rất tức giận.

Đới Nghi Thuần mềm yếu nhu thuận vào giờ phút này hết lần này tới lần khác khó có được kiên quyết, lắc đầu, thái độ cương quyết giống như tảng đá.

“Cậu nói...” Đối với Lý Lộ mà nói, người nếu quá mức hiền lành chính là ngu xuẩn.

“Tiểu Lộ, thật ra thì giống như bây giờ cũng không có gì là không tốt.” Cô mở miệng cười một tiếng, xoa người tiếp tục rửa chén.

Lý Lộ giận đến mức không ngừng giậm chân.

Đúng là không có gì không tốt, nhưng mà cô đau lòng a, đau lòng bạn tốt mới hơn hai mươi tuổi đã phải trải qua khổ cực nhiều hơn so với người khác, đau lòng em gái u mê này tại thời điểm nhiều người còn đang vui vẻ hưởng thụ tuổi thanh xuân, thì đã mất đi quyền lợi tiêu xài nó.

Đới Nghi Thuần có thể nhịn không nói, nhưng cô thì không được!

Đàn ông xấu trên thế giới này, đều là do những người phụ nữ ngốc mất hết hi vọng này cứng chiều thả ra ngoài.

Nếu hai bên đều có trách nhiệm, không có đạo lý nào lại để cho bạn tốt một mình gánh vác, đầu năm nay nuôi trẻ con cũng không phải chuyện nhỏ thoải mái đơn giản gì, đầu Đới Nghi Thuần không tỉnh táo, cô cũng không thể cùng cô ấy cùng nhau phát điên.

Phải nghĩ biện pháp mới được, Ân Ân có quyền hưởng thụ tình yêu của ba, người đàn ông kia cũng có nghĩa vụ phải trả.

Nên làm thế nào đây? Cô phải suy nghĩ một chút, cô phải suy nghĩ thật cẩn thận...

Lý Lộ âm thầm trù tính âm mưu đại kế nhận ba của Ân Ân.

Có câu nói rất hay: “Vi mẫu tắc cường.”

(Nghĩa của câu trên là: Cho dù người phụ nữ có yếu đuối đến đâu, sau khi có con, vì thiên tính làm mẹ mà phát huy được sức mạnh khiến cho người ta phải bất ngờ.)

Đáng tiếc cho dù Đới Nghi Thuần không để ý đến ánh mắt thể nhân làm người mẹ độc thân, nhưng trên thực tế cũng không có bao nhiêu dũng cảm, nhất là đối mặt với thời điểm cô từ thiếu nữ biến thành phụ nữ của đàn ông.

Anh cả người trên dưới tràn đầy khí thế, dùng là một cái ánh mắt hay một nụ cười nhạt, cũng đủ khiến cho cô khó thở tim ngừng đập, nhưng mà bây giờ cô cũng không sợ quyền lợi lùi bước, cô cần tiền, cô có trách nhiệm cùng nghĩa vụ làm cho đứa trẻ của cô được sống cuộc sống tốt, lúc này không thể không có tiền, dù cho người như cỏ rác, mạng như phi bồng.

Cô cần tiền tiền tiền tiền...

Do đó, Đối Nghi Thuần quyết định, dù sao chẳng nữa, cô nhất định phải chống đỡ kỳ hạn ba tháng này, cho dù phải mất lớn trừng mất nhỏ cùng Khương Duệ Minh, cô cũng phải cắn răng chịu đựng.

Tất nhiên, tình hình lý tưởng nhất chính là cô làm cho mình không tồn tại, hoàn toàn trong suốt cũng không thành vấn đề, nhưng khả năng như vậy là cực thấp, trừ phi anh bị mù, cho nên phương thức tốt nhất chính là xem nhẹ anh.

Đúng, chính là như vậy!

Mang theo tín niệm kiên định sánh với Ashin, cô vẫy tay từ biệt con trai Ân Ân đáng yêu, giống như nữ quân nhân oai phong khí thế bồng bồng ra cửa đi làm.

Còn chưa tới giờ làm việc, cô đã thuận lợi mở cửa phòng làm việc ra, định bụng kính cẩn chờ đợi người nào đó đại giá quang lâm.

Cánh cửa quá yếu, nhiều khi cô đã cho là sẽ vô tình phá hủy nó, may mà cuối cùng nó vẫn còn vững vàng ở lại vị trí mà nó nên ở.

Tiếp đó, cô ngồi vào ghế, mở máy vi tính lên, mở email văn kiện chị Ưông gửi ra, sau khi ghi nhận lại hạng mục công việc của ngày hôm nay, liền bắt tay vào sửa sang lại xung quanh, nhất định phải khiến cho phòng làm việc lộ ra trạng thái sắp xếp ổn thỏa trước khi người nào đó tới.

Bình uống nước không có nước, cô dùng hết sức lực, tự lực khiêng một thùng nước lớn lên, sau khi thở hổn hển mấy cái, cô quay sang lau chùi bàn làm việc và tủ sách.

Chị Ưông có dặn dò, luật sư Khương không chỉ thù dai mà còn rất quy mao (chỉ người quá nghiêm túc, quá nhàm chán, tính toán chi li... khiến người khác khó chịu), bàn làm việc của anh ngàn vạn lần không thể dùng giẻ ướt lau, trừ nhắc đèn và điện thoại lên, bất kỳ đồ vật nào nên thu thập mới được thu thập, nên trở về vị trí cũ liền trở về vị trí cũ, quy tắc duy nhất là trống trải, bụi bặm là nghiêm cấm lớn nhất.

Thời điểm Khương Duệ Minh đi vào phòng làm việc, đã nhìn thấy cô đeo mắt kính to đang cúi người bận rộn xoay người dọn dẹp này nọ, giống như một con ong thợ nhỏ, có cần phải cần mẫn đến vậy không.

“Sáng tốt lành, Ngốc Ngốc.”

Nghe thấy âm thanh, bả vai Đối Nghi Thuần run một cái.

Chịu đựng, phải chịu đựng, chỉ cần chống đỡ được kỳ hạn ba tháng, toàn bộ liền công đức viên mãn.

Cô đứng thẳng người, thu nụ cười lại, ngoan ngoãn hướng về phía âm thanh chào một cái, “Sáng tốt lành.” Sau đó vừa nhìn giẻ lau cô đang cầm vừa trở lại chỗ ngồi, bắt đầu chỉnh lý lại tài liệu công việc chị Ưông giao phó.

Được, được, được lắm, nha đầu này lại xem anh như quỷ mà đối đãi, vừa nhìn thấy anh liền chạy so với bất cứ thứ gì đều nhanh hơn.

Sau khi Khương Duệ Minh oán thâm trong lòng, hậm hực đi tới chỗ ngồi của mình, lấy bữa sáng ra dùng sức cắn.

Đối Nghi Thuần hồn nhiên không cảm giác được mình đã trêu chọc cái gì, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chú vào màn hình máy vi tính, hai tay có tiết tấu gõ trên bàn phím, đồng thời không quên thực hiện xem nhẹ đối với anh.

Cô vờ như anh không có vào phòng làm việc, trong không gian lớn như vậy chỉ có một mình cô; cô vờ như không thấy anh ngồi tại chỗ gác chân há to miệng ăn điểm tâm; cô vờ như không thấy anh đang lật báo; cô vờ như không thấy hình dáng nâng cằm ngẩn người vô cùng buồn chán của anh; cô vờ như không thấy anh

cổ ý dùng ngón tay gõ trên mặt bàn; cô vờ như không thấy anh cả một buổi sáng đều không làm việc; cô vờ như không ‘nghe thấy’ điện thoại đang reo...

“Ngốc ngốc, điện thoại reo kìa.” Khương Duệ Minh nâng quai hàm lật tạp chí, cổ ý đề cao giọng nhắc nhở.

Đới Nghi Thuần phục hồi lại tinh thần, lúc này mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng nắm ống nói lên, “A lô, Văn phòng luật sư Khương, xin chào... Được, xin chờ một chút.” Ấn công tắc xuống, cô đặt ống nói xuống, “Luật, luật sư Khương, điện thoại của anh.”

Nhân lúc anh nhận điện thoại, cô theo thói quen của cương dân (người kiên cường) hướng về bắp đùi véo hai cái, thầm mắng:

Đới Nghi Thuần, mày bị điếc sao?

Chốc lát, Đới Nghi Thuần chỉnh đốn tâm tình, lại lần nữa ép bản thân tập trung tinh thần, cho đến khi cô cảm thấy bóng râm trước mắt, giống như mây đen ngoài cửa sổ bay vào phòng làm việc, buồn bực ngẩng đầu lên

“Luật, luật sư Khương?” Cô tròn to hai mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt.

Mặc dù vẫn còn sợ hãi, nhưng lần này cô rất không chịu thua kém, cũng không có luống cuống nhảy dựng lên, nhìn, cái miệng cô vẫn còn dính chặt trên ghế, khuyết điểm duy nhất chính là nắm tay rất chặt, phải cải thiện lần tới.

“Ngốc Ngốc...”

Ngốc Ngốc, lại Ngốc Ngốc, lại bị kêu như vậy nữa, cô cũng không có ngốc!

Một dòng dưng khí khó hiểu sinh ra, cô đột nhiên đứng dậy, tròng hai con mắt, dưng cảm đối diện với tròng mắt đen tà ác phía trước “Tôi không phải tên là Ngốc Ngốc, tôi tên là... Đới, Đới Nghi Thuần...”

8. Chương 8

Chưa kịp nói hết lời, dưng khí liền không may đứt đoạn, vì thế, cô lại cà lăm, hu hu.

Khương Duệ Minh cười như không cười nhìn cô, vẻ mặt tựa như trêu chọc nói với cô “Cô xem đi, tôi cũng không đâm thọc cô, chính cô cũng nói cô là Ngốc Ngốc.”

Ha, là một người đàn ông, có ánh mắt dài đẹp như vậy làm gì, hại cô nhìn một cái tim liền đập nhanh hơn, ý thức dừng hoạt động.

Đới Nghi Thuần rất thất bại, cứng rắn đứng thẳng, ngẩng nửa đầu lên.

Khương Duệ Minh thiếu chút nữa thì bật cười.

“Bữa trưa muốn ăn gì?”

“Gì cơ?” Chị Ưông có dặn dò cô phải thay luật sư Khương chuẩn bị bữa trưa sao? Không phải chứ...

“Bữa, trưa, muốn, ăn, cái, gì?”

“Anh không phải mới ăn xong một cái hamburger lớn và một ly cà phê Americano to sao?”

Tròng mắt đen híp lại thành một đường thẳng, Khương Duệ Minh trong lòng cười trộm, thì ra cô nhóc này cũng quan sát anh không ít nha!

Theo lý thuyết loại cảm giác bị người nhìn lén này, với anh mà nói cũng chỉ là việc nhỏ thường có, có điều, bây giờ anh thật sự vô cùng vui vẻ, nghĩ tới cô nhóc cũng không thể kháng cự len lén quan sát mình, lòng hư vinh của anh hoàn toàn được thỏa mãn, có loại cảm giác vui sướng.

“Cà phê, hamburger là bữa sáng, hiện tại...” Anh liếc đồng hồ đeo tay một cái, “Đã mười hai giờ trưa, nên ăn bữa trưa rồi.”

Đới Nghi Thuần mừng thầm, buổi sáng trôi qua nhanh vậy sao? Không tệ không tệ, thời gian trôi nhanh một chút, vẫn tốt hơn một ngày dài bằng một năm, chắc hẳn cứ tiếp tục như vậy, kỳ hạn ba tháng thoáng cái liền kết thúc.

“Cùng đi ăn trưa đi.”

“Gi cơ?” Đôi mắt đẹp khó tin trừng anh.

Anh cau mày, “Cô bị lãng tai sao? Tại sao chuyện gì cũng cần tôi phải nói hai lần?” Cong ngón tay lại, anh tức giận gõ đầu cô.

“Đau...” Cô làm bộ đáng thương ôm đầu.

Cô không có lãng tai, là quá mức kinh sợ.

Có làm hay không đây, lại muốn cô và anh đi ăn trưa cùng nhau, dạ dày cô không hư mất mới là lạ, đó không phải là bữa tiệc lớn

đầy mỹ vị gì mà là một bể khổ vô biên, cô nhất định phải cự tuyệt anh, dù thế nào đi chăng nữa nhất định phải cự tuyệt anh.

Lúc Đới Nghi Thuần còn đang vắt hết óc suy nghĩ, cánh tay đã bị người kéo mạnh một cái, hoàn toàn không kịp chống cự, cả người lao đảo ngã khỏi chỗ ngồi, còn chưa kịp phản ứng nói gì, tiếp theo đã bị Khương Duệ Minh cao lớn kéo ra ngoài, không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Cánh tay bị kéo nóng ran lên, lộ ra một loại trạng thái quý dị khác thường, làm cho cô không khỏi hoài nghi, tay cô sẽ không cứ vậy bị bỏ đi chứ, hu hu.

“Luật, luật sư Khương, tôi không mang ví tiền.”

“Ông chủ cửa hàng cùng tôi quen rất thân, hễ là nhân viên văn phòng của tôi đều có thể ghi sổ.” Hơn nữa, anh là loại đàn ông sẽ để cho phụ nữ trả tiền sao?

“Tôi chưa khóa cửa.” Chị Uông có dặn, chỉ cần phòng làm việc không có người thì nhất định phải khóa cửa, nếu không sẽ bị ăn trộm.

Anh nở nụ cười nhạt, “Kẻ trộm mà chịu tới xem như là quang vinh của văn phòng.” Trên căn bản, kẻ trộm nếu dám trộm trên đầu Khương Duệ Minh anh, vậy thì phải chuẩn bị trước tâm lý đi đầu thai.

Aizz, thế này là thế nào, chưa từng thấy qua có người mong đợi ăn trộm ghé thăm đến vậy!

“Nhưng mà... nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Đứng giữa cầu thang, anh dừng bước lại, khó hiểu nhìn cô.

Linh quang chợt hiện, cô bật thốt lên nói: “Tôi vẫn chưa đói, không bằng tôi đi về trước hoàn thành công việc được giao, lát nữa ăn trưa cũng được.”

Đới Nghi Thuần đang định vỗ tay vì lời từ chối hoàn mỹ của mình, bụng lại không chịu thua kém phản bội cô, phát ra âm thanh vang dội làm người khác xấu hổ, ọt ọt ọt...

Giờ khắc này cô thật sự muốn cắn lưỡi tự sát cho xong!

Khương Duệ Minh cười đến rất vui vẻ, chỉ bụng cô, “Rất hiển nhiên nó đói rồi.” Anh xoay người, ung dung kéo cô tiếp tục đi xuống.

Cô rất muốn trốn, kéo căng hai chân, định tăng thêm trọng lực, đáng vẽ chống cự giống như một động vật nhỏ không nghe lời, đang bướng bỉnh với chủ nhân.

Cuối cùng cũng không địch lại Khương Duệ Minh cao lớn, giống như hai bóng người thất gia bát gia trong ngõ hẻm, sau khi rẽ hai hẻm, Đới Nghi Thuần bị kéo vào một tiệm mì.

Không biết có phải do đang là thời gian dùng cơm trưa hay không, khách trong tiệm rất đông không nói, hàng ngũ ngoài cửa cũng dài bất thường.

Phụ trách nấu mì chính là một ông bác, dù cho khí hậu cuối thu khí sáng hơi lạnh, nồi đun nước tản mát ra hơi nóng vẫn khiến cho ông ấy đổ mồ hôi như mưa rơi.

Vừa thấy được Khương Duệ Minh, ông bác đột nhiên há miệng cười cùng vẻ mặt nghiêm túc trước đó vô cùng không tương xứng, “Tối rồi sao, tự mình tìm chỗ ngồi đi.”

Khương Duệ Minh hiểu ý gật đầu một cái, quen cửa quen ngõ kéo Đới Nghi Thuần đi vào trong, thật sự tìm được trong đám người dùng cơm chật chội hai chỗ ngồi.

Bởi vì chỗ ngồi rất nhỏ, không cẩn thận thì sẽ đụng vào người xa lạ bên cạnh, so với cô mất tự nhiên bất an, anh tỏ ra hết sức bình thản.

Đới Nghi Thuần phỏng đoán, nếu không phải anh trời sinh ung dung thì chính là đối với nơi này quá quen thuộc.

Chẳng qua là, có thể sao? Luôn cảm thấy anh hẳn là nên ngồi ở nhà hàng sang trọng rộng rãi sáng sủa cộng thêm máy lạnh dùng cơm, mà không phải là cùng mọi người chen chúc ở chỗ này, thế nhưng anh lúc này, biểu hiện của anh còn vui vẻ hơn trong tưởng tượng của cô.

“Mì hoành thánh nơi này của bác Đồng ăn ngon đến mức sẽ chảy nước mắt, còn mì cải bẹ thịt băm ăn ngon đến mức khiến người ta khóc lóc nước mắt, những thứ khác đều là mìn, cô muốn chảy nước mắt hay là muốn khóc lóc nước mắt đây?” Anh trêu ghẹo hỏi.

Trong tiệm khách nhiều như vậy, cả phòng mì nóng lại chỉ dựa vào một cây quạt điện, căn bản là không đủ dùng, nhìn mọi người ăn đầu đều đầy mồ hôi, Đới Nghi Thuần không muốn mình trở nên chật vật như vậy, cô vốn muốn gọi bánh sủi cảo, nhưng vừa nghe anh nói thế, khiến cô không khỏi sùng sờ tại chỗ.

“Mìn?”

Anh dùng tay làm dấu mời, mỉm cười nói: “Cô muốn giảm thử tôi không phản đối.”

Cô nhìn chung quanh, phát hiện đúng là không có người nào ăn bánh sủi cảo, cho dù nóng đến muốn điên, mọi người vẫn cam tâm tình nguyện đổ mồ hôi sục sục ăn mì nước.

“Mì cải bẹ thịt băm cũng được lắm.”

Khương Duệ Minh gọi hai tô mì nước trong thực đơn, đưa cho dì phụ trách bưng thức ăn, sau đó lại cùng mọi người chen chúc ở tử kính lấy một ít thức ăn.

Nhìn đi, anh chói mắt như vậy, cho dù đứng trong đám người vẫn vô cùng nổi bật vượt trội, không ít cô gái đều chăm chú nhìn về phía anh, ánh mắt Đới Nghi Thuần từ đầu đến cuối đều đuổi theo hình bóng anh, không hề phát hiện trong lòng mình đang bốc lên đám lửa.

Chỉ chớp lát, anh bê hai đĩa thức ăn trở lại.

“Ăn chút thức ăn trước đi.”

Khương Duệ Minh lấy một đôi đũa đưa cho cô, lại lấy cho mình một đôi, liền bắt đầu ăn dưa muối cùng đậu phộng rang.

Nhìn dáng vẻ ăn đồ của anh, tại giờ khắc này dù cho chỉ là đậu phộng bình thường cũng cảm thấy ngon vô cùng, Đới Nghi Thuần không nhịn được cũng muốn nếm thử một chút, sợ sệt giơ đũa lên, duỗi về phía đĩa đậu phộng nằm giữa hai người, đang chuẩn bị gấp, cách! Đậu phộng cứng rắn rơi trở về trong đĩa không cho cô ăn, cô thấy thật bối rối, bây giờ nếu rút tay về thì càng kì quái, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt thử một lần nữa.

Cô có chút khần trương, không tự chủ tăng thêm lực đạo, thật vất vả gấp được hạt đậu phộng, đang muốn di chuyển tới miệng mình thì chuyện mất mặt lại lần nữa xảy ra ——

Không thể nào, tại sao cô gấp lên không được?!

Trong nháy mắt, cô cảm nhận được hai gò má truyền tới nhiệt độ khác thường, lại không dám nghênh đón ánh mắt đối diện kia,

chỉ có thể thắm mắng đậu phộng đáng giận trong lòng.

Đột nhiên, một đôi đũa gấp một hạt đậu phộng, vừng vàng hướng tới trước mặt cô, “Ngốc Ngốc.”

Về mặt cô kinh ngạc, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Khương Duệ Minh nhẹ cong khéo miệng. “A nào.”

Cô ngây ngốc há miệng, anh một tay cầm nghiêng đũa, đậu phộng thuận lợi lặn vào trong miệng cô.

Cắn một cái, Đới Nghi Thuần mới hậu tri hậu giác ý thức được, Khương Duệ Minh dùng là đũa của anh, bọn họ như vậy không phải là... gián tiếp hôn môi sao?!

Oanh, một dòng hơi nóng xông lên, nhất thời hai gò má cô đỏ bừng, đậu phộng trong miệng ăn cũng không được mà nhả cũng không xong, cô bắt cẩn sắc một cái, ho khan liên tục.

Khương Duệ Minh cười thắm, ngực mơ hồ rung động, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, ưu nhàn tiếp tục ăn đậu phộng, không biết tại sao, nhìn cô bối rối luống cuống, anh có loại tâm tình tốt không nói được thành lời.

Đều nói phụ nữ e thẹn đặc biệt chọc người trù mến, hiện tại anh thấy, phụ nữ đỏ cùng hành động ngốc nghếch mới là đáng yêu nhất.

Ngốc Ngốc này a... Khương Duệ Minh nở nụ cười sâu xa khó hiểu.

Đới Nghi Thuần thật vất vả ngừng ho, hiện tại không dám động tới đĩa đậu phộng kia nữa, chỉ muốn mau chóng ăn xong mì, nhanh chóng biến mất khỏi mắt anh, vấn đề là, mì ơi là mì, tại sao còn chưa tới?

Tròng mắt đen của Khương Duệ Minh giống như hố đen vũ trụ, tùy thời đều sẽ hút đi linh hồn của người khác vậy, vì không để cho mình có cơ hội hai mắt nhìn nhau cùng anh, Đới Nghi Thuần không thể làm gì khác hơn là gắt gao nhìn chằm chằm một góc bàn.

Lúc đang ngồi bất an, hai tô mì nước bọn họ gọi cuối cùng đã đưa đến, hơi nóng bốc lên khiến mắt kính của Đới Nghi Thuần bị che phủ bởi một mảnh sương trắng, ngăn trở tầm nhìn của cô.

Theo thói quen cô muốn đưa tay lau đi, không ngờ, Khương Duệ Minh đã giành trước một bước.

“Mắt kính của tôi.” Giữa lúc kêu lên, cô trở mắt nhìn anh đưa hai tay qua, không nói lời nào liền tháo đi mắt kính của cô.

Tầm nhìn bỗng nhiên trở nên mơ hồ khiến cô nheo mắt lại theo bản năng, không nhìn thấy rõ anh từ trong túi quần móc ra một chiếc khăn tay màu xanh dương như có hoa văn ô vuông, thay cô lau đi màn sương trắng trên tròng kính, không biết tại sao, cô cảm thấy cổ họng căng lên, trong lúc nhất thời không biết nên nói sao cho phải, ngực giống như là có vật gì đó dâng lên.

“Cận rất nặng sao?” Anh thấy cô ánh mắt đều híp lại.

Độ tuổi thiếu nữ như cô, trong mười có hết tám người đều đeo kính, cho dù là đeo kính, tất cả đều là kiểu đáng mới, Khương Duệ

Minh chú ý tới, gọng kính này không chỉ kiểu cũ, ngay cả tròng kính cũng mòn đi rất nhiều, cô đeo nó lên lập tức che đi hai phần ba khuôn mặt không nói, đáng vẻ thật không phải một chữ ngốc là có thể hình dung..

“Tạm tạm.” Hơn năm độ, không thể nhìn xa nhưng nhìn vật gần thì tạm được, nhiều lắm chỉ là hơi mờ, còn về phần nheo mắt, thuận tiện là không tự chủ được phản xạ theo thói quen.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Anh một mực quan sát cô, không nghĩ tới bỏ qua trở ngại của mắt kính, gương mặt cô nhìn ra cực kỳ thanh tú, ngũ quan phối hợp khéo léo, tuyệt đối được xem là mỹ nhân.

Nhận ra được ánh mắt nhìn chằm chú của anh, Đới Nghi Thuần không đeo mắt kính cảm thấy thật trần trụi, không tự chủ đưa tay che lại bên mũi, ý đồ che giấu hành động lộ ra chút hốt hoảng của mình.

Anh mắt không chớp nhìn chăm chú khuôn mặt thanh tú trước mắt, càng nhìn càng có loại quen thuộc khó hiểu, tựa như anh đã từng thấy qua khuôn mặt như vậy, nhưng không có cách nào nhớ được chính xác.

“Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?”

Nghe vậy, hai tròng mắt Đới Nghi Thuần bỗng chốc tròn to. Anh sẽ không nhớ tới cái gì chứ?

Bị quên lãng quả thật khiến cô cảm thấy khó chịu, suy đi nghĩ lại, từ đáy lòng cô cảm thấy, sai sót ngẫu nhiên đêm đó vốn là cô trộm làm, quên mất chưa hẳn không phải là chuyện tốt, nếu anh phát hiện cái gì mà truy cứu, đó mới thật sự khó giải quyết.

Cho nên, ông trời a, để cho cô bình yên vượt qua ba tháng này đi!

“Không có.” Cô nhấn mạnh.

“Nhìn cô có chút quen mắt.”

Sợ bị anh nhìn ra mình đang sợ hãi, dứt khoát chuyển đổi đề tài, “Có thể trả mắt kính cho tôi không?”

Khương Duệ Minh không có suy nghĩ nhiều, trả mắt kính lại cho cô, Đới Nghi Thuần cầm lấy liền đeo lên sống mũi, cảm giác an toàn liền trở về.

Cô nặn ra nụ cười cứng ngắc, “Ăn mì thôi, tôi đói bụng rồi.” Dứt lời liền vùi đầu ăn.

Nhượng mảy, quả là rất đói, Khương Duệ Minh hiểu ý.

Mì dai, nước súp ngon ngọt làm cho Đới Nghi Thuần rất là kinh diễm, biết rõ sẽ khiến mình nóng đầu đầy mồ hôi, vẫn không nhịn được ăn hết hộp này đến hộp khác, không bao lâu, trên đầu mũi nhỏ nhần thanh tú đã rỉ ra vài hạt mồ hôi.

Thấy vậy, anh rút ra một tờ giấy, giúp cô lau đi.

Bất ngờ xảy ra va chạm khiến cho Đới Nghi Thuần run lên, cũng không biết là do nóng hay xấu hổ, đến tận lúc đi khỏi tiệm mì, mặt cô từ đầu đến cuối vẫn đỏ bừng.

Trở lại phòng làm việc.

A di đà phật, ăn trộm không có ghé thăm!

Thừa dịp mình còn chưa quên, Đới Nghi Thuần vội vàng từ trong ví lấy tiền ăn trưa ra, vô cùng cung kính đưa đến trước mặt

Khương Duệ Minh, “Luật sư Khương, đây là tiền ăn trưa vừa rồi, cảm ơn anh.”

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua lớp kính trong suốt chiếu vào, anh hơi nghiêng đầu, cũng không thèm nhìn tiền cô đặt trên

bàn, ánh mắt tập trung nhìn thẳng vào cô, “Lấy về.”

“A?” Cô không hiểu, trả tiền không phải là chuyện hiển nhiên sao?

“Tôi đếm tới ba, không lấy lại tiền, cô bây giờ có thể trực tiếp rút về nhà.” Vẻ mặt anh kiêu căng, thái độ cương quyết.

Ngốc Ngốc ngốc ngếch này, hiện tại là sao, ăn no rồi, cho nên có lại tinh thần tới đả kích tôn nghiêm đàn ông của anh sao?

Khương Duệ Minh nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm oán thầm.

“Nhưng mà đây là...” Mặt cô lộ ra khó xử.

Cô nghĩ rất đơn giản, mì là cô ăn, không có đạo lý bắt người khác trả tiền, huống chi người trả tiền còn là ông chủ.

Khương Duệ Minh nghĩ cũng không sâu xa, thuần túy chẳng qua là cảm thấy, chỉ có chút tiền nhỏ, người giàu có vốn không cần phải rườm rà như vậy, vả lại anh từ nhỏ đến lớn có một nguyên tắc, chính là không để phụ nữ trả tiền.

Thấy cô vẫn chưa có động tác, khuôn mặt anh đông lại, âm trầm cất giọng nói: “Một... Hai...” Ngón tay còn không quên gõ trên mặt bàn, gia tăng cảm giác uy hiếp.

9. Chương 9

Editor: Lam

Thấy anh thật sự bắt đầu đếm, Đới Nghi Thuần lo sợ bởi vì chọc giận ông chủ mà phải lập tức cút trở về nhà, vội vàng thu hồi tiền, gắt gao nắm chặt trong tay, ngay cả một đồng tiền cũng không dám lộ ra.

Lý Lộ có nói qua, đầu năm nay người không thức thời, bị kéo đi chôn chỉ là vừa khéo mà thôi, không thể không cẩn thận.

“Vậy nếu không...”

“Nếu không cái gì?” Lòng mảy mẩy của Khương Duệ Minh khẽ nhếch, trong lòng không khỏi kỳ vọng cô có thể nói ra chút gì đó.

Đới Nghi Thuần không thích cảm giác thiếu nợ người khác, vì vậy nhỏ giọng đề nghị: “Bữa trưa ngày mai đổi lại tôi mời anh ăn cơm, coi như là có qua có lại.”

Nói cách khác, ngày mai bọn họ sẽ cùng nhau ăn trưa sao?

Lông mi đen lặng lẽ chớp một cái, đáy mắt đầy ý cười.

Cái gọi là có qua có lại, không ngoài ngày hôm nay còn có ngày mai, ngày mai còn có ngày mốt, sau ngày mốt lại có ngày kia, thật nhiều ngày mai, có lẽ bọn họ có thể lợi dụng ba tháng này, phát huy cái gọi là có qua có lại này đến triệt để, cũng thuận tiện tìm chút thời gian làm rõ, vui vẻ quanh quẩn trong lòng anh lúc này, rốt cuộc là làm sao.

“Được.” Khương Duệ Minh cực kỳ dứt khoát.

“Anh muốn ăn cái gì?”

“Không phải người mời khách phải quyết định sao?”

Cô quyết định... Cô đối với khẩu vị của anh không biết gì cả.

Tựa như thấy được cô khó xử, Khương Duệ Minh liền bổ sung nói: “Tôi không kén ăn, ăn gì cũng được.”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Ăn cơm thịt kho được không? Tôi nghe chị Uông nói qua gần chỗ này có quán cơm thịt kho rất ngon, mặc dù chỉ là một tiệm cơm nhỏ, nhưng mà nghe nói đã có lịch sử ba mươi năm.”

“Ok, vậy ăn cơm thịt kho.” Anh cong môi đáp ứng.

Đới Nghi Thuần liền thở phào nhẹ nhõm, dù sao vẫn cảm thấy anh còn dễ giải quyết hơn so với trong tưởng tượng của cô, không phải là một người quá kiêu cách.

Nhìn anh trước mắt, đầu hơi nghiêng cùng nụ cười, mọi thứ hoàn hảo như vậy khiến cho cô nhất thời bị mê hoặc.

Có lẽ là do yêu mến, ánh mắt không nhìn được muốn nhìn anh, lỡ tai không nhìn được muốn nghe theo anh, miệng không nhìn được muốn cười với anh...

A a a cô ban ngày ban mặt thế nhưng lại mơ mộng viễn vông như thế, không sợ trời đánh thánh đâm sao?

Về mặt cô thay đổi, xoay người chạy mất dạng.

Đới Nghi Thuần rút đầu tại chỗ ngồi, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

E rằng, khó khăn chân chính cũng không phải ở việc cô có thể chống đỡ ba tháng này hay không, mà là ba tháng sau khi vung ống tay áo rời đi, cô sợ mình không làm được dứt khoát như mình nghĩ.

Buổi tối thứ bảy, Khương Duệ Minh và bạn bè cùng đi ăn ở quán thịt nướng, mỡ phân bố đều khắp miếng thịt, bị than lửa nướng kêu xèo xèo, mùi thơm bay khắp bốn phía, một mình Khương Duệ Minh đã ăn hết mấy đĩa thịt ba chỉ to.

“Ấu Mỹ mời khách có khác, tối hôm nay cứ cảm thấy miếng thịt nào cũng đặc biệt tươi ngon hơn.” Khương Duệ Minh thỏa mãn vỗ bụng, cười hì hì nói.

“Cậu rõ ràng là đến hay cháy túi tở.” Mặc dù bản thân cũng ăn đến tận hứng nhưng nghĩ tới lát nữa phải trả tiền liền đau lòng, Kinh Ấu Mỹ vẫn không nhịn được nhỏ giọng than phiền.

“Thua thì phải chịu nha, không phải lần trước cậu cùng A Ngang cũng khiến cho túi tiền của mình bị mất máu nặng sao.” Anh có loại cảm giác báo thù rửa hận, vui sướng vô cùng.

“Kỳ lạ, tại sao mỗi lần thua không phải mình thì cũng là Khương Duệ Minh, cậu lại không có chuyện gì.” Kinh Ấu Mỹ ai oán nhìn Ân Nhược Ngang khí chất vẫn nhả bên cạnh.

Nghe vậy, Khương Duệ Minh cũng cảm thấy đúng, quay đầu liếc về phía bạn tốt.

Thân mình co rụt lại, Ân Nhược Ngang bị nhìn đến khó hiểu, “Nhìn mình như vậy làm gì?”

Anh thề, anh cho tới bây giờ đều chưa từng kéo hai người này chơi đánh cuộc, mỗi lần đều là bọn họ liên thủ bức bách anh cùng bọn họ đánh cuộc, dù sao cũng không thể thua liên quay lại nghi ngờ anh đi!

“Lát nữa đến lượt cậu mời chúng tớ đi xem phim.” Kinh Ấu Mỹ đưa ra quyết định.

Vỗ tay! “Không sai, chính là như vậy. Kinh Ấu Mỹ, nhanh trả tiền, chờ lát nữa sẽ để cho A Ngang mời chúng ta xem phim.”

Khương Duệ Minh dẫn đầu đứng dậy, tiếp đo nhìn Kinh Ấu Mỹ cũng rời khỏi chỗ ngồi.

“Này, các cậu được lắm.”

Ân Nhược Ngang bữa này bị gõ rất vô tội, nhưng có thể làm gì đây, ai bảo ba người bọn họ là bạn bè cùng nhau lớn lên, cùng nhau rời xa quê hương đến nơi tha hương lập nghiệp, còn là tình cảm thâm hậu cùng nhau mua nhà làm hàng xóm.

Nhìn hai người đầu cũng không quay lại nhìn, anh chỉ phải sờ mũi một cái, ngoan ngoãn chờ một hồi đến rạp chiếu phim chuẩn bị tâm lý trả tiền.

Sau khi Kinh Ấu Mỹ trả tiền xong, tạm biệt mỹ thực, ba người nối đuôi nhau đi ra quán thịt nướng. Bởi vì đang no liền đi xem phim sẽ không thoải mái nên bọn họ quyết định đi bộ để tiêu hóa thịt nướng trong bụng.

Do là đêm cuối tuần, dọc hai bên đường tụ tập không ít sạp ven đường, quần áo, đồ trang sức, linh kiện, túi xách... rực rỡ muôn màu, cần gì có đó.

Lúc đi ngang qua gian hàng bán đồ cột tóc, Khương Duệ Minh trong lúc vô tình liếc mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt ngây thơ cùng mái tóc chảnh tề.

Một suy nghĩ vừa thoáng qua, anh dừng bước lại, xoay người bước tới, muốn chen chúc đến trước gian hàng, hoàn toàn không để ý đến hình tượng cao lớn của anh chen chúc trong một đám phụ nữ có bao nhiêu đột ngột, cũng không ngại người khác nhìn anh thế nào.

Ở phía sau, Kinh Ấu Mỹ và Ân Nhược Ngang trao đổi ánh mắt kinh ngạc khó hiểu, theo sau dừng bước lại.

“Đồ này bán thế nào?” Khương Duệ Minh hỏi ông chủ.

“Cột tóc hai mươi đồng một cái, cái này năm mươi một cái, bên này một trăm rưỡi một cái, ở giữa hai trăm, bên kia hai trăm tám, mua hai cái tính cậu năm trăm đồng là được, mua càng nhiều sẽ càng được giảm giá, nhìn nhiều mua nhiều đi.”

Khương Duệ Minh đột ngột gia nhập dẫn đến không ít phụ nữ ghé mắt, phát hiện là đại soái ca, phụ nữ vốn đang lựa đồ liền rối rít rí tai thì thầm đứng lên, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Bị mọi người chú ý đối với Khương Duệ Minh mà nói thật sự chỉ là một chuyện hết sức bình thường, do đó, trong giây lát, dù bị chú ý nhiều hơn, anh vẫn cúi đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn đồ cột tóc rực rỡ đủ loại trước mặt, cẩn thận lựa chọn.

Anh nhớ lúc Đối Nghi Thuần làm việc, bao giờ cũng có thói quen cột tóc. Cô buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, không có bất kỳ trang sức gì, dây cột tóc màu đen cực kỳ đơn điệu trên mái tóc đen bóng kia.

Đừng hoài nghi, thứ kia coi như cũng tốt rồi, anh thậm chí từng nhìn thấy cô dùng dây thun màu vàng giá rẻ buộc tóc.

Khương Duệ Minh nhìn thấy liền không nhìn được cau mày, cảm thấy ánh mắt cô đã hoàn toàn bị hỏng.

Nói thế nào cũng là một cô gái trẻ tuổi, nhưng cô thật sự là quá mộc mạc, cả người trên dưới trừ trắng đen xanh xám vẫn là trắng đen xanh xám, thật giống như là trên thế giới này chỉ có bốn loại màu sắc đó vậy, ngay cả cà vạt của anh cũng rực rỡ hơn màu quần áo của cô rất nhiều!

Nhìn đi, phóng mắt nhìn những cô gái vừa mới đôi mươi dọc đường, không người nào mà không ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, giống như trái cây khi được bày lên sạp, người người tươi non ngon miệng.

Anh không hiểu, cô từng tuổi này còn không chịu ăn diện, chẳng lẽ muốn đợi đến khi già sao? Đợi đến lúc đó, cô muốn ăn diện cho ai nhìn đây!

Cô gái phải có dáng vẻ của cô gái, cần trang điểm đẹp thì phải trang điểm đẹp, đây là thiên chức.

Cho nên anh muốn mua đồ cột tóc tặng cô, tóc cô vừa đen vừa bóng lại mềm mại, nếu cột những dây cột tóc khảm đá rực rỡ như này, khẳng định là xinh đẹp chói mắt.

Nghĩ vậy, Khương Duệ Minh càng thêm tỉ mỉ lựa chọn, chỉ chốc lát, rổ đựng hàng trước mặt đã chất đầy rất giống một ngọn núi đá quý nhỏ.

“Ông chủ, tôi lấy những cái này.”

Chủ sạp tính tiền, vui vẻ cười nói: “Hai ngàn một trăm năm mươi đồng, tôi chỉ lấy anh hai ngàn đồng thôi.”

Những khách hàng khác vừa nghe đến giá tiền đều không khỏi có chút ngẩn người.

Đồ cột tóc của nữ cũng có thể mua đến hai ngàn đồng, người không biết còn tưởng rằng người này là đến nhập hàng?!

Khương Duệ Minh sáng khoái móc ra tờ hai ngàn đồng đưa cho chủ sạp, nhận lấy đồ cột tóc anh đã tỉ mỉ lựa chọn.

Nhìn Khương Duệ Minh xách túi nhựa bình thường từ trong đám người kia đi ra, Kinh Ấu Mỹ và Ân Nhược Ngang đứng chờ ở một bên không hẹn mà cùng nhướng cao lông mày.

“Tặng cho tớ sao?” Kinh Ấu Mỹ ôm đầu tóc ngắn rối bù mềm nhũn giống như rong biển của mình, tươi cười nâng hai tay nhìn anh có ý hỏi.

Anh nghiêng đầu nhìn, khóe miệng cong lên nụ cười xấu xa, “Mình giống như người sẽ lãng phí tiền một cách ngu ngốc sao?”

Ái chà, mua cho cô chính là lãng phí, thái độ này là gì đây? Điều này làm cho Kinh Ấu Mỹ rất khó chịu, cũng khiến cô càng tò mò hơn. Vì vậy cô bước tới một bước, chặn đường đi của anh lại, “Nói, rốt cuộc là mua cho ai?”

Khương Duệ Minh suy nghĩ một chút, trả lời: “Dùng để thưởng cho nhân viên.”

Kinh Ấu Mỹ cười nhạt, liên tục chặc lưỡi mấy tiếng, “Nói dối không chớp mắt, cậu tưởng tớ không biết chị Ưông sao, chị Ưông đã tóc hoa râm, khi nào cần dùng những thứ đồ chơi của thiếu nữ này?”

Nghe vậy, Khương Duệ Minh cũng tưởng tượng ra cảnh tượng đó, không khỏi mỉm cười nói: “Là có chút chẳng ra gì.”

Vấn đề là anh cũng không phải thưởng cho chị Ưông, mà là cho Ngốc Ngốc then thùng a!

Kính Ấu Mỹ vô cùng tò mò, nhất định phải hỏi ra chút gì đó.”Nói đi, Khương Duệ Minh, nói mau nói mau, cậu mua nhiều như vậy, dù sao cũng không phải là cậu dùng đi, rốt cuộc là muốn tặng cho người nào?” Cô tích cực chất vấn.

Anh dùng bàn tay đẩy mặt cô ra. “Dù sao cũng không phải tặng cho cậu.”

“Xem ra là có người trong lòng.” Ân Nhược Ngang từ đầu đến cuối yên lặng đột nhiên nói.

Khương Duệ Minh bỗng nhiên ngẩn ra gương mặt anh tuần luôn khiến nhân thần cộng phần, thiên lý khó dung lúc này lại hiện lên chút cảm xúc khó nhận biết, chợt lộ ra một nụ cười thần nhiên, không lên tiếng, xách túi nhựa bước nhanh, giống như là có quái thú truy đuổi ở sau lưng anh.

“Này, tóm lại là có hay không, Khương Duệ Minh cậu chờ tớ một chút với, đi nhanh như vậy làm gì?”

Kính Ấu Mỹ đang muốn đuổi theo, Ân Nhược Ngang lại kéo cô lại, lắc đầu cười.

“Cậu kéo tớ làm gì, tớ nhất định phải hỏi cho rõ ràng.”

“Còn cần phải hỏi sao? Cậu có thấy qua bộ dạng này của cậu ấy chưa?”

Kính Ấu Mỹ nghiêng đầu suy nghĩ một lát, “Không có.”

Khương Duệ Minh không phải đàn ông ăn chay gì, mỗi lần đi hộp đêm thấy gái đẹp liền sáp lại, hợp thì ở không hợp thì tan, phụ nữ rất ít khi có thể lưu lại trong lòng anh, giống như hôm nay nhả nãi tử mĩ chọn đồ chơi cho phụ nữ, thật đúng là Bàn Cổ khai thiên, lần đầu mới thấy.

Tựa như nghĩ đến thứ gì đó, Kính Ấu Mỹ nghi hoặc nói: “Cũng không đúng nha, Khương Duệ Minh mỗi lần gặp được phụ nữ vừa ý đều sẽ đợi không kịp chia sẻ với bọn mình, phát cỡ rêu rao, lần này lại không có nghe thấy cậu ấy nói gì, quá không phù hợp với lẽ thường.”

“Cho nên, nhiều việc liên tiếp không bình thường như vậy, cậu cảm thấy còn muốn hỏi gì nữa? Cho cậu ấy một chút không gian đi, đến lúc cần nói, cậu ấy sẽ tự động đưa người đến trước mặt chúng ta.”

“Ai nha, tớ tò mò quá đi...”

Ân Nhược Ngang chìa tay cốc nhẹ trán cô, “Đi thôi, không phải cậu muốn xem phim sao?”

Chu miệng, “Được rồi, đi đi đi nào.” Nhân cơ hội kéo Ân Nhược Ngang chạy trên đường, Kính Ấu Mỹ mừng thầm.

Khương Duệ Minh ở phía xa bỏ rơi hai người lại phía sau, một người yên lặng bước nhanh.

Không có chuẩn bị sẵn sàng đã bị Ân Nhược Ngang nói ra, khiến anh trong lúc nhất thời thật sự có chút trở tay không kịp.

Anh thích Đối Nghi Thuần sao? Thần bí cong môi cười một tiếng.

Giờ nghĩ lại, có thể nói trong những cô gái anh đã gặp, Đối Nghi Thuần là một người rất đặc biệt.

Đặc biệt nhu thuận, đặc biệt nhất gan, đặc biệt dễ xấu hổ, đặc biệt đơn thuần dễ gạt, còn đặc biệt có thể khiến cho anh bật cười.

Ban đầu chẳng qua là cảm thấy trêu chọc cô chơi rất vui, trêu chọc nhiều lần, dường như là bị nghiện, nhìn tay chân cô luống cuống, anh cũng rất vui, nếu cô ngoảnh mặt làm ngơ đối với anh, anh sẽ cảm thấy khó chịu, mỗi một lần phải chọc đến khi mặt cô đỏ bừng, ánh mắt vô tội nhìn anh, anh mới chịu bỏ qua.

Ồ, loại hành động này nghe có chút quá ngây thơ đi, giống như nam học sinh tiểu học nghịch ngợm càn quấy chuyên kéo tóc, hất vấy bạn nữ vậy.

Lắc đầu, anh dù gì cũng là một người đàn ông trưởng thành, làm sao có thể sẽ ngây thơ như vậy, không thể nào, tuyệt đối... Tuyệt đối không thể nào!

Đối Nghi Thuần là đặc biệt, điều làm anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, cô một chút cũng không giống loại phụ nữ mà anh sẽ theo đuổi.

Thân là mặt trời trời sinh, Khương Duệ Minh từ trước đến nay là thích phụ nữ cũng bắt mắt giống mình, Đối Nghi Thuần cảm giác tồn tại quá yếu ớt, yếu ớt đến mức đặt cô vào trong đám người, muốn không xem nhẹ cô cũng rất khó.

Theo lý thuyết, anh cả đời cũng sẽ không thấy cô, nhưng mà chuyện nghịch lý hết lần này đến lần khác lại xảy ra, khiến anh vẫn cứ chú ý tới cô trong biển người mênh mông, không chỉ không tự chủ muốn đối xử tốt với cô mà còn không tự chủ muốn cùng cô thân cận, thậm chí không tiếc dùng danh nghĩa trả lễ, mỗi ngày đều muốn được cùng cô ăn cơm trưa.

Hỏi thử, cán cân trong lòng cũng đã nghiêng đến tình trạng này, anh còn phải đóng đưa không ngừng, tiếp tục kháng cự sao?

Anh nghĩ, anh thật sự thích cô.

Không có nói cho hai người bạn thân kia là vì anh cũng không biết mình nên mở miệng như thế nào.

Nếu không có cách nào giải thích được, vậy dứt khoát không cần phải giải thích.

Anh cúi đầu nhìn túi nhựa bình thường chứa đầy những dây cột tóc nhỏ trong tay, đáy lòng dâng lên một phần vui mừng, thật chờ mong đến ngày thứ hai đi làm tự tay tặng quà cho cô.

Anh một mực chờ đợi nhưng không tìm được cơ hội tốt tặng quà cho cô.

Mấy ngày trước, chị Uông trả phép đi làm liền bàn giao quá nhiều việc chạy chân cho cô, cả ngày ngày hôm nay, chỉ thấy cô một mực chạy tới chạy lui, gần như rất ít khi ngồi xuống nghỉ ngơi, cộng thêm buổi chiều anh còn phải ra tòa, bữa trưa ‘Trả lễ’ của hai người đành phải biến thành gọi thức ăn nhanh ở bên ngoài, hơn nữa còn có chị Uông làm kỳ đà cản mũi, aizz, thật là không thú vị mà!

10. Chương 10

Editor: Lam

Làm Khương Duệ Minh cảm thấy bức mình nhất chính là, ánh mắt của chị Uông có cần phải sắc bén như vậy không, anh cũng lắm chỉ nhìn Đối Nghi Thuần nhiều hơn một cái, chị Chú (chú: chú ý) trời sinh tràn đầy ý bảo hộ liền lập tức đứng ra, không ngừng dùng ánh mắt đăm đăm sát khí cảnh báo anh không được phép vượt qua Lôi Trì một bước, thật giống như anh nhìn Đối Nghi Thuần lâu thêm một giây thì cô nhóc này sẽ mang thai vậy.

(Lôi trì: tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc)

Làm ơn đi, anh là người, không phải là cầm thú có được hay không!

Nếu anh chỉ cần dùng mắt là có thể khiến cho người ta mang bầu, vậy anh còn cần làm luật sư sao? Anh đã sớm bị đưa vào viện bảo tàng triển lãm, nếu không cũng bị các nhà khoa học bắt đi mổ bụng giải phẫu nghiên cứu rồi, còn có thể vui vẻ giống bây giờ sao?

Sau cùng, bị nhốt trong phòng làm việc cả một buổi sáng, Khương Duệ Minh không khỏi mang theo tâm tình phiền muộn lên tòa.

Không biết có phải bởi vì oán khí tích quá sâu hay không, Khương Duệ Minh xưa nay thích cười nói dụng binh, tiểu lý tàng đao, hôm nay lời nói đặc biệt sắc bén, luật sư đối phương căn bản không chống đỡ được, không bao lâu, mấy triệu phí phạt đương nhiên thuận lợi rơi vào trong túi đương sự của anh.

Chẳng qua là, vụ kiện thắng quá thuận lợi cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì Khương Duệ Minh buộc lòng phải trở về phòng làm việc sớm, tâm trạng buồn chán ngồi trên ghế tiếp tục ngẩn người.

Quyển tạp chí thể thao trong tay bị lật đi lật lại, tiếp tục lật, lúc lật tới mức anh có thể thuộc lòng nội dung của cả quyển tạp chí thì anh quyết định phải mông tan việc.

Anh đánh chết cũng không muốn mang dây cột tóc về nhà, vì thế liền đến trước chỗ ngồi của Đối Nghi Thuần, lấy túi nhựa được để ngay ngắn trong cặp công văn ra, đặt lên trên bàn của cô.

Xuyên qua tròng kính đầy vết xước, Đới Nghi Thuần nghiêng đầu, không hiểu nhìn vật từ trên trời rơi xuống trước mặt, tiếp đó ngược tròng mắt đen tràn đầy kinh ngạc lên, ngơ ngác nhìn Khương Duệ Minh.

Tròng mắt đen của Khương Duệ Minh chợt lóe, đáng chết, cô lộ ra vẻ mặt ngây thơ như vậy làm gì, nhất là cái miệng nhỏ nhắn hơi giương lên, làm cho anh nhất thời nhin không được suy nghĩ vẩn vơ, trong đầu lại len lén tưởng tượng, cảm xúc lúc hôn lên cánh môi mềm mại kia sẽ như thế nào đây...

“Luật sư Khương, đây là ...” Cô buồn bực hỏi.

Anh nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, hắng giọng, làm vẻ mặt nghiêm túc để che giấu sự hỗn loạn mất tự nhiên của mình, kéo căng cổ họng nói: “Cho cô.”

Đới Nghi Thuần buồn bực kéo một góc túi ra, nghiêng đầu liếc một cái, ngạc nhiên phát hiện bên trong tất cả đều là dây cột tóc nhỏ nhỏ vừa xinh xắn vừa đáng yêu.

Dường như sau khi sinh Ân Ân, cô đã lâu không có mua qua đồ vật nhỏ đáng yêu như vậy, mỗi một đồng tiền kiếm được, ngoại trừ trang trải cuộc sống của hai mẹ con, phần còn lại cô đều tích trữ để chuẩn bị học phí tương lai cho Ân Ân, những dây cột tóc trang sức nhỏ dính đá này mặc dù chỉ chừng trăm đồng nhưng đối với cô mà nói hoàn toàn là đồ xa xỉ, cô nói gì đi nữa cũng không xuống tay được.

Cô nhìn thoáng qua một cái, trong đầu nghĩ, một túi rục rở muôn màu như vậy cũng không rẻ đi!

Nghĩ như thế, ngón tay xinh đẹp của cô cách xa túi nhựa, “Tôi không thể...”

Dường như đã đoán được trước, cô còn chưa nói xong lời từ chối, Khương Duệ Minh liền cướp lời giải thích, “Tôi có người bạn buôn bán sỉ, người đó tặng một ít đồ cho tôi, tôi cũng không cần dùng tới, cho cô.”

Vốn là anh còn ghét bỏ túi nhựa này quá tầm thường, có điều bây giờ suy nghĩ lại, chính nhờ nó càng khiến lời giải thích của anh càng thêm có tính chân thực.

Thì ra là người khác tặng anh, bởi vì anh không cần tới nên mới tặng lại cho cô, cũng không có làm anh tổn kém, Đới Nghi Thuần cũng liền không từ chối nữa.

“Chị Uông, chị chọn trước đi.”

Đới Nghi Thuần rất hiểu cách đối nhân xử thế, bưng chiếc túi ngay ngắn đưa đến trước mặt chị Uông, cười tủm tỉm mời chị ấy chọn trước.

“Chị Uông đã lớn tuổi, còn mang vật trang sức đáng yêu như vậy sẽ rất kỳ quái, vật này chỉ thích hợp với mấy cô gái trẻ tuổi thôi, cô giữ lại chính mình dùng đi.” Anh mặc dù ung dung nói nhưng trong lòng rất khẩn trương cô thật sự sẽ tặng đi.

Chị Uông cũng xem như là người lão luyện, nhìn ánh mắt tận lực trốn tránh nhưng lại giả vờ như bình thường của Khương Duệ Minh, lại nhìn gương mặt đầy ngây thơ đơn thuần của Đới Nghi Thuần, trong lòng âm thầm đưa ra kết luận: Luật sư Khương này có vấn đề!

Có điều chị cũng không có nói toạc ra tại chỗ, mà là thuận theo nói: “Đúng vậy, em giữ lại cho mình đi, chị không cần.” Nhưng ánh mắt vẫn quan sát không buông lỏng.

Đới Nghi Thuần dẫu sao cũng chỉ mới hai mươi tuổi đầu, ít nhiều cũng vẫn thích mấy vật nhỏ nhỏ xinh đẹp như này, nhưng cô cảm thấy nếu lấy toàn bộ thì quá tham lam, một cái là tốt rồi, một cái cũng đã đủ khiến cô vui vẻ.

“Vậy tôi lấy một cái, phần còn lại luật sư Khương có thể mang đi phân chia cho những người khác.”

Cái gì?! Những thứ này đều là anh đặc biệt mua cho cô, cô lại còn muốn anh mang đi tặng cho “những người bạn” không biết tên khác?!

Khương Duệ Minh anh lớn như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời anh kiên nhẫn giúp phụ nữ chọn dây cột tóc, thế mà cô không vui mừng hớn hở nhận hết, đúng là tức chết anh mà!

Đáng ghét, Ngốc Ngốc này đúng là ông trời phái đến đả kích lòng tự tôn của anh!

Đới Nghi Thuần hồn nhiên không cảm giác được mình đã kích lòng tự ái của người nào đó, nhìn dây cột tóc nhỏ hình con bướm màu hồng, đang định đưa tay cầm lấy, Khương Duệ Minh lại bỗng chốc xách túi nhựa lên, không cho phép cự tuyệt ngang ngược nhét vào trong ngực cô.

“Nói tặng cho cô chính là tặng cho cô, cầm lấy hết đi, cô muốn tặng cho người khác hay giữ lại tự mình dùng đều tùy cô.”

Có điều, nếu cô thật sự dám mang đi tặng cho người khác, anh nhất định sẽ tức chết.

Gì thế này, mềm mềm?!

Cúi đầu nhìn xuống, trông mắt đen trong nháy mắt trợn lên.

A a a a, tay của anh sao lại đáng chết vừa khéo đặt trên ngực của cô như vậy?! Không chỉ có anh, ngay cả Đới Nghi Thuần cũng ngu người, một giây sau, bốn mắt giao nhau.

Khương Duệ Minh phảng phất như chạm phải điện, giựt tay lại, tim đập mạnh như trống, Đới Nghi Thuần gò má đỏ bừng cúi đầu xuống, hận không thể đào cái hố chôn mình vào.

Cổ họng anh căng cứng, không thể thốt thành lời.

Mới vừa rời bàn tay anh cảm nhận được rõ ràng cảm giác mềm mại mà đầy đặn, chính là bộ ngực mềm mại của cô, anh sơ ý không cẩn thận đụng trúng.

Trời ơi, thật mất hết thể diện mà, làm sao anh lại làm ra loại hành vi dê xồm tà ác như vậy chứ, quả thật là quá mất mặt!

Tieu rồi, cô sẽ không nghĩ rằng anh là đại sắc lang có ý đồ xấu xa chứ?

Không còn mặt mũi nào, đời này Khương Duệ Minh chưa từng bối rối như vậy, lỗ tai đều đỏ cả lên.

Thừa dịp trước khi mình còn chưa mất hết mặt mũi, anh lớn tiếng hét lên: “Tôi muốn tan sở, chị Uông muốn quá giang thì đi xuống nhanh đi.” Dứt lời, anh cũng không dám nhìn Đới Nghi Thuần, đầu cũng không dám quay lại rời đi.

Dù rằng anh giả vờ tự nhiên, nhưng trong lòng anh rõ hơn bất kì người nào khác, thực ra là anh hoảng sợ bỏ chạy...

Chị Uông lúc này đã không rảnh nghiên cứu chuyện kì lạ giữa hai người nữa, dù sao thì đi nhờ xe của Khương Duệ Minh không phải là một chuyện dễ dàng, nếu không phải bởi vì chân bị thương, cho dù cả đời này cô cúc cung tận tụy vì văn phòng cũng đừng mong được hưởng loại phúc lợi tốt đưa đón bằng xe riêng này, đương nhiên là phải nắm chặt rồi.

Không nói hai lời, cô cấp tốc thu dọn đồ, “Nghi Thuần, phiền em khóa cửa giúp.” Nói xong liền cầm gậy, cẩn thận đi xuống lầu, lưu lại Đới Nghi Thuần còn đang đỏ mặt tại chỗ.

Khương Duệ Minh ngồi ở ghế lái hồi lâu, chị Uông mới lững thững đi tới.

“Chạy nhanh như vậy, người không biết còn tưởng cậu làm chuyện trái lương tâm đấy.” Chị Uông không mặn không nhạt mĩa mai anh.

“Bà già, thất dây an toàn.” Anh tức giận nhắc nhở.

“Cậu gọi tôi là cái gì? Chú Tư của cậu từ trước đến giờ còn không dám gọi tôi là bà già đấy.” Chị Uông đằng đằng sát khí trừng anh.

“Chú Tư dĩ nhiên sẽ không gọi chị là bà già, bởi vì các người bằng tuổi nhau, chị là bà già, vậy chú ấy không phải là ông già sao?” Nhấn ga, rất nhanh xe liền phóng như bay trên đường lớn.

Anh muốn chạy trốn, anh muốn chạy trốn khỏi nơi hoang đường mất mặt nhất thế giới này, tốt nhất là chạy tới mặt trăng luôn.

Dùng sức hắt đầu, cố gắng văng hình ảnh đột nhiên xuất hiện kia ra khỏi đầu.

“Tại sao trước kia tôi không có nghe qua cậu có người bạn buồn bán sỉ nhĩ.”

“Chị cũng không phải là mẹ tôi, làm sao biết được tôi có bạn bè nào, huống chi chuyện chị không biết còn rất nhiều.”

“Những thứ kia là cậu mua sao?”

Bỗng ho khan dữ dội, phút chốc thất thần thiếu chút nữa tông vào xe phía trước, Khương Duệ Minh tức giận liếc chị Uông một cái, giận dữ nói: “Tôi có rãnh rỗi như vậy sao?”

Ồ, hóa ra là thẹn quá hóa giận sao?

“Phải không? Thế nhưng tin tức tôi nhận được cũng không phải là như vậy.” Chị Uông lạnh lùng nói.

“Chị thì nhận được tin tức gì chứ?” Đoán trước chị Uông trăm phần trăm chỉ là phô trương thanh thế, anh hung hăng nhún mày, trên mặt lộ vẻ khinh bỉ.

“Buổi chiều lúc cậu đi khỏi tòa án, Ấu Mỹ có gọi điện thoại đến tìm cậu, thuận tiện hỏi tôi một vấn đề.”

Lòng khê động, không tự chủ siết chặt tay lái, “Vấn đề gì?”

“Đương nhiên là hỏi tôi có biết tung tích của túi đồ cột tóc kia hay không rồi?” Không đếm xỉa đến gương mặt tuần tú của Khương Duệ Minh đang co giắt lợi hại, chị Uông tiếp tục nói: “Nghe nói đó chính là do người nào đó chen chúc trong đám người, tỉ mỉ lựa chọn từng cái...”

Kính Ấu Mỹ cậu được lắm, quả nhiên là đủ nhiều chuyện!

“Đủ rồi! Đúng, là tôi mua đấy, thế nào? Chị cần tôi à.” Lần này thật sự là thẹn quá hóa giận.

“Tôi cần cậu làm gì, tôi chỉ là muốn ép cậu nhận thêm mấy vụ kiện, để cho cuối năm tôi được nhận tiền thưởng nhiều một chút mà thôi.”

Thừa dịp ngừng đèn đỏ, Khương Duệ Minh quay đầu nhìn chằm chằm chị Uông, “Tôi quyết định, bắt đầu từ ngày mai, chị phải nghỉ đông ở nhà cho tôi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chị thật sự thật sự thật sự còn lắm chuyện hơn cả mẹ tôi đấy.”

“Tôi muốn gọi điện thoại cho chú Tư của cậu.”

“Cứ tự nhiên.”

Anh chắc chắn chị Uông không dám gọi, bởi vì nếu để chú Tư biết chị ấy bị thương hành động bất tiện, khẳng định cũng sẽ gở hai tay hai chân đồng ý với quyết định của anh, hừ!

Thời điểm Khương Duệ Minh cùng chị Uông đối đầu gay gắt trên xe, gương mặt Đối Nghi Thuần đỏ bừng, thật lâu không hồi thần được, ngây ngốc ngồi tại chỗ, tim, lại đập bình bịch bình bịch lợi hại.

Mỗi lần nhớ lại lúc bàn tay ấm áp mang theo lực đạo mạnh mẽ đè trên ngực cô, cô liền khó thở, máu trong người chảy mạnh khó hiểu, khuôn mặt đỏ bừng như bùng ra máu.

Tuy rằng đó chỉ là hành động vô tình của anh, nhưng xảy ra chuyện bất ngờ như vậy, cô vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên, tưởng tượng đến anh trước giờ luôn ung dung tiêu sái cũng có ngày lúng túng đến mức đỏ đến tận mang tai, cô lại không nhận được cảm thấy buồn cười.

Lại lần nữa mở ra chiếc túi bị anh nhét vào, nhìn bên trong đầy dây cột tóc lấp lánh, trong đầu lại nhớ đến lời anh vừa nói.

Nói tặng cho cô chính là tặng cho cô, cầm lấy hết đi, cô muốn tặng cho người khác hay giữ lại tự mình dùng đều tùy cô!

Bây giờ suy nghĩ lại, thực ra từ trong xương anh cũng có tính cách bá đạo đấy chứ, thế nhưng cô không hề cảm thấy đáng ghét một chút nào, ngược lại còn không nhận được muốn thần phục vâng theo...

Anh nói, cô muốn tặng cho người khác hay giữ lại tự mình dùng đều tùy cô, cô biết rõ mình không nên quá tham lam, thế nhưng nghĩ đến đây là đồ anh tặng cô, cảm xúc ích kỉ mãnh liệt xông lên đầu, cô phát hiện mình một chút cũng không muốn, dù chỉ là một, cũng không nguyện ý chia sẻ cùng người khác.

Bởi vì, đây là đồ anh tặng cô, cho dù anh chẳng qua chỉ là mượn hoa hiến phật, cô cũng vô cùng hạnh phúc.

Hóa ra, bên trong tính cách của cô cũng có một mặt đen tối như vậy...

Đang lúc ngẩn người, bên tai truyền tới tiếng chuông reo mờ ảo.

Cô vội vàng chấm dứt suy nghĩ lung tung, vực dậy tinh thần, phát hiện không phải điện thoại của phòng làm việc, xoay người mở túi xách ra kiểm tra, rất nhanh liền xác nhận được nguồn gốc âm thanh cũng không phải là chuông điện thoại của cô.

Tiếng chuông da diết vẫn còn kéo dài, cô bèn đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi tìm về phía âm thanh phát ra trong phòng...

Chốc lát, cô ở trong ngăn kéo thứ nhất bên phải bàn làm việc của Khương Duệ Minh tìm được chiếc di động bị bỏ quên.

Ngay tại lúc Đối Nghi Thuần còn đang do dự có nên tiếp điện thoại hay không, báo cho người gọi biết chủ nhân của chiếc di động đã quên mang nó đi, một giây sau, tiếng chuông điện thoại vốn đang reo đột nhiên im bặt.

Chờ đợi chốc lát, cuối cùng đối phương cũng gọi lại, lúc này cô mới đóng lại ngăn kéo.

Trên bàn luật sư Khương để một cuốn 'Lục pháp toàn thư' cùng một ít tài liệu văn kiện không tính là quan trọng, trong đầu nghĩ, dù sao ngày mai lúc làm việc cũng phải giúp anh sắp xếp lại mặt bàn, bây giờ đang rảnh, cứ sắp xếp lại trước đi.

Vừa mới cầm lên quyển 'Lục pháp toàn thư' tương đối thâm niên cùng nặng nề kia, bên trong liền rơi ra một tấm hình tựa như bị dùng để làm dấu trang tạm thời.

Trong tấm hình có ba người, Khương Duệ Minh đứng ở ngoài cùng bên trái, anh và cô gái đứng ngoài cùng bên phải cùng đứa bé trai ở giữa làm động tác kỳ lạ, nụ cười trên mặt cả ba vô cùng rực rỡ.

Người trong tấm ảnh so với hiện tại còn trẻ hơn, Khương Duệ Minh như vậy cô chưa từng thấy qua.

Cô ngay cả một tấm hình của anh cũng không có, những năm tưởng niệm này tất cả đều dựa vào trí nhớ trong đầu, đôi lúc trong lòng cô cũng không khỏi cảm thấy lo sợ, hiện tại có lẽ cô còn có thể dễ dàng nhớ đến hình dáng của anh, thế nhưng sau này thì sao? Đến lúc có một ngày cô không nhớ nổi anh nữa thì phải làm sao đây?

Hoặc giả sau khi Ân Ân lớn lên hỏi hình dáng của cha, đến lúc đó cô phải nói với Ân Ân thế nào?

Chờ đến lúc kỳ hạn ba tháng kết thúc, lần sau gặp mặt chỉ sợ là rất lâu, có tấm hình này, tương lai già rồi trí nhớ dần dần phai mờ, ít nhất còn có thể có một tấm ảnh hình dáng rõ ràng.

Thật xin lỗi, cô quyết định bỏ qua luân thường đạo lý để ăn trộm một lần, tấm hình này cô muốn có.

Cô rút tấm hình ra, trước sau như một đặt cuốn 'Lục pháp toàn thư' ngay ngắn trong hộc tủ, đem tấm hình quý báu và những đồ cộm toét anh đưa, toàn bộ cùng nhau bỏ vào túi xách của mình.

11. Chương 11

Editor: Lam

Giờ phút này, đạo đức của cô đã bị ném ra sau ót, có lẽ anh sẽ phát hiện, cũng có lẽ là không.

Đối Nghi Thuần giống như thường ngày khóa cửa văn phòng lại, bước thật nhanh chạy về phía bến tàu điện ngầm.

Hai loại cảm xúc tội lỗi và hưng phấn ở trong lòng cô đang đấu tranh...

Hành vi trái đạo đức này của cô chính là ăn trộm!

Đứng trong toa hành khách, Đới Nghi Thuần siết chặt túi xách, giống như bên trong cất giấu bảo bối gì đó vô cùng trân quý, rất sợ chỉ sơ ý một chút cũng sẽ bị người khác cướp mất vậy.

Đột nhiên, một lực lượng không rõ ập tới, bả vai trùng xuống, cô chợt dạ run lên, khiếp sợ quay đầu lại nhìn.

“Tiểu, tiểu Lộ?”

“Cậu có cần phải ngạc nhiên đến vậy không?” Lý Lộ bị dáng vẻ trợn mắt há mồm của cô chọc cho dở khóc dở cười.

Đới Nghi Thuần lập tức thở phào nhẹ nhõm, miệng quở trách, “Còn không phải bị cậu dọa sợ sao.”

“Quý nhất gan.”

Không có phản bác. Đúng vậy, cô vẫn luôn là một con quỷ nhất gan, thế nhưng có ai biết được, tiểu quỷ nhất gan cô đây vừa rồi mới phạm phải tội ăn trộm chứ, hơn nữa đường đường còn là trong văn phòng luật sư.

Đang lúc Đới Nghi Thuần cười trộm, Lý Lộ không nhận được chất vấn về công việc ngắn hạn và người đàn ông kia.

“Cậu còn chưa định để cho anh ta biết sự tồn tại của Ân Ân sao?”

“Đôi lúc, để bí mật vĩnh viễn là bí mật, cũng không tệ.”

Cô nói là sự thật, giống như hiện tại cô cảm thấy rất tốt, bởi vì đã hai tháng trôi qua, anh từ đầu đến cuối vẫn không nhận ra cô chính là người ngủ chung cùng anh cả buổi tối đêm kia, bằng không cô căn bản không dám tưởng tượng, nếu để cho anh biết hai người không có cơ sở tình cảm gì, lại vì một đêm sai sót ngẫu nhiên mà có một đứa con trai ba tuổi, đến lúc đó không biết sẽ xảy ra chuyện ồn ào kinh thiên động địa gì đây!

Không nói cái khác, chỉ riêng quyền giám hộ Ân Ân thôi cũng là một vấn đề lớn rồi!

Khuông Duệ Minh là người tự tin lại kiêu ngạo như vậy, điều quan trọng là, anh chắc chắn sẽ kiện, nếu anh muốn giữ quyền giám hộ Ân Ân, cô căn bản là không có năng lực phản kích.

Cô không dám mạo hiểm như vậy, sợ dĩ nói, cho dù chân tướng vĩnh viễn bị khóa trong chiếc hộp Pandora, cô nha, tốt nhất là ngoan ngoãn làm một người mẹ độc thân, nuôi con khỏe mạnh khôn lớn là cô đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Về phần anh cả đời này cũng sẽ là hồi ức ngọt ngào nhất của cô, già rồi nhớ lại nhất định là hương vị mười phần.

Lý Lộ không khách khí trợn trắng hai mắt tại chỗ, “Có lúc mình thật sự không hiểu được, cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì.”

Đối với Lý Lộ mà nói, đứa trẻ là hai người cùng nhau tạo ra, dĩ nhiên là hai người phải cùng nhau gánh vác trách nhiệm, dựa vào cái gì mà chỉ có một mình Đới Nghi Thuần cực khổ, dựa vào cái gì mà người đàn ông đó có thể tận hưởng cuộc sống quý tộc độc thân, đúng là không có thiên lý mà! Phải bắt đàn ông chịu trách nhiệm, phụ nữ không cần phải ôm hết vào người, nếu không cuối cùng chỉ là rơi vào kết quả thê lương ‘Gian khổ tự mình chịu, sung sướng người khác hưởng’ mà thôi.

Chiếc hộp Pandora dù sao cũng phải có người tới mở, Lý Lộ vô cùng sẵn lòng ra sức, vừa khéo hiện tại lại có một cơ hội tốt ngàn năm một thuở...

“Qua mấy ngày nữa mẹ mình đi miền nam chơi, để cho Ân Ân đi cùng đi.”

“Như vậy có được không? Ân Ân hiếu động như vậy, có làm phiền dì quá hay không?”

“Có thể khoe với bạn bè một nhóc con đáng yêu đến chết như vậy gọi bà là bà nội, bà cao hứng còn không kịp ấy chứ.”

Dẫu sao cũng đã nhiều năm, cô làm sao không biết hai mẹ con Lý Lộ là duyên kiếp cô một mình nuôi đứa trẻ khổ cực, luôn nghĩ mọi biện pháp giúp đỡ chiếu cố, để cho cô có thể yên tâm đi làm.

“Cảm ơn cậu!”

Nhìn bạn tốt chân thành nở nụ cười, Lý Lộ cười khổ nghĩ, nếu cậu biết mình muốn làm gì, chỉ sợ cậu sẽ một phát đập chết mình không chừng...

Khi bữa trưa có qua có lại trở thành buổi hẹn thường xuyên của hai người bọn họ, thời gian càng trôi qua thì Đới Nghi Thuần càng không dám đối mặt với thực tế, song thực tế thì không cho phép cô trốn tránh, người đời thường nói quãng thời gian đẹp nhất luôn trôi qua rất nhanh.

Hôm nay là ngày đi làm cuối cùng, đến giờ tan tầm, thời hạn ba tháng làm việc tuyên bố kết thúc.

Một lần nữa, bọn họ lại bước ra khỏi cuộc đời nhau.

Mặc dù Đới Nghi Thuần cố gắng không muốn chú ý đến, nhưng cũng không có cách nào xem nhẹ cảm xúc nặng trĩu trong lòng cô lúc này.

Đứng trước bồn rửa tay, cô nhìn mình trong kính, bất đắc dĩ thở dài, chốc lát, cô vỗ vỗ hai má, đi ra khỏi phòng vệ sinh trở lại phòng làm việc.

Cô còn chưa đi đến chỗ mình ngồi, từ phía xa, đã thấy Khương Duệ Minh hai chân bắt chéo sau bàn làm việc, vẫy vẫy tay với cô, trong lòng nhất thời khê động, trong nháy mắt hoảng loạn, nhưng rất nhanh cô liền trở lại bình thường, đề xuống nỗi sợ hãi trong lòng, giả bộ bình tĩnh đi về phía anh.

“Ngốc Ngốc, cô tới giúp tôi chọn xem, hai chiếc xe này chiếc nào có sức hấp dẫn hơn.” Anh cau mày, ngón tay thon dài chỉ trang mạng trên màn hình vi tính hỏi.

Xe?!

Ba tháng này cô quả thật có giúp anh mua một số tạp chí xe hơi, xem qua những mặt bìa tạp chí đắt tiền, nhưng ngoại trừ việc này cô căn bản không có kiến thức về xe hơi a, anh không phải là tinh thần bất thường đi, nếu không làm sao lại muốn hỏi ý kiến của cô?

Đới Nghi Thuần trương nghị hòa thượng, cho đến khi đi đến bên cạnh chỗ anh ngồi, nhìn theo phương hướng anh chỉ, ngay sau đó cô bỗng nhiên tỉnh ngộ.

(trương nghị hòa thượng: không hiểu, không thấu suy nghĩ của người khác)

Đúng rồi, là xe, chẳng qua là, xe mà anh nói đến xe đồ chơi cho trẻ em chứ không phải là loại xe động chút là mấy triệu, mấy chục triệu mơ mộng của phần lớn đàn ông kia.

Chỉ là, cô vô cùng tò mò, anh lúc nào thì có một mặt trẻ con như vậy?

Cô hắng giọng, tốt bụng nhắc nhở nói: “Loại xe đồ chơi này, sợ rằng không thích hợp với luật sư Khương.” Muốn sư tử tâm còn ngại tổn chỗ, chớ nói chi là anh đã trưởng thành, căn bản là không có cách nào để ngồi lên.

Khương Duệ Minh cong môi lên cười nói: “Đây là để tặng cho người khác, tặng cho con trai bạn thân của tôi.”

Nghe anh nói đến bạn thân, không biết tại sao, Đới Nghi Thuần trực giác liên tưởng tới tấm hình bị cô trộm đi.

Cô nhớ, trong hình trừ Khương Duệ Minh ra còn có một nam một nữ, không biết anh nói bạn thân là chỉ ai.

Suy nghĩ một chút, ngực hơi hơi chua, cô không tự chủ bật thốt lên hỏi: “Bạn thân anh là nam hay nữ?”

Vừa dứt lời, cô liền ý thức được mình vừa hỏi một vấn đề vô cùng đột ngột, không khỏi cứng đờ cả người, hận không thể cắn lưỡi tự vận tại chỗ cho xong.

Khương Duệ Minh nghiêng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt sâu thẳm hiện ra vẻ cao thâm khó lường, hồi lâu, anh hé môi, mỉm cười đáp: “Là nam.”

Đới Nghi Thuần vô cùng xấu hổ giả bộ không nghe thấy, không ngừng hướng tầm mắt mình về phía viền đen, không dám nhìn anh nhiều hơn một cái, hỗn loạn lấy tay che giấu vết ửng đỏ trên má.

“Bạn thân của tôi có một đứa con trai ba tuổi, gần đây mới chuyển tới sống chung với cậu ta, ừm, chính xác mà nói đứa trẻ đó là bị ném tới.”

Ném?!

Đới Nghi Thuần trực giác cho là anh nói đùa, lần nữa quay đầu nhìn về phía anh.

“Tình huống có chút phức tạp, căn cứ theo những gì tôi biết, là một đôi trai gái sau khi chia tay, nhà gái gạt nhà trai một mình sinh ra đứa trẻ, làm người mẹ độc thân.”

Gạt nhà trai một mình sinh đứa trẻ...

Tim không khống chế được đập thật mạnh, cô chợt dạ liếc Khương Duệ Minh một cái, cảm thấy tình huống này cùng cô có chút giống nhau, chợt lại nghĩ đến, anh mới vừa rồi không phải nói bạn anh là nam sao?

“Anh vừa rồi rõ ràng nói người bạn kia là nam mà.”

Anh nhúu mày, trông mắt đen thoảng qua vẻ ranh mãnh, “Cô dường như đặc biệt quan tâm bạn tôi là nam hay nữ nha, người không biết còn tưởng cô đang ghen đấy.”

Đột nhiên kinh hãi, “Tôi, tôi nào có... Tôi mới không có đâu.” Miệng nói có lý chẳng sợ, thế nhưng mặt cô lại không chịu thua kém đỏ ửng lên.

Khương Duệ Minh bị vẻ mặt ngơ ngác đầy khốn quẫn của cô chọc cho ha ha cười lớn, không có biện pháp, mỗi lần thấy cô đỏ mặt hoàn toàn, anh cảm thấy có loại vui sướng không nói thành lời!

Đới Nghi Thuần ủy khuất chu mỏ, “Luật sư Khương...”

“Được được được, tôi thu hồi những lời tôi vừa nói.” Cố gắng kiềm chế khóe miệng đang cong lên, “Người bạn này của tôi thực sự là nam, chủ nhật tuần trước, người bạn gái cũ của cậu ta một là không làm, hai là phải làm cho xong, ném đứa trẻ tới cửa nhà cậu ta, lưu lại một phong thư yêu cầu cậu ta bắt đầu từ bây giờ phải gánh vác trách nhiệm làm cha, sau đó liền chẳng biết đã đi đâu, cho tới bây giờ bọn tôi không còn liên lạc được với cô ta nữa.”

“Trời ạ, sao có thể như vậy! Thôi xin, đó là một đứa trẻ còn sống sờ sờ đấy, cùng không phải là đồ vật, dù nói thế nào thì cũng không thể không quan tâm chứ?” Cô thực sự không dám tin trên thế giới này lại có loại chuyện này phát sinh, chỉ tưởng tượng thôi liền cảm thấy đau lòng vô cùng.

Cô cũng là một người mẹ, cô biết làm người mẹ độc thân dưỡng dục đứa trẻ quả thật không dễ dàng, nhưng cô tuyệt đối không nỡ làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy với con của mình.

“Chuyện này căn bản là ác ý vứt bỏ.” Cô vô cùng kích động, hốc mắt đỏ cả lên.

Đây là lần đầu tiên Khương Duệ Minh thấy cô e lệ điềm tĩnh trên mặt xuất hiện loại biểu tình kích động như vậy, nhìn dáng vẻ mặt đầy đau lòng kinh ngạc của cô, anh nghĩ, anh quả nhiên không nhìn lầm người, cô thật sự là một cô gái lương thiện.

“Đứa trẻ đó bây giờ khỏe không? Bị tách khỏi mẹ, thằng bé có thích ứng được không?” Tình thương của mẹ của Đới Nghi Thuần bộc phát.

“Cũng không tệ lắm, bạn tôi rất thương nó, đứa trẻ này không biết có ma lực gì, ngay cả tôi cũng không nhận được thích nó, nghe ba nó nói, nó thích chơi xe, cho nên tôi thân là chú muốn tặng nó một chiếc xe đồ chơi, cô qua đây nhìn giúp tôi một chút.”

Cô lập tức gạt đầu, nhiệt tình hơi khom nửa người đứng ở bên cạnh chỗ anh ngồi, cẩn thận lướt nhìn thuyết minh sản phẩm trên trang mạng.

“Bạn nhỏ đó có dáng người thế nào? Lớn, nhỏ hay là bình thường?”

Ách, Khương đại thiếu gia anh còn chưa từng làm cha, làm sao biết được đáng người đứa con của Ân Nhược Ngang rốt cuộc được coi là nhỏ hay lớn? Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Không lớn không nhỏ, ừm... Cô cũng biết mà, chính là đáng người đó.”

Lần này đến lượt Đới Nghi Thuần cười, “Nếu như là ba tuổi, cân nặng trung bình trên dưới mười ba kí, hai xe tải trọng này đều phù hợp tiêu chuẩn.”

Tham khảo nơi sản phẩm sản xuất, danh tiếng, bình luận của người tiêu dùng trên mạng... vân vân và mây mây đủ loại vấn đề, cuối cùng cô quyết định, nếu như là Ân Ân, hẳn sẽ thích chiếc xe màu sắc bắt mắt này.

“Chiếc này được lắm.” Chính là khi cô nhìn thấy giá tiền, không nhịn được hít sâu một hơi... Đắt quá!

“Được, mua chiếc này.” Khương Duệ Minh không chút do dự trả tiền, mua chiếc xe đồ chơi kia.

“Anh... thích trẻ con sao?”

Anh không chút nghĩ ngợi trả lời: “Không có lý do để ghét, cô biết đó, bất kỳ vật gì, nho nhỏ luôn đáng yêu hơn.”

Nhìn nụ cười trên mặt của anh, Đới Nghi Thuần không nhịn được nghĩ, nếu như anh biết mình cũng có một đứa con trai ba tuổi, có phải anh cũng thương nó như vậy hay không? Nếu như anh cũng thương Ân Ân, cô sao có thể tàn nhẫn tước đoạt tình thương của cha của Ân Ân như vậy được?

Cô đột nhiên không chắc chắn được quyết định của mình rốt cuộc là đúng hay là sai, một trận xúc động muốn nói ra chân tướng với anh, nhưng ngay tại lúc cô đang phân vân muốn nói, Khương Duệ Minh lại mở miệng trước.

“Tôi không hiểu rốt cuộc phụ nữ đang suy nghĩ cái gì, ban đầu không chịu nói một tiếng, bây giờ lại không nói lời nào liền ném đứa trẻ tới, coi đây là cái gì?”

Vừa nghe lời nói tựa như thuận miệng này, khiến cho Đới Nghi Thuần không tự chủ được trong lòng căng thẳng.

“Nếu như anh gặp phải loại chuyện này, anh sẽ làm gì?”

Trong đầu Khương Duệ Minh đột nhiên nghĩ tới người phụ nữ nhiều năm trước, chuyện đó...

Đó là một người phụ nữ giao tình không cạn cùng anh, nói là giao tình không cạn, cũng chỉ là trai gái trưởng thành xảy ra tình một đêm, đêm đó anh uống say, đến khi ngày thứ hai tỉnh lại, gần như không nhớ nổi quá trình xảy ra một đêm trước, dù vậy, anh tuyệt đối sẽ không quên người phụ nữ đó sau khi trải qua một đêm kích tình cùng anh lại lưu lại ở đầu giường một tờ một ngàn lớn!

Dựa vào, cô ta nghĩ Khương Duệ Minh anh là cái gì? Cho dù là bán thân, giá của anh có thấp như vậy sao?

Nghĩ đến đây, anh nổi giận trong bụng.

Có thể sao, loại chuyện đứa con nhiều năm sau đến cửa nhận cha, sẽ phát sinh trên người anh sao? Không, không thể nào.

Nhưng nếu thực sự phát sinh, anh muốn...

“Nếu như tôi gặp phải loại chuyện này, tôi nghĩ, tôi sẽ làm thịt cô ta.” Khương Duệ Minh nhỏ giọng nói, một giây sau, anh hé môi cười khê, “Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là giết người vô tội.”

Lần này Đới Nghi Thuần không cười được nữa. Cô trợn to hai mắt, cổ họng thất lại.

Quả nhiên, người tự tin kiêu ngạo như anh, tuyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, anh khẳng định sẽ còn tìm biện pháp giành lấy quyền giám hộ đứa trẻ...

Nghĩ như vậy, cô run lập cập khó hiểu, cả người không thể khống chế run lên, bởi vì run quá dữ dội, hai chân mềm nhũn, bất ngờ đùng ngã một ván kiện lớn anh đặt trên bàn, khiến người nhát gan như cô phải hoảng hốt ngồi xổm xuống nhặt lấy.

“Đáng phạt... đáng phạt nha...” Khương Duệ Minh ngồi trên ghế cố ý cười nói, không quên khom người giúp đỡ nhặt ván kiện rơi khắp nơi.

Bỗng nhiên, bọn họ không hẹn mà cùng nhặt phải một tờ giấy.

Ánh mắt theo bản năng nhìn về phía đối phương, bốn mắt giao nhau, giữa hai người xẹt ra dòng điện, một cổ áp lực vô hình từ anh bắn ra, không ngừng phóng về phía Đới Nghi Thuần, cô không chống đỡ được, vội vàng thả tay ra, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cả người run run.

Anh liếc tờ giấy trên tay một cái, buông tay theo, tờ giấy nhẹ nhàng lần nữa rơi xuống mặt đất, không nhặt lên.

Gần như là một hành động vô lại, khiến cho Đới Nghi Thuần thật sự không dám tin tưởng là mình tận mắt nhìn thấy.

12. Chương 12

Editor: Lam

Anh không nhặt, vậy cô nhặt được chưa, thế là cô ngoan ngoãn nhặt tờ giấy lên, đặt lên chồng văn kiện bên chân.

Bỗng nhiên, cô nâng cằm, nghi hoặc nhìn khuôn mặt tuấn kiệt trước mắt. Khương Duệ Minh đang đánh giá cô từ trên xuống dưới, còn lộ ra bộ dáng thích thú, vẻ mặt giống hệt như những cậu ấm nhà giàu không học vấn không nghề nghiệp thời xưa đang khinh bạc con gái nhà lành, trong lòng cô dâng lên một cảm giác cổ quái.

Đang muốn quay đầu sang chỗ khác, bỗng chốc một vật gì đó dừng lại trên môi cô, hơi thở ấm áp.

Ý thức được đó là cái gì, thoáng cái mặt cô đỏ bừng lên.

Anh vậy mà lại hôn cô! A a a anh, anh sao có thể làm vậy chứ?!!

Đới Nghi Thuần té ngã xuống sàn.

Trong phòng làm việc không chỉ có anh và cô mà còn có chị Uông đấy! Suy nghĩ trong đầu chợt lóe, chị Uông mới vừa đi ngân hàng, vả lại còn có tử hờ sơ che chắn, chị Uông căn bản không thấy được hành động đường đột vừa rồi của anh, cũng không đúng, cho dù chị Uông không có ở đây, không nhìn thấy được thì anh cũng không thể làm như thế!

Gương mặt cô đỏ lên, trợn mắt nhìn kẻ đầu sỏ, chỉ thấy Khương Duệ Minh ưu nhã ngồi trên ghế, chống khuỷu tay lên mặt bàn, cười như không cười nhìn cô.

Anh không xem nhẹ gò má đang phồng hồng không có xu hướng thu lại của cô, đáng vẻ quần bách bị kinh sợ cực độ muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu.

“Hôm nay tan việc ở bãi đậu xe chờ anh.” Từ trong cánh môi mỏng gợi cảm nhẹ nói ra một câu.

Chờ, chờ anh? Vì sao? Anh muốn làm gì? Đang lúc đầu của Đới Nghi Thuần bị một đồng dấu chấm hỏi bao phủ thì tiếng bước chân thông thả của chị Uông từ bên ngoài truyền vào.

“Hô, thời tiết hôm nay kiểu quái gì vậy, nóng chết đi được.” Ngừng lại một chút, chị Uông nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng trên người ông chủ của mình, “Ừa, Nghi Thuần đâu rồi?”

Không kinh hoảng như người nào đó, Khương Duệ Minh tỏ ra ung dung, ngón tay thon dài chỉ xuống dưới chân, “Ở đây, cô ấy làm đồ văn kiện của tôi, còn chưa nhặt xong đâu.”

“Ồ, Nghi Thuần, chờ một lát nữa rồi nhặt, chị có mua nước trái cây, mau tới đây uống.”

“Vâng.” Cô không chút nghĩ ngợi vội loạn một cái, tùy ý ôm lấy đồng giấy tờ bừa bộn đặt xuống bàn Khương Duệ Minh, không dám nhìn anh cứng ngắc lão đảo rồi đi.

Bởi vì quá hoảng hốt, cô thiếu chút nữa bị vấp trúng tủ, cuối cùng mới bình yên trở về chỗ ngồi của mình.

“Sao vậy, sao mặt lại đỏ thế này, không phải là bị bệnh chứ?” Chị Uông quan tâm hỏi.

Cô sờ lên khuôn mặt đỏ bừng, cố làm ra vẻ tỉnh táo cười trừ, “Không sao đâu chị, dù có, cũng chỉ hơi nóng mà thôi.”

Nghe vậy, Khương Duệ Minh liền bật cười.

“Vừa khéo uống nước trái cây giải nhiệt đi.” Chị Uông đưa cho Đới Nghi Thuần một ly nước trái cây có cắm sẵn ống hút, sau đó cũng đưa một ly cho Khương Duệ Minh.

“Ngốc Ngốc, ly nước trái cây của em là gì?” Khương Duệ Minh cố ý cao giọng hỏi.

Cô giả vờ không nghe thấy, từng ngụm từng ngụm uống nước trái cây, đánh chết cũng không muốn đổi mặt với ánh mắt gần như đốt thủng hai lỗ trên lưng cô của người nào đó.

Chờ anh? Không có cửa đâu! Cô mặc dù không thông minh, nhưng loại chuyện tự chui đầu vào lưới này cô mới không làm!

Bé thỏ con nhu thuận cũng có lúc muốn phản nghịch, Đới Nghi Thuần bây giờ chính là như vậy.

Thừa dịp Khương Duệ Minh đang tiếp một cuộc điện thoại quan trọng, Đới Nghi Thuần tha thiết cảm tạ chị Uông đã chiếu cố bấy lâu nay, sau đó liền chạy đi.

Chạy một mạch xuống ba tầng, xác nhận phía sau không có người đuổi theo, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Kết thúc, đều kết thúc rồi, cô rốt cuộc cũng bình an chống đỡ ba tháng, một lần nữa mang theo bí mật rời khỏi anh, vốn nên cảm thấy thông thả tự do, hôm nay không biết tại sao cô cực kỳ không nở, ngũ vị tạp trần.

Không sao, những ngày đã trôi qua không phải cũng chỉ có hai mẹ con cô thôi sao? Vẫn luôn là như vậy mà! Lắc lắc đầu, ép lại hơi ầm đang dâng lên trong mắt, cô dừng cảm bước về phía trước.

Ân Ân và mẹ Lý Lộ đến nhà người bạn ở miền nam chơi, hôm nay trở về Đài Bắc.

Sợ Ân Ân ở không quen, Lý Lộ vừa mới bắt đầu cũng đi cùng mấy ngày, nghe cậu ấy nói, cuộc sống nông thôn ở miền nam rất thú vị, Ân Ân trừ ngày đầu tiên còn nhắc đi nhắc lại nhớ mẹ ở xa, sau đó một lần cũng không nhắc lại nữa, mỗi ngày cùng cháu trai của chủ nhân tam hợp viện chạy tới chạy lui, vui vẻ vô cùng.

Aizz, đứa nhỏ không có lương tâm, bé vui vẻ, cũng khiến cho người làm mẹ như cô ở chỗ này tưởng niệm, bất luận ra sao, tối hôm nay nhất định phải bắt bé ôm cô nói một trăm lần câu ‘Mẹ, con yêu mẹ’, mới cho bé đi ngủ.

Đầu đường, đèn tín hiệu đã chuyển sang màu đỏ, Đới Nghi Thuần dừng bước, trong lúc chờ đợi, nhớ tới Ân Ân vô cùng thích ăn bánh trứng gà ở tiệm gần đây, cô quyết định trước tiên đi vòng qua mua một phần về nhà cho con trai vui vẻ.

Khi đèn chuyển sang màu xanh, cô theo dòng người tan việc đi về phía trước, vừa mới đi qua giao lộ, đầu lại đụng phải một bức tường thịt dày vô cùng kiên cố.

Bịch, rốt cuộc là ai đứng chắn đường ở chỗ này, chiếc mũi thanh tú vô tội của Đới Nghi Thuần bị đụng phải, tức giận ngẩng đầu lên.

Phía trước, người đứng chắn đường cô, từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt khó chịu, hơi thở nặng nề hừ hừ mấy tiếng.

A a a... Cô ngừng thở, trợn mắt há mồm, đầu tiên trong đầu thoáng mơ màng, ngay sau đó liền trống rỗng, cả khuôn mặt đều co rút.

Tình hình hiện tại là thế nào, sao Khương Duệ Minh lại ở đây?

Người này đang nở nụ cười, nhưng dáng vẻ quý dị kia lại toát ra một loại khoái cảm như bắt được sơ hở của người khác.

“Chạy nhanh đấy, không phải anh bảo em ở bãi đậu xe chờ anh sao?” Anh không vui nhượng mảy.

“Tôi, tôi... Anh, anh...” Đầu lưỡi cô như thắt lại, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói được.

“Đi, xe không thể đậu quá lâu.” Không cho cô có cơ hội mở miệng, anh nắm tay cô, hướng tới chiếc xe đang lóe lên đèn vàng ở không xa phía trước.

Không không không, không thể lên xe được! Cô định dùng sức thoát khỏi bàn tay đang siết chặt của anh, cổ ý gối chân hết mức, gia tăng áp lực hai chân lên mặt đường, trì hoãn thời gian bị kéo lên xe.

Nhưng vô luận cô có ương ngạnh ra sao, cuối cùng cũng không cách nào tránh khỏi việc bắt cóc xảy ra.

Đới Nghi Thuần bị ném vào chỗ cạnh ghế lái, khẩn trương nhìn Khương Duệ Minh vòng qua nửa thân xe, trở lại chỗ điều khiển cách cô không đến một cánh tay, khởi động xe, chạy nhanh qua đoạn đường gồ ghề.

“Em có đói không? Em muốn đi ăn tối không?”

“Không muốn” Ý thức được mình cự tuyệt quá nhanh, dễ dàng chọc giận ‘lưu manh’, cô dịu giọng, khách khí sửa lại giọng nói:

“Không cần, tôi muốn về nhà, cảm ơn.”

Khương Duệ Minh gạt đầu một cái, cũng không kiên trì. “Em ở đâu? Anh nhân tiện đưa em về nhà luôn.”

Đưa cô về nhà?! Đương nhiên là không được, lỡ như Ân Ân lại xuống lầu chờ cô, mấy ngày nay giữ kín như bưng chẳng phải là đổ sông đổ bể sao.

“Không, không cần, tôi có thể tự mình đi tàu điện ngầm, không cần làm phiền anh đâu, thật đó.”

“Em dường như thật sự rất sợ anh thì phải?” Ánh mắt anh thật nhanh liếc cô một cái.

“Không phải sợ, là tôn trọng đó, bởi vì anh là ông chủ của tôi.” Cô cố sức nặn ra nụ cười.

“Thời gian làm việc ba tháng đã kết thúc, bắt đầu từ bây giờ, anh không phải là ông chủ của em.”

“Một ngày làm thầy, suốt đời làm cha...”

Cô nhóc này sẽ không sợ hãi quá mức, bắt đầu nói năng lộn xộn đó chứ?

“Ngốc Ngốc, anh không phải thầy của em, càng không phải là cha của em.” Anh tốt bụng nhắc nhở.

A, trời ạ, cô đang nói hươu nói vượn gì vậy, thật muốn hung hăng gõ đầu mình một trăm cái mà.

Đột nhiên, ánh mắt Khương Duệ Minh phát hiện bên đường có một chỗ đậu xe, rẽ nhanh về bên phải, nhanh nhẹn dừng xe ở trong ô, không kém một ly.

Lúc anh kéo phanh xe, quay lại đặt toàn bộ lực chú ý trên người Đới Nghi Thuần, cô phát hiện, cô sắp không thể hít thở.

“Luật, luật sư Khương...” Có thể quỳ xuống xin lỗi không?

“Còn nhớ ước hẹn bữa trưa có qua có lại của chúng ta chứ?”

Cô gạt đầu như già tởm.

Anh nhìn cô cau lên nụ cười, hồi lâu mới nhẹ nhàng nhắc nhở, “Lần cuối cùng là anh trả tiền.” Nói cách khác, cô còn thiếu anh một bữa ăn trưa.

Hành động của anh khiến cho cô trực giác nhớ tới việc phát sinh ngoài ý muốn ở phòng làm việc buổi chiều, cô theo bản năng ngửa người về phía sau, phần lưng gần như dấn sát vào cửa xe, run giọng nói: “... Tôi sẽ mời lại, nhất định đó! Vậy, hiện tại tôi có thể xuống xe về nhà không?”

Bàn tay nhỏ bé còn chưa sờ đến dây an toàn đã bị anh bắt lại.” Còn một chuyện nữa.”

“Chuyện gì?” Nếu không phải không còn thời gian, Đới Nghi Thuần thật muốn dứt khoát hô to một câu “Ngài Khương, mời nói.”

Anh nhìn cô hồi lâu, trong buồng xe yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp của hai người, cho đến lúc cô cảm thấy mình sắp bất tỉnh vì thiếu dưỡng khí, mới nghe thấy anh nhàn nhạt nói

“Chúng ta quen nhau đi.”

Sét đánh ngang tai! Trông mắt Đới Nghi Thuần tròn vừa tròn vừa lớn, bởi vì giật mình quá độ mà si ngốc khê nhếch miệng, còn chưa kịp phát ra âm thanh, Khương Duệ Minh đã cúi đầu, cười hì hì uy hiếp nói: “Em dám thét lên anh liền hôn em.”

Một giây kế tiếp, miệng liền ngậm thật chặt, so với ngọc trai còn chặt hơn, cũng không quên lấy tay che kín miệng.

“Đọc số điện thoại cho anh.”

“Ồ ô ô ô ô...”

Anh kéo tay cô xuống, ra lệnh, “Nói rõ ràng.” Ánh mắt sắc bén giống như đang cảnh báo cô “Dám không nói, coi chừng anh hôn em.”

Chỉ chốc lát sau, một chuỗi chữ số cực nhanh vang lên, Khương Duệ Minh hài lòng giương lên khóe môi, nhanh chóng bấm xuống dãy mười chữ số, títt, điện thoại di động nằm trong túi xách của Đới Nghi Thuần vang lên, sau hai tiếng hoàn toàn dừng lại.

“Anh đợi điện thoại của em. Tạm biệt.”

Nói tạm biệt rồi sao? Cho nên, cô có thể trở về nhà rồi? Cô sợ sét liếc anh một cái, vẻ mặt bình tĩnh không giống như là đang hù dọa cô, Đới Nghi Thuần vội vàng cởi dây an toàn ra, nắm túi xách lên, đưa tay hướng về cửa xe

Một cánh tay bá đạo bỗng chốc từ phía sau ôm lấy cổ cô, ôm lấy toàn bộ tương lai sau này của cô...

“Ngốc Ngốc, em còn chưa chào tạm biệt.”

Cô gần như là ngã nửa nằm nửa ngồi trong ngực anh, luồng khí nóng khi nói chuyện phun lên lỗ tai khiến cô có chút không chống đỡ được.

“Tạm, tạm biệt.”

Anh ở gò má cô hôn một cái, “Đi đường cẩn thận.” Lần này là thật sự thả người.

Đới Nghi Thuần liền ngồi dậy, mở cửa xe, sau khi bước xuống xe cũng không dám quay đầu lại mà chạy như điên, cho đến khi đứng trên hành lang tàu điện ngầm, cô vẫn không tin nổi những chuyện vừa mới xảy ra.

Quá đáng sợ, sự việc sao có thể biến thành như vậy được? Khương Duệ Minh lại còn nói muốn quen cô, ba tháng cô cố gắng chống đỡ, tưởng rằng mọi chuyện cuối cùng cũng sẽ sống êm bình lặng...

Xong rồi, xong rồi...

Đới Nghi Thuần cảm giác trên đầu mình đang có một đám mây đen lớn, chờ đến lúc nào đó, sẽ không ngừng đánh những tia chớp xuống đầu cô.

Cô có dự cảm, ngày giỗ quả nhiên không còn xa nữa rồi...

Nếu như nói nghe được Khương Duệ Minh yêu cầu quen nhau, cảm giác của Đới Nghi

Thuần là sét đánh ngang tai thì bây giờ, lời nói của Lý Lộ đối với cô mà nói chính là sét đánh đầy trời, tỷ lệ chết gần như là trăm phần trăm.

“Tiểu Lộ, cậu nói cái gì?”

“Mình nói, Ân Ân không có đi miền nam chơi. Trên thực tế, vào sáng sớm chủ nhật tuần trước mình đã đưa Ân Ân đến nhà Khương Duệ Minh rồi.”

Cậu ấy mang Ân Ân tới trước cửa nhà cha bé, sắp xếp cho bé một mình đứng đợi ở nơi đó, chờ cho cha đưa bé mở cửa một cái, hai cha con bọn họ liền có thể gặp nhau.

“...Cậu, cậu đang nói giỡn với mình sao?” Đới Nghi Thuần không thể tin được, chuyện này thật sự sai lầm rồi.

“Nghi Thuần, không phải là trò đùa, là thật đó.” Lý Lộ thản nhiên thừa nhận không kiêng kỵ.

Đới Nghi Thuần từ trên ghế đứng lên, bánh trứng gà cầm trong tay rơi xuống, vỡ vụn đầy đất.

Cô vừa hoảng loạn vừa sợ hãi, hai con mắt kinh ngạc nhìn Lý Lộ, hoàn toàn không thể tin được, người bạn cô tin nhiệm nhất lại giấu cô làm ra quyết định sai lầm như vậy, một luồng khí lạnh trong nháy mắt từ dưới lòng bàn chân vọt lên, lạnh lẽo đông cứng toàn thân cô, nhất là trái tim của cô.

Cô vẫn cho là, Ân Ân đi theo mẹ Lý Lộ đến miền nam nghỉ phép cùng người khác, hôm nay sẽ trở về Đài Bắc, nhưng khi cô đến cửa đón con trai, chẳng những không thấy người mà còn nghe được tin tức đáng sợ như vậy.

“Cậu điên rồi sao? Ân Ân là con trai của mình, sao cậu lại có thể đưa thằng bé đến nhà ba nó được, chớ nói chi là anh ấy chưa hề biết đến sự tồn tại của Ân Ân.”

“Không có người nói cho anh ta biết, đương nhiên anh ta không biết, nhưng bây giờ đứa trẻ cũng đã xuất hiện, anh ta còn có thể không biết sao?”

“Nhưng tại sao cậu lại làm như vậy? Ân Ân mới có ba tuổi, sao cậu có thể nhẫn tâm ném thằng bé tới đó, ngộ nhờ nó xảy ra điều bất trắc gì...” Chỉ tưởng tượng thôi cô liền không nhịn được một trận đau nhức.

Đột nhiên, lí trí bỗng ập xuống, không đúng, cô không có nghe Khương Duệ Minh nhắc tới chuyện này, xé chiều hôm nay, anh còn ở phòng làm việc bảo cô chọn quà cho con trai ba tuổi của bạn anh

“Chờ một chút, cậu rút cuộc đưa Ân Ân đến nơi nào, nếu như Ân Ân thật sự đến nhà anh ấy, mình không thể nhiều ngày không biết như vậy được.” Đới Nghi Thuần phản bác lại lời nói của Lý Lộ.

“Địa điểm không có sai, chẳng qua là xảy ra một sai lầm nho nhỏ, cho nên Ân Ân không có thuận lợi trở lại bên cạnh cha nó...” Về điểm này, Lý Lộ nghĩ đến cũng rất ảo não.

Không có chuẩn bị vẹn toàn, cô làm sao dám đưa Ân Ân một mình tới đó, theo lý thuyết hẳn là không có sơ hở, thế nhưng bởi vì một sai lầm ngẫu nhiên mà dẫn đến tình huống hoàn toàn bất đồng, xa xôi cũng là tiếng kêu bất ngờ lúc trước của cô.

13. Chương 13

Editor: Lam

Hai chữ sai lầm mãnh liệt kích thích dây thần kinh mẫn cảm của người mẹ Đới Nghi Thuần, cô kéo tay Lý Lộ, lòng như lửa đốt truy hỏi, “Sai lầm gì? Ân Ân sao rồi? Thằng bé có bị thương không?”

“Nghi Thuần, cậu bình tĩnh chút đi.”

“Sao mình có thể bình tĩnh được chứ.” Cô gào lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời Đới Nghi Thuần hét lên với người khác mà đối tượng lại còn là bạn tốt của mình.

“Không có, thằng bé vẫn rất tốt, trên thực tế, là mình nhầm địa chỉ của Khương Duệ Minh.”

Chuyên kiện cáo ly dị, lớn lên lại đẹp trai, ba năm ngày còn nhận lên tiết mục đàm thoại, đại luật sư Khương tại nghiệp giới rất nổi tiếng, muốn nghe ngóng anh ta sống ở khu nào, căn bản không khó.

Lý Lộ vừa khéo có một người bạn làm ở đài truyền hình, không phí nhiều sức liền hỏi thăm được chỗ ở của Khương Duệ Minh.

Sau đó mới là vấn đề, trong tòa cao ốc cũng không phải chỉ có ba người bọn họ, chớ nói chi Ân Ân mới có ba tuổi, cô phải tìm đúng số nhà Khương Duệ Minh mới dám đưa Ân Ân đi.

Hôm đó, cô giả vờ tới thăm bạn, chân trước vừa mới định bước vào cao ốc thì Khương Duệ Minh trở về.

Nghe nhân viên quản lý chào hỏi với anh, Lý Lộ khẳng định anh chính là người mà cô muốn tìm, sau đó, cô rõ ràng nghe thấy anh hỏi nhân viên quản lý

“Tầng 8 căn số 1 có thư không?”

Chính những lời này làm cho Lý Lộ xác định Khương Duệ Minh sống ở tầng 8 căn số 1, chuyện sau đó liền trở nên tồi tệ hơn.

Cô một mực dặn dò Ân Ân, ba ba sống ở tầng 8 căn số 1, muốn bé nhất định phải cùng ba ba về nhà, cũng chỉ có thể cùng ba ba về nhà.

Thế nhưng từ đầu tới cuối cô đã hoàn toàn hiểu lầm, Khương Duệ Minh không sống ở tầng 8 căn số 1 mà là ở tầng 8 căn số 3!

Căn số 1 và căn số 2 là nhà của bạn thân anh, ngày đó anh chỉ thuận tiện muốn giúp bạn mình mang thư lên lầu, làm sao biết được sẽ xảy ra sai lầm chết người như vậy.

“Vậy rốt cuộc hiện tại Ân Ân đang ở đâu?”

“Thằng bé bị nhận nhầm là con trai bạn thân của Khương Duệ Minh, hiện đang sống ở tầng 8 căn số 1.”

Nói như vậy, con trai bạn thân trong miệng Khương Duệ Minh thực ra chính là Ân Ân sao!

“Trời ạ...” Đới Nghi Thuần thật sự muốn sụp đổ.

“Mình có đi xem Ân Ân, hầu như mỗi ngày đều đi, hai người bạn thân kia của Khương Duệ Minh cũng đối xử với thằng bé tốt lắm, Ân Ân dường như cũng rất thích họ, ừm, chính là hai người trong tấm hình đó.”

“Tấm hình nào?” Đới Nghi Thuần trực giác hỏi.

“Chính là tấm hình mà cậu để trong tủ treo quần áo đấy, hôm đó lúc mình giúp Ân Ân chuẩn bị quần áo, ở trong tủ quần áo của cậu mình thấy có tấm hình của Khương Duệ Minh chụp chung với bạn anh ta. Để gia tăng độ tin cậy, mình đưa tấm ảnh chụp chung đó cho Ân Ân mang theo trên người.” Lý Lộ lúng túng le lưỡi.

Đới Nghi Thuần bỗng nhiên tỉnh ngộ. Vì sao tối ngày hôm qua cô đột nhiên lại không tìm được tấm hình kia, thì ra nó đã sớm bị Lý Lộ cầm đi.

Hay rồi, bây giờ phải làm sao? Một đứa trẻ không ở bên cạnh mẹ, cũng không ở bên cạnh ba, nhưng lại khó hiểu trở thành đứa con của người khác, cho dù đối phương đối xử với thằng bé có tốt đi chăng nữa, thân là một người mẹ, Đới Nghi Thuần vẫn không có cách nào yên tâm.

“Mình phải đi đón Ân Ân về.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên.” Thằng bé đã rời đi nhiều ngày như thế, không chính mắt xác nhận bé có an toàn hay không, không đón bé về nhà, tối nay cho dù có nói gì đi nữa cô cũng không thể ngủ yên.

Cô vội vàng đứng dậy, cầm túi xách đi về phía cửa.

“Mình cùng đi với cậu, nhân cơ hội này cậu nói ra chân tướng sự việc đi, để cho Khương Duệ Minh gánh vác trách nhiệm nên có của một người ba.”

Lý Lộ đột nhiên nói thế khiến cho động tác của Đới Nghi Thuần cứng đờ.

Ngay sau đó, câu nói Khương Duệ Minh nói vào buổi chiều đột nhiên hiện lên trong đầu cô.

Tôi không hiểu rốt cuộc phụ nữ đang suy nghĩ cái gì, ban đầu không chịu nói một tiếng, bây giờ lại không nói lời nào liền ném đứa trẻ tới, coi đây là cái gì?

Nếu như tôi gặp phải loại chuyện này, tôi nghĩ, tôi sẽ làm thịt cô ta.

Anh nói thật, anh thật sự sẽ làm thịt cô, anh là người tự tin lại kiêu ngạo như vậy, nếu như anh biết mình bị giấu nhiều năm như thế không nổi giận mới là lạ!

Chị Ưông có nói qua, anh là một người thù dai, Đới Nghi Thuần rất lo lắng sau khi biết được chân tướng anh sẽ trừng phạt cô, cướp đi quyền giám hộ Ân Ân, cô không thể tưởng tượng nổi cuộc sống mất đi Ân Ân sẽ ra sao.

Nghĩ tới đây, cả người cô nhũn ra, tất cả khí lực trong nháy mắt như bị rút đi, chỉ có thể không biết làm sao vô lực ngồi chồm hổm dưới đất, muốn khóc nhưng lại không khóc nổi.

“Nghĩ Thuần?”

“Lý Lộ, lần này cậu thật sự hại chết mình rồi, anh ấy sẽ không để mình yên, nếu anh ấy muốn tranh quyền giám hộ Ân Ân với

mình, mình ngay cả một chút phần thắng cũng không có, cậu có biết không hả?”

Từ trước đến nay Đối Nghi Thuần chưa từng bắt lực đến vậy, ngay cả trước đây chưa kết hôn đã có thai bị ba mẹ đuổi ra khỏi nhà cũng không có cảm thụ sâu sắc như hiện tại.

Lý Lộ đau lòng cô còn trẻ tuổi đã là người mẹ đơn thân, bị cuộc sống thực tế hành hạ, nhưng lại không biết đối với một người mà nói, chỉ cần vì tâm can bảo bối của chính mình cho dù có khổ đi nữa cô cũng không sợ, bởi vì đó là gánh vác ngọt ngào nhất trên

thế giới này!

Không nghĩ ra được biện pháp nào tốt vừa không kinh động Khương Duệ Minh vừa có thể danh chính ngôn thuận đón đưa con về, lại không có cách nào không lo lắng cho tiểu bảo bối, Đối Nghi Thuần không thể làm gì khác hơn là dùng thủ đoạn bất lương – rình mò và theo dõi.

Đã mấy ngày liên tiếp, cô đều đến sớm đứng chờ tại tòa cao ốc nơi Khương Duệ Minh sống.

Vì để không khiến người khác nghi ngờ, cô lại càng điệu thấp, ngoại trừ phải tránh nhân viên quản lý cao ốc và máy quay, quan trọng nhất chính là cô phải tránh Khương Duệ Minh, bình thường chờ chính là hết nửa ngày, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy con trai từ xa cô cũng cảm thấy rất đáng giá!

Lý Lộ nói không sai, bạn của Khương Duệ Minh đối xử với Ân Ân rất tốt, cô ấy đối với Ân Ân rất tỉ mỉ chu đáo và cẩn thận yêu thương, ngay cả cô cũng phải cam bái hạ phong, khó trách Ân Ân sẽ thích người dì này, thân là người mẹ, cô lại từ trong tâm thích người đối xử tử tế với Ân Ân.

Thế nhưng cô thật sự rất nhớ Ân Ân, nhớ đến cảm giác mềm mại ôm bé vào lòng, nhớ đến giọng nói thanh thúy ngọt ngào bé dùng để nói “Mẹ, con yêu mẹ”, nhớ đến tất cả tất cả....

Hôm nay là thứ bảy, nhiều hộ gia đình đều thức dậy trễ, có điều tiểu bảo bối của cô vẫn dậy sớm như thế, ưm, chưa tới 8 giờ, bé cùng với dì chăm sóc bé nắm tay đi ra cao ốc như thường ngày.

Tốc độ lưu thông máu cả người Đối Nghi Thuần nhất thời tăng nhanh, không kiềm nén được vui vẻ.

Căn cứ vào theo dõi quan sát của cô trong những ngày qua, bọn họ nhất định là muốn đi ăn sáng.

Quả nhiên, sau đó liền thấy họ dựa vào đèn giao thông băng qua đường, chậm rãi đi về phía một quán ăn sáng cạnh công viên.

Ợt ợt ợt...

Âm thanh đánh trống âm ỹ từ trong bụng truyền ra khiến cho Đối Nghi Thuần nhớ tới chính mình còn chưa có ăn sáng, nhưng cô lại không thể nghênh ngang đi theo vào dùng cơm, như vậy sẽ bại lộ hành tung, thế nên cô không thể làm gì khác hơn là chạy nhanh đến cửa hàng tiện lợi lân cận, tùy tiện mua một gói cơm nắm, lại nhanh chóng trở lại công viên, chọn chiếc ghế đối diện tiệm ăn sáng ngồi xuống, vừa ăn cơm nắm vừa uống nước sôi mình mang theo, nhanh chóng giải quyết.

Trừ khoảng thời gian ngắn ngủi đi mua cơm nắm ở cửa hàng tiện lợi, từ đầu đến cuối hai con mắt Đối Nghi Thuần trước sau đều chuyên chú nhìn con trai, bọn họ đi chuyển, cô cũng đi chuyển, bọn họ dừng lại, cô cũng dừng lại.

Nửa tiếng sau, bọn họ đi ra.

Bình thường Ân Ân sẽ cùng dì chăm sóc bé đi chợ mua nguyên liệu nấu ăn cho bữa trưa, thỉnh thoảng bọn họ sẽ quay lại công viên chơi cầu trượt nhưng hôm nay không biết tại sao, cho dù dì chăm sóc bé có nói gì, Ân Ân cứ không ngừng lắc đầu.

Sao vậy? Ân Ân làm sao thế? Là thân thể không khỏe hay là đang giận dỗi?

Ân Ân từ nhỏ chính là một đứa trẻ tinh tế lại mẫn cảm, người lớn có chút cảm xúc dao động cũng sẽ khiến cho bé bất an, mỗi một lần đều cần cô ôm bé, dỗ dành bé không ngừng.

Mà lúc này dù biết rõ bé khó chịu nhưng lại không thể đến gần vỗ về, khiến cho cô thật sốt ruột.

Trên đường cô đuổi theo Ân Ân trở về cao ốc, bỗng nhiên nhìn thấy Ân Ân khóc, trái tim Đới Nghi Thuần liền đau xót, nhất là khi nghe được bé khóc la rằng bé muốn tìm mẹ, vành mắt liền không cách nào kiềm chế được ửng đỏ.

Cô muốn ôm tiểu bảo bối đang thút thít đau lòng của cô, sau đó chính miệng nói với bé, mẹ cũng rất nhớ rất nhớ bé.

Bởi vì tất cả suy nghĩ đều bị nước mắt của con trai chiếm hết, Đới Nghi Thuần hồn nhiên không cảm giác được nguy hiểm đang ập tới, vào lúc cô muốn cất bước tiến lên, sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn, không nói lời nào liền bắt lấy tay cô

Bởi vì sự việc xảy ra quá nhanh, cô căn bản không kịp nhìn rõ tướng mạo của đối phương, chỉ có thể từ sức lực ngang nhiên đó biết người tới là một người đàn ông không tốt.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Trong lúc kinh hoảng lôi kéo, chiếc mũ lưỡi trai trên đầu cô rơi xuống, cô nghe được một giọng nam quen thuộc, cắn răng nghiêng lợi kêu lên

“Đới Nghi Thuần!”

Cô ngẩn người, theo bản năng nhìn về phía người đàn ông nói chuyện, một giây sau, vẻ mặt cô kinh hãi giống như gặp phải quỷ.

A a a trời ơi! Sự việc sao lại đúng lúc như vậy chứ, người nào không gặp, hết lần này tới lần khác lại để cho cô gặp phải siêu cấp đại thiên địch Khương Duệ Minh này!

Bây giờ chết còn kịp không? Hu hu.

Kính Ấu Mỹ gần đây luôn hoài nghi mình bị người theo dõi, nhìn camera cao ốc cũng không phát hiện được gì, mỗi lần cô ra vào đều mang theo Ân Ân bên người, anh cùng Ân Nhược Ngang vô cùng lo lắng.

Đoán trước nếu để cho bọn họ bắt được tên biến thái cuồng theo dõi này, trước phải treo ngược lên đánh mười roi, sau đó đuổi đến biệt viện, như vậy mới có thể giải giận.

Không nghĩ tới hôm nay anh vì tâm tình quá tệ nên ra ngoài chạy bộ, lại để cho anh bắt được con chim hoàng tước này!

Đúng vậy, gần đây tâm tình anh thật sự rất tệ, bởi vì...

Ban đầu, bọn họ cũng nghĩ Ân Ân là con của Ân Nhược Ngang do bạn gái trước tự ý sinh ra, nào ngờ vài ngày trước, hai người đó hẹn nhau ra ngoài nói chuyện mới ngạc nhiên phát hiện, đứa bé này căn bản không phải của bọn họ, nói cách khác, đứa bé này có thân phận không rõ!

Đối với đứa trẻ thân phận không rõ như vậy, nếu không tìm được ba mẹ thì kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể báo cảnh sát, sau đó giao cho cơ quan phúc lợi thu xếp, hết lần này tới lần khác trải qua những hiểu lầm trong cuộc sống, bọn họ thật sự rất thích đứa trẻ này, không đành lòng giao bé còn nhỏ tuổi cho cơ quan phúc lợi.

Có điều đây chẳng qua chỉ là một trong những nguyên nhân dẫn tới tâm tình xấu của anh, về nguyên nhân thứ hai...

Khương Duệ Minh âm u nhìn đầu sỏ Đới Nghi Thuần, cảm thấy buồn rầu tích lũy trong thân thể nhiều ngày nay, vào khoảnh khắc này bộc phát.

Từ sau ngày dặn dò cô phải gọi điện cho anh, anh đoán rằng người phụ nữ nhỏ an phận nhu thuận sẽ không dám trì hoãn quá lâu, dẫu sao cô cũng không phải là một người kiêu cách, cho dù thật sự muốn anh đợi,

cũng sẽ tuyệt đối không vượt quá 24 giờ, thế nhưng anh tuyệt đối không nghĩ tới, cô không chỉ dám để anh chờ mà còn chờ đến mấy ngày, khiến cho anh giống như đứa ngốc, mỗi khi nhìn vào di động đều ngẩn người.

Giải cho Đới Nghi Thuần em, thật đúng là giữ được bình tĩnh, hay căn bản là không coi trọng lời tỏ tình của anh?

“Nói, em lén lén lút lút ở đây làm gì? Em đang theo dõi người phụ nữ và đứa trẻ kia sao?”

“Tôi, tôi không có...”

“Có hay không chờ một lát liền biết.” Anh kéo tay cô, đi về phía Kinh Ấu Mỹ.

Đới Nghi Thuần bỗng nhiên kinh hãi, lần này tiêu rồi tiêu rồi, dù thế nào cô cũng không thể đến gần, bởi vì tới gần một chút thôi, sự việc nhất định sẽ bại lộ!

Cô càng nghĩ càng hết hoảng, dùng sức vặn ngón tay thon dài đang bấu chặt vào tay cô của Khương Duệ Minh, hận không thể chạy trốn thật xa, hết lần này tới lần khác, sự việc đều không như cô mong muốn.

Khương Duệ Minh cất giọng gọi, “Ấu Mỹ.”

Người phụ nữ vốn đang trấn an Ân Ân xoay đầu lại, ngay cả Ân Ân đang khóc nức nở muốn tìm mẹ cũng quay đầu lại, sau đó, bé vừa kinh ngạc vừa vui mừng la lớn

“Mẹ”

Trong đầu Đới Nghi Thuần lập tức xẹt qua một ý nghĩ: Xong rồi, lần này chết chắc mất! Nhưng mặt khác cũng bị âm thanh liên tục kêu gào làm cho hốc mắt nóng lên.

Mẹ?!

Khương Duệ Minh tựa như khúc gỗ triệt để ngu người, Ngốc Ngốc của anh lúc nào đã là mẹ của một đứa trẻ ba tuổi? Cô còn trẻ như vậy, không phải chứ? Cô sẽ không là phụ nữ đã có chồng đi?

Kinh Ấu Mỹ vậy mà lại sợ run nói không ra lời, ánh mắt ở giữa Ân Ân và người phụ nữ lạ mặt trước mắt di chuyển qua lại.

Ân Ân vùng ra khỏi tay Kinh Ấu Mỹ, lắc lư bấp chân béo múp míp chạy về phía Đới Nghi Thuần, hai tay ngấn mấp mấp ôm chặt lấy hai chân cô không buông, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, làm bộ đáng đáng thương hỏi: “Mẹ, mẹ đã đi đâu vậy, Ân Ân thật sự rất nhớ mẹ.”

Sau đó nhìn Khương Duệ Minh lại nhìn tay của mẹ, bé không nói hai lời liền hóa thân thành dũng sĩ, dũng cảm nói với chú Duệ:

“Chú Duệ không được bắt nạt mẹ của con, không được bắt nạt mẹ của Ân Ân.”

Khương Duệ Minh ngạc nhiên buông tay, khó nén kinh ngạc nhìn Đới Nghi Thuần và Ân Ân ôm thành một đoàn khóc lóc sụt sùi.

Làm ơn, anh cũng muốn khóc có được hay không!

Kinh Ấu Mỹ là người đầu tiên phục hồi tinh thần, cô vỗ vỗ hai mẹ con, “Được rồi được rồi, trước đừng khóc nữa, có lời gì muốn nói chúng ta trở về rồi nói sau.”

Đới Nghi Thuần gạt đầu một cái, lau đi nước mắt, cũng lau đi nước mắt trên mặt Ân Ân, khom người ôm lấy bé đi theo Kinh Ấu Mỹ trở về.

Khương Duệ Minh vẫn còn chưa nhúc nhích, cả người ba hồn bảy vía thật giống như đã bị đánh tan.

Kinh Ấu Mỹ đột nhiên ý thức được anh không theo kịp, bèn dừng bước lại, đi về phía anh, “Khương Duệ Minh, phát ngốc gì thế, trở về thôi.”

14. Chương 14

Editor: Lam

Lúc này anh mới giật mình tỉnh lại, tầm mắt ngênh đón ánh mắt bất an của Đới Nghi Thuần, anh mím môi không nói lời nào yên lặng đi vào cao ốc.

Nhóm người đi thang máy thẳng đến tầng 8, đi vào nhà Kinh Ấu Mỹ.

“Ngồi đi.” Kinh Ấu Mỹ hòa nhã nói.

Đới Nghi Thuần đầu tiên là sợ hãi nhìn Khương Duệ Minh, sau đó mới ôm con trai ngồi xuống ghế sofa.

“Mẹ...” Ân Ân dựa vào trong lòng cô làm nũng.

Gương mặt tràn đầy mẫu tính khi mỉm cười nhìn con trai của cô khiến anh cảm thấy đau đớn.

Anh bước về phía cô.

Phát hiện một cổ áp lực đang tới gần, Đới Nghi Thuần ngẩng đầu nhìn, sau đó lại cúi xuống, tìm khăn trương đập bình bịch, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

“Chú Duệ, sao chú cứ nhìn mẹ con suốt thế?”

Khương Duệ Minh không trả lời, chỉ đưa tay sờ đầu Ân Ân, vẻ mặt lãnh đạm chăm chăm nhìn Đới Nghi Thuần.

Kinh Ấu Mỹ cảm giác được bầu không khí bất thường giữa hai người, nhất là Khương Duệ Minh, từ sau khi thấy mẹ Ân Ân vẫn luôn là lạ giống như bị đả kích gì đó, thật làm người khác lo lắng.

Xem ra bọn họ cần phải nói chuyện rõ ràng, loại thời điểm này không thích hợp có trẻ nhỏ, vì vậy cô vẫy vẫy tay, “Ân Ân, lại đây giúp dì một việc, chúng ta đi rót nước trái cây mời mẹ uống, được không?”

“Vâng, Ân Ân muốn giúp một tay.” Bé tung tăng leo khỏi cái ôm của Đới Nghi Thuần, vội vàng chạy đi giúp đỡ.

Kinh Ấu Mỹ dặt tay Ân Ân, nháy mắt với Khương Duệ Minh, muốn anh nói chuyện rõ ràng.

Khương Duệ Minh dùng ánh mắt tỏ ý đã hiểu, đợi sau khi Kinh Ấu Mỹ dặt Ân Ân rời đi, anh hít sâu một hơi hỏi: “Tại sao em không gọi điện cho anh?”

Cô áy náy cúi thấp đầu. “Thật xin lỗi, tôi, tôi quên mất...” Bởi vì Ân Ân, tâm cô loạn như ma, căn bản không còn tâm tư nhớ đến những thứ khác.

Quên? Hóa ra người chân chính có cảm giác tồn tại nhỏ bé lại là anh. Khương Duệ Minh cười cay đắng.

“Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Lời em nói ngày đó là giả sao? Đau lòng cũng là giả sao? Em nói trẻ con không phải đồ vật, không thể không quan tâm, vậy tại sao vừa quay người liền ném thẳng bé đi?”

Anh vẫn luôn nghĩ rằng cô là một cô gái hiền lành tốt bụng, nhưng hiện tại anh đột nhiên không thể xác định được nữa, thậm chí còn hoài nghi biểu hiện nhu thuận nhất gan xấu hổ của cô ở trước mặt anh, chẳng lẽ tất cả chỉ là biểu hiện giả dối tốt đẹp sao?

Cắn cắn môi dưới, cô yếu ớt lắc đầu, “Không có, tôi không có, đây là một sự hiểu lầm thôi, thật đó.” Cô không nhận được đưa tay kéo anh, hy vọng anh có thể tin tưởng cô.

Khương Duệ Minh nghiêng đầu nhìn cánh tay đang kéo tay mình của cô, một lát, anh bất động thanh sắc rút tay về, tránh khỏi sự động chạm của cô, hỏi lại: “Lúc Ân Ân tới trong ba lô có một tấm hình của anh, Ấu Mỹ và A Ngang chụp chung, sao em lại có được tấm hình đó?”

“Là tôi từ chỗ của anh... trộm được.” Cái từ không vẽ vang kia làm cô xấu hổ muốn chết.

Trộm?! Câu trả lời của cô khiến Khương Duệ Minh sững sờ, càng làm anh sững sờ hơn là trước đây anh lại còn cảm thấy cô vừa đơn thuần lại ngây thơ, đáng yêu hơn bất kỳ ai, lúc này suy nghĩ lại, chính anh mới là siêu cấp đại ngu ngốc làm người khác sững sờ.

“Em trộm tấm hình đây làm gì?”

Nên nói gì đây? Nói cô rất thích anh, vẫn luôn rất thích anh? Nói cô sợ tương lai sẽ có một ngày quên mất anh, có tấm hình kia trong tương lai còn có thể dùng để nhớ? Hay là nói cô sợ có một ngày Ân Ân hỏi về bộ dáng của ba, đến lúc đó cô có thể dựa theo bức hình để miêu tả cho Ân Ân nghe?

Nhưng đến cuối cùng Đối Nghi Thuần cũng không có nói gì, chỉ dùng hai con mắt u buồn gắt gao nhìn Khương Duệ Minh. Bởi vì cô suýt khóc, cô sợ lời còn chưa nói ra liền bị nước mắt làm hỏng.

“Kết hôn rồi sao?”

Lắc đầu.

“Ly dị?”

Lắc đầu.

“Ân Ân thật sự là con của em sao?”

Gật đầu.

“Ba của đứa bé là ai?”

Sau ba câu hỏi nhanh đáp nhanh liên tiếp, nghe đến vấn đề thứ tư, cả người cô cứng đờ, cắn môi nhìn về phía anh, hai tròng mắt mở to, miệng mấp máy.

Lâu sau, câu trả lời từ giữa hai cánh môi phẩn hồng bay ra, “Anh.”

Hai tròng mắt Khương Duệ Minh phát lạnh, ấn đường nhấn lại hiện lên vẻ tức giận.

Thông qua những câu hỏi dè dặt của Kinh Ấu Mỹ, Khương Duệ Minh cuối cùng cũng gián tiếp biết được vì sao trước đây anh lại cảm thấy Đối Nghi Thuần nhìn có chút quen mắt.

Nhớ lại vào năm 2009, lúc ấy anh vừa mới gia nhập Lý Ước, cô là sinh viên làm thêm ở đó, mặc dù giữa bọn họ không có quá nhiều lần đồng thời xuất hiện, anh cũng không biết tên cô nhưng mấy lần gặp mặt ít nhiều cũng tích lũy một chút ấn tượng, cộng thêm cô đã nói rất rõ ràng, đêm hôm đó chính là buổi tiệc ăn mừng anh thắng kiện và độc quyền kiện tụng, là có thể chứng minh cô tuyệt đối không có nói dối.

Tuy rằng vì sao lại phát sinh tình một đêm, nghi ngờ của anh đã được giải đáp nhưng anh vẫn kinh ngạc như cũ.

Không dám tin tưởng, Đối Nghi Thuần ngây thơ hơn cả tiểu bạch thỏ lại chính là người ngủ cùng anh đêm hôm đó, sau đó còn để lại tờ một ngàn nguyên nhục nhã, lại là người phụ nữ đáng ghét dẫm đạp lên tôn nghiêm đàn ông của anh.

Không dám tin tưởng, chính một đêm kia, hai người không có chút cơ sở tình cảm nào lại làm ra mạng người, mà cô ngay cả lễ phép báo cho anh một tiếng cũng không có, liền giấu anh người công hiến tinh trùng này tự tiện quyết định sinh hạ đứa trẻ.

Càng không dám tưởng tượng là con trai năm nay đã ba tuổi, từ khi bé ra đời tới nay đã hơn tám trăm ngày, thân là ba bé, ngay cả một giây đồng hồ anh cũng không có ôm qua bởi vì anh từ đầu đến cuối đều không biết sự tồn tại của bé!

Ngón tay thon dài ấn vào huyệt thái dương, Khương Duệ Minh cảm thấy trên trán đang nổi đầy gân xanh, ngay cả mạch máu cũng không an phận nổi lên tham gia náo nhiệt, một tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể phá da mà ra.

Lại không bình tĩnh, nếu cứ thế này thì một giây sau sẽ tự bốc cháy!

Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh... Trong lòng anh ra sức dằn dò chính mình.

Được, căn cứ vào nguyên tắc pháp luật không truy cứu chuyện lúc trước, những việc sai lầm trong quá khứ kia anh liền đại phát từ bi bỏ qua, không so đo với cô, nhưng mà...

Cô tới văn phòng làm việc đã ba tháng, bọn họ gần như mỗi ngày đều gặp nhau, thậm chí cứ hai ba ngày lại cùng nhau ăn cơm trưa, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ tới sẽ nói cho anh biết về sự tồn tại của đứa con sao?

Cho dù đó chỉ là ý niệm chợt lóe lên?

Hay nên nói, đối với việc anh không biết gì cả, cô thật ra cảm thấy rất thú vị, kể cả việc anh nghiêm túc nói ra yêu cầu qua lại với cô, chẳng lẽ ở trong mắt cô cũng chỉ là trò cười sao!

Nghĩ tới đây, Khương Duệ Minh không thể không nói nếu như giết người vô tội, anh thật sự sẽ làm thịt cô.

Hơn nữa còn là kiểu một đao mất mạng.

Bởi vì Đối Nghi Thuần thật sự có tài, đặc biệt đáng ghét, đặc biệt ác độc, đặc biệt... Ài, anh không biết nữa!

Người sĩ diện luôn có một chỗ tốt, cho dù trong lòng đã sóng lớn mãnh liệt tức giận đến sắp nổ thì trên mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh, Khương Duệ Minh chính là loại người như vậy.

Dĩ nhiên, đây là thuộc về tính nhẫn nại cực điểm bẩm sinh của anh, nếu không phải còn có tình cảm ba con của con trai ở trước mắt, anh sẽ giết chết mẹ bé.

Nhìn đi, ngay cả Ân Nhược Ngang cũng gấp gấp lái xe trở về, có thể thấy được chuyện cô làm có bao nhiêu khoa trương.

Anh không có nghe bọn họ nói gì, trên thực tế anh không muốn nghe, bởi vì anh sợ lửa giận thật vất vả mới khống chế được sẽ bị đốt trong nháy mắt.

Anh cố ý khiến cho mình không quan tâm, hồ hững ngồi trên ghế sofa cạnh cửa sổ, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ.

Ừ, không tệ, quang cảnh nhà Kinh Âu Mỹ thật không có chỗ nào để chê, không giống như nhà của anh, chỉ thấy được có một nửa bầu trời, ngồi trong phòng khách này tâm tình mười lần sẽ có chín lần tốt lên.

“Khương Duệ Minh? Khương Duệ Minh?”

Nghe thấy tiếng gọi to của Kinh Âu Mỹ, Khương Duệ Minh chậm rãi quay đầu lại, suy nghĩ vừa mới từ miền xa xôi bị triệu hồi trở về, về mặt lộ ra thần thờ, chốc lát mới lớn giọng nói: “Khát nước, tôi đi uống nước.”

Không nhìn ly nước trái cây đặt trước mặt anh, về mặt anh nghiêm lại, đứng lên thản nhiên đi về phía nhà bếp, tự rót cho mình một ly nước mát đặc biệt của mùa hè.

Ừng ực uống hết một ly lớn, hạ hỏa.

Trở lại phòng khách, ánh mắt lần lượt lướt qua từng người có mặt, cũng không quên cố ý bỏ qua Đối Nghi Thuần.

Anh nhỏ mọn sao? Anh thích thù dai sao? Hừ, anh chính là thế đấy, thế nào?

Ánh mắt dừng ở trên người bạn thân, “Âu Mỹ, A Ngang, có thể phiền các cậu dẫn Ân Ân rời đi trước được không, tôi muốn cùng cô Đối đây nói chuyện riêng một chút.” Anh dùng sức cường điệu từ ‘cô Đối’.

Ý thức được anh tận lực dựng lên hàng rào giữa bọn họ, Đối Nghi Thuần có khó chịu cũng không thể nói ra, phải làm thế nào đây? Là cô gieo gió gặt bão, chỉ là nghĩ đến phải một mình đối mặt với anh, dạ dày cô không nhịn được kịch liệt đảo lộn một trận.

“Khương Duệ Minh...”

Vừa rồi lúc anh đang xuất thần, Kinh Âu Mỹ đã chủ động thành lập phát nghị với Đối Nghi Thuần vốn là còn muốn nói gì đó nhưng Ân Nhược Ngang lại ngăn cô lại.

Cô không thể làm gì khác hơn là thản thờ ra một hơi, “Vây cũng tốt, chúng mình dắt Ân Ân ra ngoài tản bộ, nơi này để hai người từ từ nói chuyện.” Nói xong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ân Ân, chuẩn bị ra cửa.

“Mẹ, mẹ không đi sao?” Ân Ân liên tục quay đầu lại nhìn mẹ, dù tuổi bé còn nhỏ cũng cảm nhận được bầu không khí không tốt lắm.

Khuôn mặt cứng nhắc của Đới Nghi Thuần miễn cưỡng nặn ra nụ cười, dịu dàng nói: “Con đi cùng dì đi, mẹ sẽ ở đây đợi con.”

Mặc dù trong lòng có chút thất vọng nho nhỏ nhưng bé vẫn ngoan ngoãn đáp ứng. “Vâng” Bé miễn cưỡng nhìn mẹ một chút lại nhìn chú Duệ một chút, “Chú Duệ, chú không được khi dễ mẹ của con, nếu không Ân Ân sẽ không thích chú nữa.”

Nếu ngày trước có một đứa nhóc vẫn còn bú sữa mẹ mà đe dọa anh như thế, Khương Duệ Minh nhất định sẽ dùng biện pháp tàn ác nhất của anh dốc hết sức thọc lét nó, dù thế nào cũng phải bắt nó dùng giọng nói đáng yêu cầu xin tha thứ mới dừng tay, chẳng qua là... Aizz, con trai đáng thương của anh, thật vất vả mới có thể gọi ba nhưng lại gọi nhầm người, nhầm lẫn để cho Ân Nhược Ngang được hời.

Xoa xoa đầu tóc mềm mại của Ân Ân, trong lòng Khương Duệ Minh ngũ vị tạp trần.

“Ân Ân, đi thôi.” Kinh Ấu Mỹ rất hiểu ý cùng Ân Nhược Ngang dẫn Ân Ân ra khỏi cửa.

Trong nháy mắt khi cửa đóng lại, cánh cửa va vào khung cửa ‘ầm’ một tiếng, Đới Nghi Thuần cũng run theo.

Tim cô đập rất nhanh, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Kinh Ấu Mỹ lãng mạn đó khẳng định cho rằng bọn họ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng trên thực tế, Khương Duệ Minh cũng không có dự tính muốn tốn quá nhiều nước bọt

Thiếu gia anh lúc này tâm tình rất không tốt, không có hứng thú cười theo, ai chọc người đó xui xẻo

Rời khỏi chiếc ghế sofa thư thái, để cùng mặt đối mặt với cô, anh ngồi xuống chiếc bàn thấp dài trong phòng khách, bắt chéo hai chân, nói với người gần như muốn cúi đầu đến giữa hai chân: “Bây giờ có phải nên nói thật với anh không?”

Bị tiếng quát lạnh như vậy quét qua, Đới Nghi Thuần đã sớm run như cây sậy vội vàng ngẩng đầu, giống như học sinh tiểu học phạm lỗi ở trước mặt anh ngồi thẳng ngay ngắn, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám.

Tròng mắt anh lóe lên một cái, “Thật sự là con của anh sao?”

“Đúng vậy.” Anh là người đàn ông duy nhất của cô, thân thể của Ân Ân là cực kỳ chắc chắn.

“Anh muốn xét nghiệm DNA.” Anh là luật sư đã quen tất cả đều nhìn bằng chứng để nói chuyện.

Hai hàng lông mày nhỏ nhíu lại, sắc mặt xanh trắng đan xen, bị nghi ngờ không tín nhiệm làm cô thấy rất không thoải mái, cô không tự chủ siết chặt tay, ngừng giọng nói: “Được, nhưng tôi có một điều kiện.”

Điều kiện?!

Đôi mắt sắc bén của Khương Duệ Minh híp lại thành một đường nhỏ, chợt cảm thấy buồn cười. Hình như cô đã hiểu lầm tình huống này rồi, bây giờ cô cũng không có tư cách ra điều kiện, có điều nghe một chút cũng không sao, vì thế anh gật đầu một cái.

“Sau khi xét nghiệm DNA, chỉ cần chứng minh được Ân Ân là con trai của anh xin anh hãy như một người đàn ông, gánh vác trách nhiệm nên có một người làm ba.” Cô tròn mắt nhìn anh, giống như đang bảo vệ thứ gì đó.

Từ trước đến nay Đới Nghi Thuần chưa bao giờ nói ra lời nặng nề như vậy, nhưng lần này cô thật sự đã bị anh kích động.

Rất tốt, xuất ra móng vuốt sắc bén rồi. Khương Duệ Minh nhíu mày, đôi môi cong lên vui vẻ nhận lời, “Đương nhiên, anh nhất định sẽ tranh thủ quyền giám hộ con.”

Cô ngẩn ra, giống như những gì anh vừa nói là một chương trình ngôn ngữ phức tạp, đến mức cô nhất thời không phiên dịch được.

“Anh, anh nói cái gì?” Cô run giọng hỏi.

“Cần phải kinh ngạc thế à? Thân là một người ba, anh chủ động tranh thủ quyền giám hộ con trai, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?” Anh cười như không cười nhìn cô.

Trong nháy mắt đầu Đới Nghi Thuần trống rỗng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía anh thật lâu cũng không nói ra lời.

Cô không phải là không có nghĩ tới khả năng này, hơn nữa còn không chỉ một lần nhưng khi nghe chính miệng anh nói ra cô vẫn thấy kinh ngạc vô cùng.

Hóa ra cảm giác ác mộng trở thành thật sự rất lạnh, một loại rét lạnh từ trong xương tảo ra.

Sắc mặt Đới Nghi Thuần trắng bệch, người lung lay như sắp ngã, hai tay không tự chủ ôm lấy chính mình, hy vọng có thể làm cho chính mình có chút sức lực để chống đỡ.

“Anh, anh không thể làm như vậy được.” Thanh âm run rẩy nhẹ phát ra từ hai cánh môi phẫn hồng.

“Vì sao?”

Chuyện này còn cần phải hỏi sao? “Ân Ân là con của tôi.” Cô sắp khóc.

“Em đừng quên, nó cũng là con của anh.” Khương Duệ Minh vô cùng tốt bụng nhắc nhở cô, có điều từ giọng nói có thể nghe được anh đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng mà, những năm gần đây hai mẹ con tôi vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau.”

Đúng vậy, những năm qua hai mẹ con bọn họ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, nhưng cô có nghĩ tới hay không, người đầu sở tạo ra tất cả chính là cô, không phải anh.

15. Chương 15

Editor: Lam

Lời nói của cô đốt lên lửa giận trong người Khương Duệ Minh, anh đưa tay nắm chặt cổ áo cô, ngang ngược kéo cô đến trước mặt.

“Đó là bởi vì từ trước đến giờ em không cho anh biết anh có một đứa con trai, là em tước đoạt đi thiên chức làm ba của anh, tước đoạt đi quyền hưởng thụ tình yêu của ba của con trai anh.”

Mặc dù anh đã đè âm thanh xuống cực thấp nhưng vẫn không thể áp chế được sự tức giận ẩn giấu trong đó.

Cô hoàn toàn bị dọa sợ, trợn mắt nhìn anh, không nói gì.

Sắc mặt u ám, ánh mắt đầy lửa giận, hành động mất khống chế kia... Những thứ này đều là những thứ cô chưa từng thấy qua ở Khương Duệ Minh, anh đang tức giận, vô cùng tức giận.

Bị lửa giận của anh dọa sợ cùng với sự áy náy nồng đậm với anh.

“Thật, thật xin lỗi.” Không có cách nào cãi lại, cô cứng rắn nói xin lỗi, “Thế nhưng... có thể không mang Ân Ân rời khỏi tôi hay không, tôi xin anh, xin anh...” Nước mắt không ngừng tuôn ra.

Khương Duệ Minh không trả lời, buông tay cô ra, quay đầu đi chỗ khác, ép chính mình không được chú ý đến đôi mắt đầm lệ của cô.

Người phụ nữ đáng giận, bây giờ là muốn dùng nước mắt để giành được sự đồng tình của anh sao? Chẳng lẽ cô cho rằng chỉ cần chảy vài giọt nước mắt thì có thể tùy tiện đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay à?

Cô sai rồi, chỉ có đứa ngốc mới có thể đau lòng vì phụ nữ.

Anh không nhìn cô.

Anh không muốn nhìn cô.

Có đánh chết anh cũng sẽ không thừa nhận, lòng của chính mình đang rối loạn vì những giọt nước mắt của cô.

Hai người không nói gì, không gian lớn như vậy cũng chỉ còn lại tiếng khóc nhẹ nức lên của Đới Nghi Thuần.

Khương Duệ Minh có thể nhắm mắt lại, cũng có thể bịt lỗ tai lại nhưng thủy chung không có cách nào xua đi cảm giác hít thở không thông quanh trong lồng ngực, điều này khiến anh càng thêm phiền não.

Không thể chịu được nữa, sau cùng anh quay đầu trừng cô, cao giọng cảnh cáo, “Nếu không thu nước mắt lại, anh sẽ khiến em vĩnh viễn không thấy được con nữa.”

Nghe vậy, Đới Nghi Thuần nén lại nỗi buồn, trong nháy mắt ngừng khóc, nước mắt đọng đầy ven khóe mắt không kịp thu lại, thoáng cái lập tức lăn xuống gò má lưu lại một vệt nước mắt, cô lập tức xóa đi, che giấu vết tích.

Một chuỗi hành động đáng thương liên tiếp này thiếu chút nữa làm tan rã vẻ mặt tức giận mà Khương Duệ Minh tận lực xây lên.

Anh dứt khoát đứng dậy, đi về phía cửa sổ đối mặt với bầu trời trong xanh, đưa lưng về phía cô.

Chết tiệt! Dù là đang vào thời điểm như này anh vẫn cảm thấy rung động đối người phụ nữ đáng giận chia rẽ ba con bọn họ, rung động không cách nào khắc chế.

Dáng vẻ cô thú vị, đẹp đến điềm đam đáng yêu...

Tay nắm thật chặt xuôi ở hai bên người, dường như phải làm như thế mới có thể khắc chế ý nghĩ muốn mềm lòng với cô.

Bọn họ cứ tự mình yên tĩnh như vậy mãi đến khi ba người ra ngoài tản bộ trở về.

Kinh Ấu Mỹ trời sinh tính tình nhiệt tình ngoại trừ đề nghị ra ngoài ăn cơm chung, trong lúc ngồi cô còn thậm chí muốn Đới Nghi Thuần dọn tới sống cùng cô, lý do là bởi vì mấy ngày qua sống chung khiến cô vô cùng thích Ân Ân, cô muốn giờ giờ phút phút đều có thể thấy được Ân Ân.

Hừ, có làm không vậy, Ân Ân chính là con trai của anh, sao anh có thể chịu để cho con trai ở nhà người khác chứ, cho dù là sát vách cũng không được.

Con trai của Khương Duệ Minh đương nhiên là phải ở nhà của Khương Duệ Minh, về phần mẹ của con trai của Khương Duệ Minh... Có thể làm sao, đương nhiên cũng phải ở nhà Khương Duệ Minh anh rồi.

Sau khi ăn cơm xong, anh tự mình lái xe đưa Đới Nghi Thuần trở về nhà thu dọn đồ đạc. Buổi tối hôm đó, nhà người đàn ông độc thân không chỉ nhiều thêm một đứa con trai ba tuổi mà còn nhiều thêm một người mẹ của con trai.

Đây chính là cái gọi là một nhà ba người sao?

Bọn họ như vậy có được xem như là một nhà đoàn viên không?

Con trai cũng đã ba tuổi, theo lý thuyết giữa hai người bọn họ phải là quan hệ thân mật, thế nhưng trong thực tế bọn họ ngay cả yêu đương cũng chưa từng trải qua.

Khương Duệ Minh từng nói qua yêu cầu qua lại, nhưng cảm tình vừa mới nảy sinh đã bị quấy rối thành như vậy, trình tự đảo lộn, cho dù không dị dạng cũng sẽ bị biến dạng

Lúc này mặc dù hai người cùng ở dưới một mái nhà, thế nhưng quan hệ lại rơi vào một tình trạng rất khó xử, không tính là xa lạ nhưng lại không phải là quen thuộc, cộng thêm Khương Duệ Minh chưa hết giận theo bản năng tránh né Đới Nghi Thuần, khoảng cách đến đoàn viên chân chính, bọn họ hiển nhiên vẫn còn cần phải cố gắng rất nhiều.

May mà nhận thức chung cho Ân Ân về gia đình ấm áp vẫn có.

Buổi tối thứ sáu, Đới Nghi Thuần rút cuộc cũng chặn Khương Duệ Minh lại tại phòng khách.

Con người Khương Duệ Minh thoáng qua vẻ ngoài ý muốn, anh nghĩ rằng cô hiện tại hẳn đang ở trong phòng kể chuyện cho Ân Ân nghe mới đúng, chứ không phải thẳng tắp đứng trước mặt anh thế này, làm cho anh không thể lui được nữa.

“Ân Ân đã ngủ rồi.”

Anh thu hồi vẻ mặt bất ngờ, giả bộ trấn định, “Có việc?”

Dùng sức gật đầu một cái, sau đó cô lấy ra một phong thư, dùng một loại thái độ vô cùng cung kính đưa đến trước mặt anh.

Anh nhíu mày, liếc mắt qua, khoảnh khắc ngăn ngủ dừng lại ở phong thư trên tay cô, sau đó trực tiếp rơi vào trên ngón tay thanh tú của cô.

Ý nghĩ tà ác dâng lên, thật muốn chop lấy cắn một cái, làm cô đau để giải trừ sự phiền muộn trong lòng anh, thế nhưng cuối cùng đó cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi...

“Đây là cái gì?”

“Đây là tiền thuê phòng của tháng này.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đeo chiếc kính to ngẩng đầu lên, thành khẩn nói: “Tôi biết anh vì Ân Ân mới đồng ý để tôi ở đây, tôi rất biết ơn anh, thế nhưng tôi cũng không thể ở không như vậy, sau này mỗi tháng tôi sẽ trả tiền thuê nhà cho anh, xin anh nhận lấy cho.”

Khương Duệ Minh cũng không nhúc nhích, cúi đầu xuống nhìn cô trước mặt, một ngọn lửa giận trước nay chưa từng có phút chốc xông lên đầu, vẻ mặt cố giữ sự trấn định bắt đầu thay đổi.

Giỏi cho Đới Nghi Thuần em, hiện tại là thế nào, không làm anh tức chết thì tối hôm nay sẽ không ngủ được có phải không?

Khốn khiếp! Còn chưa tính nợ năm đó cô chà đạp tôn nghiêm của anh, hôm nay cô lại cầm tiền thuê nhà tới chọc tức anh, anh đời này chưa từng bị nhục nhã như vậy, hơn nữa còn là bị cùng một người phụ nữ liên tiếp làm nhục.

Chẳng lẽ trong mắt cô, anh là loại đàn ông vô dụng chìa tay đòi tiền phụ nữ sao?

Tức giận, anh chột đưa tay –

Thế nhưng một tia lý trí cuối cùng trong đầu kịp thời kéo anh lại, anh không bẻ gãy cái cổ cong cong xinh đẹp của cô, mà là dùng ngón trỏ phần nộ chỉ vào cô, “Lấy lại đi, ngay lập tức! Nếu loại chuyện này xảy ra một lần nữa, em nhất định phải chết.”

Lần này, anh nói được là làm được, nếu không ba chữ Khương Duệ Minh anh sẽ viết ngược lại.

“Tôi...” Cô cách trông kính trầy xước, bả vai co rúm lại, cực kỳ vô tội nhìn anh.

Xảy ra chuyện gì vậy? Đang yên lành, tại sao sắc mặt anh đột nhiên trở nên đen như vậy? Cô ngây ngốc ngẩng đầu nhìn ánh đèn nhu hòa trên trần nhà, chẳng lẽ, thứ này sẽ chiếu đen người trong nháy mắt sao?

“Tránh ra.”

Đới Nghi Thuần nhất thời không phản ứng kịp, ngón trỏ mới vừa rồi chỉa về phía cô không báo trước chọc cô một cái, cô giật mình nhảy tránh sang bên cạnh, anh vượt qua cô, tức giận đi về phía cửa chính, cầm chìa khóa xe rời đi.

Hành động giận dữ bỏ đi này khiến cô bị tổn thương.

Anh ghét cô như vậy, ngay cả thành tâm thành ý của cô cũng chán ghét sao?

Tầm mắt đột nhiên bị một mảnh sương mù bao phủ, tâm tình Đới Nghi Thuần rơi xuống đáy cốc...

Tâm tình đồng dạng cũng rơi xuống đáy cốc, còn có Khương Duệ Minh.

Anh ngồi trước quầy bar, đường nét khuôn mặt cứng nhắc vừa âm u lại vừa đen, cả người tản mát ra một loại khí tức hắc ám người lạ chỗ gần, anh cầm ly rượu lên, chột một hớp uống hết.

Đây đã là ly Whisky thứ ba, mà hiển nhiên anh vẫn còn định tiếp tục uống.

Sau vài ly rượu cay xè bị gương mặt thối của anh nuốt xuống, cuối cùng một tử sĩ đáng vẻ nhả nhận dừng cảm đi tới ngồi xuống ghế trống bên cạnh anh, “Một ly Martin.”

Khương Duệ Minh liếc về phía âm thanh. “Tự cho mình là 007 sao?”

“VẬY CẬU LÀ BAO THANH THIÊN À?” Mặt đen như vậy, người da đen cũng không đen bằng cậu đâu!

“Cậu có thể hài hước thêm chút nữa.” Nghiến răng nghiến lợi lườm Ân Nhược Ngang một cái.

“Sao đột nhiên lại muốn tìm tôi uống rượu? Vào thời điểm này một nhà ba như cậu không phải nên ở nhà kể chuyện cho Ân Ân sao?”

“Có người kể quá hay, không tới ba giây đã hạ gục con trai tôi.” Căn bản không cho anh có cơ hội ra sân giúp đỡ, nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi chua hơn.

Hứng thú nhướn mi, “Ồ, vậy tại sao cô ấy không thuận tiện hạ gục con rồng phun lửa là cậu?”

“Ân Nhược Ngang, bây giờ cậu là muốn làm xiên thịt người nướng hả?” Anh không ngại phun lửa thành thành toàn cho cậu ta.

Ân Nhược Ngang cười, nhận ly Martin người phục vụ đưa tới, uống một hớp. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi tưởng rằng hai người các cậu đã uống xong ly cà phê hòa giải, chung sống hòa bình với nhau rồi chứ.”

Hậm hực thở ra một hơi, “Người phụ nữ đó lại còn nói phải trả tôi tiền thuê nhà.”

“Cậu nhận?”

Anh kích động phản bác. “Đương nhiên là không, tôi chưa bao giờ chìa tay đòi tiền với phụ nữ! Tôi bảo cô ta lấy về, hơn nữa còn cảnh cáo cô ta, nếu lại một lần nữa, cô ta nhất định phải chết.”

“Luật sư Khương, hành vi này của cậu là đe dọa đấy.”

“VẬY GỌI ĐIỆN BÁO CẢNH SÁT ĐẾN BẮT TÔI ĐI.” Anh vô lại nói xong, lại uống một hớp rượu.

“Kỳ quái, Nghi Thuần trả tiền thuê nhà cậu lại tức giận, vậy tôi mời cậu ăn cơm sao cậu lại không tức giận? Không chỉ không tức giận, còn thường xuyên chủ động yêu cầu.”

“Nghi Thuần? Cậu cùng cô ta quen thuộc lắm sao, gọi thân mật như vậy làm gì? Còn nữa, cậu là phụ nữ à?” Tức giận liếc cậu ta một cái, “Cậu kiếm nhiều tiền như vậy, dù sao tiền đặt trong ngân hàng cũng lắm cũng chỉ có thể sinh lãi, còn không bằng mời bạn đi ăn một bữa ngon, cậu vui vẻ, tôi vui vẻ, mọi người đều vui vẻ.”

“Phụ nữ cũng có thể kiếm rất nhiều tiền.”

“Đương nhiên là có, nhưng tuyệt đối không phải Đối Nghi Thuần, tạm thời không nói đến cặp kính kia, kiểu dáng cũ đến cả ông nội tôi cũng chê, trông kính đều đã trầy xước nhiều như vậy, cô ta cũng không có ý định muốn đổi, cứ khắc khổ đeo lên, cũng không sợ có ngày mù mắt sao. Ấu Mỹ dù tính khí giống con trai cũng biết ăn diện cho bản thân, đến thời gian, nên đi spa liền đi spa, nhìn lại cô Đối đây, quần áo vĩnh viễn là trắng xanh đen không nói, ngay cả một dây cột tóc trăm đồng cũng không mua nổi, một cô gái còn đang tuổi xuân, chi phí ăn mặc lại tiết kiệm đến không thể tiết kiệm hơn, đây giống như là hành động của người có tiền sao?”

“Quả thật không phải.”

“Nếu không phải, cần gì phải cậy mạnh muốn trả tôi tiền thuê nhà?”

“Cho nên bây giờ cậu là đang đau lòng thay cô ấy sao?”

Đau lòng?!

Cách nói của Ân Nhược Ngang khiến cho Khương Duệ Minh đột nhiên cảm thấy thể diện không nén được giận, thật giống như có bí mật gì đó thành linh bị người khác vạch trần, anh rất lúng túng, cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Tốt, tốt nhất là...”

Thôi xin, anh cũng không phải là ăn no rồi rảnh rỗi, thật sự có nhiều thời gian rảnh như vậy, còn không bằng dùng nó để đau lòng tôn nghiêm đàn ông bị cô chà đạp lại chà đạp còn thực tế hơn.

“Nếu không thì sao?”

“Ân Nhược Ngang, tôi mới không có đau lòng cô ta, cô ta nhiều nhất cũng chỉ là mẹ của con trai tôi mà thôi.” Quái lạ lên tiếng phủ nhận

“Vậy cậu thật vui vẻ nhận lấy tiền đi.”

“Dây tai của cậu quá nhiều, không nghe được lời tôi mới vừa nói sao? Tôi không bao giờ chia tay đòi tiền phụ nữ.”

“A Duệ, thừa nhận tình cảm của chính mình khó khăn đến vậy sao? Tôi biết cậu tức cô ấy giấu giếm cậu về chuyện của Ân Ân, nhưng mà sao cậu không đổi một góc độ khác để suy nghĩ, lựa chọn giấu giếm đại biểu cho cô ấy nhất định phải không để ý đến ánh mắt của người đời, một mình nuôi nấng Ân Ân, cậu nghĩ đi, chuyện này đối với một cô gái mới hai mươi mà nói, phải có bao nhiêu dũng khí đây?”

“Tôi vẫn cho rằng nuôi trẻ con cũng không có gì khó, cho ăn cho ngủ cho chơi là tốt rồi, nhưng sau mấy ngày làm người cha độc thân, tôi mới hiểu được tôi đã nghĩ chuyện nuôi nấng này quá đơn giản, cho nên thực ra tôi còn vô cùng bội phục cô ấy, cậu nhìn đi, cô ấy dạy dỗ Ân Ân tốt biết bao.”

Lần này, Khương Duệ Minh không có bất kỳ phản bác nào, chỉ yên lặng uống rượu.

“Tức giận thì tức giận, giận xong thì bỏ qua đi, tự tôn tuy quan trọng, nhưng lấy tự tôn để đối một người thật lòng là rất đáng giá, chẳng qua Cậu thông minh như vậy, không phải không biết cái nào có lợi chứ?”

“Lúc nào thì cậu kiên luôn nghề tâm lý trị liệu thế?”

“Phục vụ đặc biệt, chiêu đãi hữu nghị.”

“Aizz.”

Nâng ly rượu cùng nhau, tự mình uống cạn rượu trong ly.

Uống xong ly rượu này, bọn họ quyết định rời đi quán bar huyền ảo này đi về nhà.

“Này, trả tiền đi.”

“Tại sao lại là tôi?” Ân Nhược Ngang kháng nghị.

Khoát tay, “Tôi lúc ra cửa quá tức giận, quên mang ví rồi.”

“Đại luật sư Khương, cậu cũng quá nham hiểm đi.”

“Bằng không cậu cho rằng tôi gọi điện cho cậu làm gì?”

Không biết là do lời nói của Ân Nhược Ngang có tác dụng, hay là thời điểm tức giận nhất đã qua đi, cảm xúc cũng không còn bùng nổ như vậy nữa, tóm lại, Khương Duệ Minh cảm thấy tâm tình đã tốt hơn nhiều.

Về đến nhà, thời gian vừa quá 12 giờ đêm, Đới Nghi Thuận và Ân Ân đều đã đi ngủ.

Không giống với ban ngày bị tiếng nô đùa ồn ào của đứa nhỏ hoàn toàn bỏ khuyết cảm xúc, giờ phút này trong nhà rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở của mình anh cũng nghe được rõ ràng.

Nhìn thấy bên trong nhà có bật một ngọn đèn nhỏ, ở trong bóng đêm dẫn đường cho anh, một dòng ấm áp nhẹ nhàng dâng lên trong lòng.

Cởi giày ra, thay dép trong nhà, đi qua phòng khách ban ngày sáng ngời, vòng qua chiếc ghế sofa dài thoải mái, bước nhẹ chậm rãi dọc hành lang chuẩn bị trở về phòng.

Trước khi trở về phòng ngủ chính trước đó sẽ phải đi qua phòng khách, đó bây giờ là nơi Đới Nghi Thuận và bé đang sử dụng.

Vào lúc ánh mắt lơ đãng quét qua cánh cửa phòng nhạt màu, bên tai anh dường như lại vang lên lời của Ân Nhược Ngang!

16. Chương 16

Editor: Lam

Sao cậu không đổi một góc độ khác để suy nghĩ, lựa chọn giấu giếm đại biểu cô ấy nhất định phải không để ý đến ánh mắt của người đời, một mình nuôi nấng Ân Ân, cậu nghĩ đi, chuyện này đối với một cô gái mới hai mươi mà nói, phải có bao nhiêu dũng khí đây?

Ân Ân năm nay ba tuổi, tính một chút, năm Đối Nghi Thuần mang thai cùng lắm chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi, là độ tuổi vẫn còn đang đi học, bởi vì đêm bắt ngờ đó, tuổi trẻ của cô ấy đã chấm dứt sớm, tiến vào một hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt, phải học cách gánh vác sinh mệnh.

Anh thật không hiểu, tại sao cô lại phải làm ra quyết định như vậy, nhưng đúng như lời Ân Nhược Ngang nói, cô cần phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể đối mặt với cuộc sống khác biệt hoàn toàn đây?

Trong ấn tượng về cô, rõ ràng chính là một tiểu quỷ nhất gan nhu nhược, dù chỉ là lơ đãng nhìn cô lâu hơn một chút thôi thì cô sẽ lập tức mắc cỡ đỏ mặt, rốt cuộc là tự tin và dũng khí ở đâu ra, lại dám làm ra một quyết định lớn mật như thế?

Phụ nữ, tuyệt đối là loài sinh vật làm đàn ông không thể tưởng tượng nổi nhất trên thế giới.

Mà anh đột nhiên rất muốn nhìn thấy sinh vật đó...

Ý niệm đó vừa hiện lên trong đầu, một giây sau, gót chân quay lại, trước khi anh ý thức được động tác của chính mình, người đã đứng bên cạnh giường của hai người trong phòng ngủ cho khách.

Chiếc đèn nhỏ có kiểu hình phim hoạt hình ở đầu giường tỏa ra ánh sáng màu vàng mờ lung, giúp anh thấy được rõ ràng bóng dáng một lớn một nhỏ vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ ở trên giường.

Cô nằm nghiêng mặt đối mặt với con, cánh tay mảnh khảnh đặt ngang trên người bé, bảo vệ ôm lấy bé.

Bé chu chu miệng, thân thể nhỏ nhỏ hầu như hoàn toàn áp sát vào trong ngực mẹ, gương mặt khi ngủ tràn đầy an lòng thỏa mãn, cánh tay nhỏ bé lại vừa vặn đặt trên ngực cô.

Khương Duệ Minh nhớ tới việc bất ngờ chạm vào ngực cô xảy ra trước đây không lâu tại phòng làm việc, thiếu chút nữa bật cười, xoa xoa lỗ mũi, âm thầm đưa ra một kết luận

Di truyền, thật là thứ đáng sợ.

Bởi vì một lớn một nhỏ nằm sát nhau, giường đôi còn dư hơn một nửa không gian, Khương Duệ Minh nhìn một chút, trong ngực dâng lên một cảm giác ghen tị không nói được thành lời, có loại ảo giác bị lạnh nhạt vắng vẻ, nhất là bọn họ còn ngủ đặc biệt ngọt ngào, hại anh cũng thật muốn gia nhập.

Nằm một chút cũng không sao, không đánh thức bọn họ là được rồi.

Ý nghĩ này cổ vũ anh, vì vậy anh cẩn thận nhẹ nhàng ngồi bên mép giường, đá rơi chiếc dép trên chân, chậm rãi nghiêng người sang, nằm xuống.

Anh gối đầu lên cánh tay của mình, dưới ánh sáng mờ nhạt mờ lung nhìn bé và mẹ của bé.

Mắt kính chống mắt của Đối Nghi Thuần đã được lấy xuống, gương mặt thanh tú to chùng bàn tay, ánh sáng chiếu trên mặt cô tạo thành bóng mờ, khéo léo lộ ra vẻ mặt nhu hòa xinh đẹp của cô.

Anh không tìm được đưa tay về phía cô, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn lông mi, mắt, mũi, miệng của cô...

Lý trí nhắc nhở anh phải đứng dậy rời đi, nhưng gương mặt ngủ say an tĩnh trước mắt lại không ngừng nói với anh, không sao đâu, nhìn thêm một chút nữa cũng không sao, hưởng thụ không khí hài hòa này thêm chút thì thế nào...

Đúng nhỉ, thì thế nào? Thì thế nào?

Anh cảm thấy chính mình giống như đang dạo chơi ở trong đồng bông, mềm mại thoải mái, trên chóp mũi hoàn toàn là mùi hương sữa tắm trên người Đới Nghi Thuần, hơi ngọt, trong lúc hô hấp chui vào xoang mũi của anh, làm lòng anh yên bình. Những cảm xúc tức giận theo từng dây thần kinh dần buông lỏng, bị ném ra xa sau đầu, nhìn một chút, mí mắt dần nặng đi, từ từ híp thành một đường chỉ nhỏ, dần dần khép lại...

Đới Nghi Thuần sáng sớm tỉnh lại, nhìn thấy trên giường nhiều thêm một người thì sợ hết cả hồn!

Sao Khương Duệ Minh lại ngủ ở đây? Anh không phải luôn tận lực tránh cô sao? Chớ nói chi là tối hôm qua cô cùng lắm chỉ đưa tiền thuê nhà cho anh thôi, ai biết anh lại tức giận chuyển sang uy hiếp, cho nên bây giờ anh là vào nhầm phòng đúng không... nhưng ở trong nhà mình...

Cô nghiêng đầu, càng nghĩ càng thấy quái.

Anh gối đầu lên khuỷu tay, trên người vẫn mặc quần áo lúc ra khỏi cửa tối hôm qua, bởi vì không đắp chăn, thân người thon dài hơi co lại, theo bản năng làm ra tư thế sưởi ấm cơ thể.

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy dáng vẻ của anh lúc ngủ, gương mặt khi ngủ không tranh với đời làm anh nhìn giống một đứa trẻ, nhưng tóc đen phủ trên trán lại khiến anh tràn đầy mị lực của một người đàn ông.

Nhưng cho dù là bé trai hay đàn ông, ở trong mắt Đới Nghi Thuần đều đẹp như nhau.

Cô nhìn anh một chút, lại nhìn Ân Ân một chút, phát hiện dung mạo hai cha con này thật đúng là cực kỳ giống nhau, Ân Ân chính là phiên bản thu nhỏ của Khương Duệ Minh.

Đang lúc quan sát, Ân Ân cử động thân mình, mở mắt ra, thấy mẹ đã tỉnh, một giây sau bé bò dậy, xoa đôi mắt buồn ngủ lim dim nói: “Mẹ...”

Đới Nghi Thuần vội vàng đưa tay đè lại môi, làm ra động tác “Suyt” với bé, “Nhỏ giọng một chút, ba ba còn đang ngủ.”

Ba ba? Cái đầu nhỏ quay về phía sau nhìn một cái, quả nhiên nhìn thấy “Chú Duệ ba ba...” còn đang ngủ.

Bởi vì chuyện nhận ba quạ đen trước kia khiến Ân Ân gọi Ân Nhược Ngang là ba ba một thời gian, nhưng bây giờ những người lớn lại nói với bé, chú Duệ mới thật sự là ba ba, vì để thích ứng xưng hô quá mức hỗn loạn này, bé ba tuổi đã khiến mọi người kinh hỉ phát minh ra cách gọi “Ba ba cũ” và “Chú Duệ ba ba”, để phân biệt hai người Ân Nhược Ngang và Khương Duệ Minh.

“Chú Duệ ba ba tại sao lại ngủ ở đây? Đây là giường của Ân Ân và mẹ mà.” Bé vô cùng tò mò nhìn Khương Duệ Minh, lại nhìn Đới Nghi Thuần, tiếp đó lại hỏi: “Chúng ta có cần gọi chú Duệ ba ba dậy không?”

Cô vội vàng kéo cánh tay làm bộ muốn chạm vào thân thể Khương Duệ Minh, lắc đầu, “Ba ba mệt mỏi rồi, Ân Ân ngoan, chúng ta không nên quấy rầy ba ba ngủ.”

“Là đi làm mệt mỏi ạ?”

Đới Nghi Thuần gật đầu một cái.

“Ừm.” Bé cái hiểu cái không gật đầu, “Vậy Ân Ân sẽ yên lặng, không ồn ào, suyt...” Chu miệng, giơ ngón tay ngắn ngón lên miệng, dáng vẻ thơ ngây lại nghiêm túc, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu.

Đới Nghi Thuần nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời u ám hơi xen chút se se lạnh, cô từ trong ngăn kéo lấy ra áo khoác mỏng của Ân Ân. “Lại đây, giường bắt đầu có chút lạnh, mặc áo khoác vào, rồi mẹ đưa con đi đánh răng, rửa mặt.”

“Suyt, phải yên tĩnh, mẹ không được nói chuyện.” Bé nhỏ giọng nhắc nhở.

Cô biết nghe lời phải cũng suyt một tiếng, tỏ ý đã biết.

Mặc áo khoác xong, bé xuống giường, hai mẹ con đang nắm tay nhau sắp ra khỏi phòng, đột nhiên cô cảm giác con trai kéo tay cô một cái

“Sao vậy?”

“Chú Duệ ba ba không có đắp chăn, sẽ bị cảm mạo.”

Không đợi mẹ đáp lời, Ân Ân đã rút tay về, lại lần nữa leo lên giường, thận trọng đắp tấm chăn hình con thỏ yêu dấu của mình lên người Khương Duệ Minh.

Sau khi đại công cáo thành, bé cong môi nở nụ cười, hài lòng trượt xuống giường, trở lại bên cạnh mẹ cùng nhau nằm tay đi đánh răng rửa mặt.

Khương Duệ Minh tiếp tục say giấc, ấm áp khiến thân thể lúc đầu đang buộc chặt của anh thả lỏng, những tiếng đi lại nhẹ nhàng cùng tiếng nói nhỏ vụn cũng không nhiều loạn giấc ngủ của anh, mà ngược lại giống như một khúc thôi miên khiến anh ngủ càng sâu hơn.

Không biết qua bao lâu, ý thức phảng phất từ địa phương xa xôi trở lại, giấc ngủ ngon làm anh mở mắt ra, lại quẩn luyến nhắm mắt lại...

Thật thoải mái, đã rất lâu không có được giấc ngủ ngon giống như hôm nay.

Anh đuổi thân mình, vào lúc trở mình đồng thời mở mắt ra, không báo trước đối diện với một đôi mắt xinh đẹp tròn vo-

“Ân Ân?! Con ở đây làm gì? Mẹ con đâu?”

“Con tới đắp chăn cho ba.”

Vì sợ chú Duệ ba ba bị lạnh, bé đã qua lại mấy chuyến.

Khương Duệ Minh cúi đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên người mình đang đắp chăn hình con thỏ.

“Mẹ nói ba đi làm mệt mỏi, cho nên mới ngủ say đến vậy, con rất ngoan, không có ồn ào.”

“Ừ, Ân Ân thật sự rất ngoan, cảm ơn chăn của con!” Đưa tay xoa tóc con trai để bày tỏ tán thưởng.

Đặt hai chân xuống đất, Khương Duệ Minh theo thói quen đầu tiên là tìm áo của mình.

Hử, sao lại không thấy? Sau khi nhìn đông lại nhìn tây, trong lòng anh càng cảm thấy kỳ lạ, là hoa mắt hay sao, luôn cảm thấy nơi này không lớn như phòng của anh, anh nhớ rõ giường anh là...

Lần này không còn mặt mũi nhìn Giang Đông phụ lão nữa rồi...

“Chú Duệ ba ba, tối hôm nay chúng ta sẽ còn ngủ chung sao?”

Đưa con chân thành hỏi, không thể nghi ngờ chính là bỏ một đao xuống ngực Khương Duệ Minh đang xấu hổ muốn chết.

“Con có thể chia một nửa chiếc chăn hình con thỏ cho ba, hay là ba muốn đắp cùng một cái chăn với mẹ?” Ân Ân vẽ mặt ngây thơ hỏi.

Cùng Đới Nghi Thuần đắp chung một cái chăn?!

Cái này cái này... Quá kích thích, sáng sớm đã làm anh nghĩ đến chuyện này, chỗ nào đó của anh có chút không chịu được.

Trong lúc anh đang cảm thấy vô lực chống đỡ, cửa phòng bị đẩy ra-

Ân Ân ngoảnh đầu lại, nhìn thấy mẹ vội vàng lớn tiếng nói: “Mẹ, chú Duệ ba ba tỉnh rồi, con không có ồn ào đâu, chú Duệ ba ba nói con rất ngoan đó.”

Khương Duệ Minh vừa thấy cô xuất hiện không hiểu sao lại cảm thấy lúng túng đến cực điểm, theo bản năng chỉ muốn kéo chăn bao lấy mình, chẳng qua cái chăn hình con thỏ nhỏ như vậy, căn bản là không đủ bao lấy thân hình khổng lồ của anh.

Anh cào cào tóc, xoa lỗ mũi, thanh cổ họng cho đến khi không nghĩ ra bất kì trò lừa bịp nào để trì hoãn né tránh, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt ngẩng đầu lên, lúng túng mở miệng, “Sớm.”

“Sớm.”

“Chuyện đó... hôm qua tôi...” Đại luật sư Khương từ trước đến giờ miệng lưỡi lưu loát, tài hùng biện không có gì trở ngại vào giờ phút này hoàn toàn rơi vào loại tình thái nghèo nàn vốn từ.

Đới Nghi Thuần vốn cũng có chút mắc cỡ nhưng vừa nhìn thấy trên mặt anh phấm hồng tràn đầy lúng túng, ngay cả lỗ tai cũng không có cách nào may mắn tránh khỏi, thiếu chút nữa bật cười.

Khóe miệng cô khẽ nhếch, lại sợ bị anh phát hiện được cô cười trộm sẽ chọc anh không vui, không thể làm gì khác hơn là vắn vẹo đôi môi đang rục rịch, cố nén nụ cười.

Có điều trừ phi Khương Duệ Minh bị mù, mới có thể không nhìn thấy khóe miệng đang vắn vẹo rục rịch của cô.

Ngay tại lúc hai người không biết nên thu thập tình trạng xấu hổ trước mắt như thế nào, ngược lại càng khiến cả hai lúng túng hơn thì bên ngoài truyền tới âm thanh kêu gọi Đới Nghi Thuần của Kinh Ấu Mỹ.

“Tôi đi xem một chút.” Đới Nghi Thuần xoay người nhanh chân rời đi.

Khương Duệ Minh cào cào tóc, phát hiện bé còn đang nhìn anh. “Sao vậy?”

“Chú Duệ ba ba, ba vẫn chưa có trả lời con, buổi tối chúng ta sẽ còn ngủ chung sao? Con muốn nắm tay ba với mẹ cùng ngủ.”

“Nắm tay làm sao ngủ?”

“Vây ôm nhau là tốt rồi, con và mẹ cũng ôm nhau ngủ cùng một chỗ.”

Anh và Đới Nghi Thuần... Ôm, ôm nhau ngủ cùng một chỗ?! Vây sợ sẽ làm ra mạng người thứ hai đó...

“Cái vấn đề này chờ buổi tối trước khi ngủ rồi tiếp tục thảo luận.” Khương Duệ Minh vỗ mông của bé, bước nhanh rời khỏi phòng ngủ cho khách, trở về phòng ngủ chính rửa mặt chải tóc thay quần áo.

Đứng dưới vòi sen, nước nóng ào ào chảy xuống cọ rửa thân thể thon dài khỏe mạnh, thế nhưng trong đầu anh không ngừng nhớ tới lời nói không mang theo chút tà ác nào của Ân Ân —

Anh và Đới Nghi Thuần ôm nhau ngủ cùng một chỗ, ôm nhau cùng ngủ một chỗ... Đáng chết! Anh lại rất tà ác có phản ứng.

Khương Duệ Minh vội vàng tắt nước nóng đổi thành nước lạnh, đóng băng tà ác.

Sau khi rửa mặt chải tóc, Khương Duệ Minh thay quần áo sạch sẽ đi ra, con trai tự do ở phòng khách tự mình chơi xe đồ chơi, hai người phụ nữ thì vui đùa ở dưới bếp.

Hóa ra trong phòng còn có một con kỳ đà cảnh mũi lớn, khó trách đặc biệt chú ý mắt và ngứa mắt.

Khương Duệ Minh bất mãn hỏi Kinh Ấu Mỹ, “Sớm như vậy cậu tới nhà tôi làm gì?”

“Bây giờ mà còn sớm sao? Khương Duệ Minh, phiền cậu mở to hai mắt nhìn đồng hồ trên tường một chút, bây giờ đã là hai giờ chiều, cậu không chỉ đã bỏ bữa sáng mà ngay cả bữa trưa cũng bỏ qua. Có thật mệt mỏi đến vậy không, lại ngủ đến tận bây giờ, tớ cùng Nghi Thuần làm bánh mì cũng sắp nướng xong rồi.”

Hai giờ chiều? Trong lòng anh hơi ngạc nhiên, theo bản năng nhìn đồng hồ báo thức một cái. Trời ạ, anh lại ngủ lâu như thế, hơn nữa còn không phải ngủ trong phòng mình, đây đối với một người ngủ không quen giường lạ như anh mà nói thật sự là một chuyện không thể tưởng tượng được, dẫu sao so với cơ thể, giấc ngủ là thứ khó thần phục nhất mà!

Chớ nói chi là anh còn ngủ cực kì ngon, sau khi tỉnh lại cảm thấy sức sống tràn trề, một chút vấn đề mệt mỏi khi ngủ quá nhiều cũng không có.

Lò vi sóng trong phòng bếp truyền tới tiếng ting ting, hấp dẫn sự chú ý của Khương Duệ Minh, anh nhìn thấy Đới Nghi Thuần đang mang bao tay cách nhiệt, từ trong lò vi sóng lấy ra một mâm đồ ăn sáng kiểu Mỹ phong phú.

Thật là thơm... Một giây kế tiếp, ọt ọt, bụng của anh quả nhiên rất không nề mặt đánh trống vang dội.

Thật ra thì cũng hợp lí thôi, dẫu sao anh cũng đã bỏ qua hai bữa ăn, vả lại cho dù lớn lên đẹp trai lại phiêu dật thì cũng vẫn là con người, phải ăn ngũ cốc hoa màu mới có thể sống cho nên đôi bụng là rất bình thường.

Khương Duệ Minh trong lòng không ngừng tự thuyết phục khích lệ chính mình, hết sức cố gắng lấp đầy khe hở tự tin đã xuất hiện.

Đới Nghi Thuần bưng thức ăn đi về phía anh, nhỏ giọng nói: “Trước ăn một chút gì đi.”

Anh theo tiếng nói nhìn về phía cô, cô quả nhiên lại đỏ mặt, tầm mắt hai người giao nhau ngắn ngủi, loại cảm giác âm áp ái muối xuất hiện giữa hai người, chốc lát, mỗi người tự tránh ra.

Đột nhiên cảm thấy trong lòng rung động mãnh liệt, trong máu còn có một dòng hưng phấn lưu động không nói thành lời, làm cho anh có loại ảo giác như đang yêu.

17. Chương 17: Chương Kết

Editor: Lam

Ý thức được có ánh mắt tò mò đang nhìn mình và Đới Nghi Thuần, anh liếc qua, cho cô một cái liếc mắt khinh bỉ, đồng thời khó chịu oán thầm Kinh Ấu Mỹ đúng là đồ kỳ đà cản mũi!

Anh da dầy không sợ nóng, dù có nóng đến phỏng đi chẳng nữa cũng không bằng quả tim đang đập kịch liệt của anh, liền đưa tay trực tiếp nhận lấy cái mâm. “Cám ơn.” Giả bộ trấn định vọt qua một bên, hưởng dụng bữa ăn muộn này.

Kinh Ấu Mỹ nhìn Đới Nghi Thuần, lại nhìn Khương Duệ Minh, luôn cảm thấy giữa hai người này có sự kì quái không nói nên lời.

“Nghi Thuần cô sao vậy, sao mặt đột nhiên lại trở nên đỏ thắm?” Cô lớn tiếng hỏi, vô cùng cố ý.

Đới Nghi Thuần theo bản năng sờ gò má hơi nóng lên, “Có, có sao?” Cô chợt dạ lại mắc cỡ tránh né cặp mắt quá mức sắc bén kia của Kinh Ấu Mỹ.

Lần đầu tiên nhìn thấy hai người này, Kinh Ấu Mỹ đã chú ý, người phụ nữ đơn thuần này một khi gặp phải Khương Duệ Minh liền chưa từng có đường sống chống đỡ, không phải đỏ mặt thì chính là khẩn trương hoảng hốt, hoàn toàn khuất phục dưới ống quần của Khương Duệ Minh.

Loại tình huống này, nói thật ra thì cũng không có gì ngoài ý muốn, chân chính làm cô cảm thấy bất ngờ là Khương Duệ Minh bây giờ đang cùng người ta nguyền thề cái gì, cậu ta không phải là rất biết tán gái sao? Sao bây giờ ngược lại lại diễn thiếu niên đơn thuần, cũng bắt đầu học người ta ngượng ngùng.

Ha, đứa nhỏ cũng đã ba tuổi, cũng không phải là không có làm qua, rốt cuộc là đang khách sáo cái gì?

Khương Duệ Minh hai ba miếng ăn sạch bữa ăn, bỏ đĩa vào trong máy rửa chén, liền mò về thư phòng.

Không có biện pháp, Kinh Ấu Mỹ quần lấy mẹ của con trai anh, một người đàn ông như anh kẹt ở bên kia thì rất kì quái. Tạm thời không nói đến cái khác, Kinh Ấu Mỹ nhất định sẽ chăm chọc anh, dù gì đi nữa anh cũng không thể để người ta có cơ hội làm tổn hại tôn nghiêm đàn ông trước mặt người phụ nữ của mình.

Hừm, người phụ nữ của anh – Đới Nghi Thuần là người phụ nữ của anh?!

Khóe miệng nhếch lên, cảm thấy còn rất thích, vốn chính là vậy, anh đã sớm nói với cô muốn qua lại, nếu như không có những chuyện bất ngờ xảy ra quá nhiều, bằng hiệu suất của Khương Duệ Minh anh đã sớm “xử tử người ngay tại chỗ” rồi, nói là người phụ nữ của anh cũng đúng.

Lúc này, tiếng cười khúc khích từ bên ngoài truyền vào, lòng hiếu kỳ của anh lập tức bị câu lên, vô cùng muốn biết cô và Kinh Ấu Mỹ đang nói gì mà lại cười vui vẻ đến vậy.

Vì thế anh đứng dậy, thận trọng hé ra một khe nhỏ, dựng thẳng tai lên để nghe lén.

Cống hiến hết chuyện thời niên thiếu của Khương Duệ Minh xong, Kinh Ấu Mỹ không nhịn được tò mò hỏi: “Ban đầu khi cô phát hiện mình mang thai, có từng nghĩ đến muốn nói cho cậu ấy không?”

Vậy mới đúng chứ, Kinh Ấu Mỹ quả nhiên biết đặt câu hỏi, không đi làm phóng viên thật sự là quá đáng tiếc! Khương Duệ Minh âm thầm tán thưởng.

Đới Nghi Thuần trời sinh mắc cỡ cúi đầu, tay trái không tự chủ xoắn tay phải, “Có.”

“Vậy tại sao lại không nói? Là không tìm được hay là...”

Lời cô còn chưa nói hết, Đới Nghi Thuần đã lắc đầu phủ định suy đoán của cô.

“Xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng phải chịu một nửa trách nhiệm, chính là hai người chúng tôi không hề có chút tình cảm trụ cột nào, tôi sợ cho dù nói cho anh ấy biết chuyện tôi mang thai, anh ấy cũng sẽ không đồng ý để tôi sinh con, tôi không muốn bóp chết một sinh mạng nhỏ vô tội.”

“Cho nên cô liền tự mình gánh chịu?” Kinh Ấu Mỹ nghe vậy thấy rất đau lòng.

Trong phòng khách người nào đó cũng rất đau lòng, đau lòng cô gánh luôn cả phần áp lực mà vốn là anh phải gánh chịu, chỉ bằng thân thể gầy yếu kia.

Đới Nghi Thuần cười nhạt. Dẫu sao thời gian bết bát nhất cũng đã trôi qua.

“Vậy người nhà cô đâu? Cô chưa cưới đã sinh con, bọn họ không nói gì sao?”

Nghe vậy, nụ cười của cô đột nhiên trở nên cay đắng.

“Ba tôi đuổi tôi ra ngoài, tôi đã hơn ba năm chưa gặp bọn họ.”

Mặc dù bây giờ Đới Nghi Thuần nói rất hồ hởi, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ thấy đau, dù sao đó cũng là người nhà thân cận nhất.

Nhưng cô không trách bọn họ, là cô khiến bọn họ bị chỉ trích, là cô không tốt.

Nghe thấy cô bị đuổi ra khỏi nhà, tim Khương Duệ Minh đột nhiên thắt chặt, thiếu chút thì thở không nổi, không dám tưởng tượng khi đó cô chỉ mới hai mươi tuổi, như thế nào một mình đối mặt với cuộc sống chuyển biến lớn như thế, chớ nói chi lúc đó trong bụng cô còn có một sinh mạng nhỏ bé.

Trong nháy mắt anh cảm thấy tâm tình nặng nề, vào lúc cô cực khổ nhất, anh lại bình yên ngày qua ngày, mãnh liệt tự trách dồn đầy lồng ngực, anh quả thực thiếu nợ cô cùng con quá nhiều, dùng cả đời để bồi thường cũng không đủ, thế mà anh lại còn lời lẽ thẳng thừng chỉ trích cô chia rẽ anh và con.

Khốn khiếp! Khương Duệ Minh, mày đúng là đồ khốn khiếp!

“Không có chuyện gì, đều đã qua rồi, sau này có tôi ở đây, tôi tuyệt đối sẽ không để cô và Ân Ân chịu khổ.” Kinh Ấu Mỹ hào khí ngút trời vỗ ngực bảo đảm.

Khương Duệ Minh ở phòng khách nghe được thiếu chút nữa hộc máu.

Mẹ nó, Kinh Ấu Mỹ, cướp lời kịch của người ta làm gì, đó là lời tôi nên nói!

Có điều, trái lại cô ấy đã nói hết những lời trong lòng của anh ra.

Không có chuyện gì, đều đã qua rồi, sau này có anh ở đây, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô và con chịu khổ, cho dù là một chút xiu không sườn sề anh cũng sẽ không để nó xảy ra.

“Cám ơn.” Đới Nghi Thuần thật cảm kích, cười tí mắt, “Thật ra thì tôi luôn rất may mắn, luôn gặp được người tốt, giống như Lý Lộ vậy, cô ấy là bạn rất thân của tôi, những năm này may mà có cô ấy và mẹ cô ấy tôi và Ân Ân mới có thể trôi qua hạnh phúc như thế. Giống như lần này cô ấy giấu tôi lên đưa Ân Ân tới, cũng là bởi quá đau lòng tôi, chỉ là cô ấy không hiểu, bất kì khổ cực nào đối với một người mẹ mà nói thật ra đều là hạnh phúc.”

Cô gái ngu ngốc này, ngơ ngác ngác, cũng đã thấm thành như vậy mà còn nói mình hạnh phúc!

Tuy nói đàn ông không rơi lệ, Khương Duệ Minh vẫn không nhịn được đỏ hốc mắt.

Kinh Ấu Mỹ rất thích cô gái kiên cường lạc quan này, cô đáng được một người đàn ông tốt tới bảo vệ, dĩ nhiên, phải là người đàn ông trong lòng cô ấy.

“Nghị Thuần, cô có còn thích Khương Duệ Minh không?” Kinh Ấu Mỹ thẳng thừng hỏi.

Trong phòng khách, Khương Duệ Minh đang ngồi trên ghế nghe lén, theo bản năng của luật sư, rất cảnh giác với vấn đề mang tính then chốt này, không tự chủ nghiêng người về phía nhà bếp, giây tiếp theo, anh không nghe được câu trả lời, nhưng lại nghe thấy một tiếng thét chói tai —

“A, Nghị Thuần, cô làm sao thế! Cô, cô có khỏe không?! Trời ạ, làm thế nào đây làm thế nào đây.”

Anh đột nhiên kinh hãi, nháy mắt khí lạnh đánh úp tới, rất sợ hãi mình sắp mất đi thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Không còn cách nào để tiếp tục bình tĩnh nữa, anh lao ra khỏi thư phòng, chạy thẳng tới phòng bếp.

Sau đó, anh ngây người, trong phòng bếp ngoại trừ Đối Nghị Thuần không biết chuyện gì đang xảy ra, còn có Kinh Ấu Mỹ giống như bị điên đang không ngừng thét chói tai.

Chỉ chốc lát, lại thêm một người điên gia nhập, cười toe toét thét thêm mấy tiếng, coi như là tình bạn giúp đỡ.

Khương Duệ Minh lập tức cảm thấy đỉnh đầu có một đám quạ đen quác quác bay qua, đông ngệt....

Hiện tại là có chuyện gì?!

Anh nhìn về phía Kinh Ấu Mỹ, trên mặt cô hoàn toàn không có một tia xấu hổ, còn dương dương đắc ý, sau khi làm một mặt quỷ với anh liền tự ý nắm tay Ân Ân, “Đi, chúng ta cùng đi ăn kem nào.”

“Ưm ưm ưm, con muốn đi ăn kem.”

“Đúng rồi, chúng ta ăn kem xong sẽ đi cửa hàng bách hóa dạo một chút, sẽ không trở lại ‘quá sớm’ đâu”. Trước khi đóng cửa lại, Kinh Ấu Mỹ không quên tận lực cất cao âm lượng bổ sung, nói xong mới mang ý vị sâu xa cười gian xảo rời đi.

Lần này coi như Khương Duệ Minh có ngu cớ nào đi nữa cũng biết, anh đã bị lừa giỡn!

Sau khi trong nhà ít đi một lớn một nhỏ kỳ đà cản mũi không sợ thiên hạ không loạn, đột nhiên yên tĩnh lại, nhìn Khương Duệ Minh đứng trước mặt mình, Đối Nghị Thuần bị cảm giác áp bách mãnh liệt làm căng thẳng, tất cả dưỡng khí trong phòng dường như đều bị anh hút đi, khiến cô sắp thở không nổi.

Bỗng nhiên, cô còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, cả người đã bị anh ôm vào trong lòng.

Thật chặt, sức mạnh thuộc về đàn ông, thật chặt ôm lấy cô, cô lòng dạ rối bời, bất an giãy giụa, nhưng ngược lại càng khiến cho mình bị ôm chặt hơn, người nào đó như muốn hòa cô vào trong thân thể.

“Chúng ta làm lành có được không?”

Cô đột nhiên ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn người đàn ông đang nói chuyện.

Khuôn mặt tự tin hiện lên vẻ xấu hổ, một lần nữa thành khẩn nói: “Anh muốn có em, muốn có một gia đình cho Ân Ân, chúng ta làm lành đi, có được không?”

Gia đình, hai chữ này khiến tim cô xúc động, hốc mắt cô bỗng nhiên nóng lên, giây tiếp theo, nước mắt tranh nhau chảy xuống.

“Đừng khóc, đừng... ” Khương Duệ Minh luống cuống tay chân.

Anh chưa từng đối với một người phụ nữ nào khẩn trương đến như vậy, chỉ kém không quỳ xuống hỏi rõ.

Cô cảm động nước mắt rơi không ngừng, nhưng khi vừa nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch sốt ruột vì mình của anh lại không nhịn được cười vui vẻ.

Cô biết dáng vẻ mình vừa khóc vừa cười rất ngốc, nhưng mà cảm xúc chính là tới mạnh mẽ như thế.

“Anh có thể làm một việc không?”

Cô còn chưa kịp trả lời, bàn tay anh đã ôm lấy gương mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên...

Mới bắt đầu, đôi môi chạm nhẹ như bông vải, triền miên mà dịu dàng, dần dần, đợi đến khi cô quen với cảm giác hôn môi, tất cả liền chuyển sang nồng nàn lại mãnh liệt —

Tim cô đập kịch liệt, hoàn toàn không muốn chống cự, chỉ muốn đắm chìm thần phục.

Bọn họ ôm lấy nhau, vui sướng quấn quýt hôn nhau, mọi thứ đều phối hợp tự nhiên như thể cô trời sinh là để anh đến hôn vậy, cũng như anh trời sinh là để đến hôn cô.

Tư vị dinh dính lại ngọt ngào làm say mê nam nữ, ngay cả hô hấp cũng ngọt ngào, mang theo hương thơm của bánh mì nướng còn vương lại, bọn họ thở hổn hển tách ra, ánh mắt của cả hai đều sáng lấp lánh.

Anh không nhịn được cong môi nở nụ cười nhẹ đã lâu không gặp với cô, lại lần nữa ôm chặt lấy khuôn mặt hồng hồng của cô.

“Đây là thật sao?” Đới Nghi Thuần cất giọng mềm mại hỏi.

Luôn cảm thấy tốt đẹp quá mức sẽ không chân thật, giống như là chỉ xuất hiện trong giấc mơ.

Khương Duệ Minh không nói hai lời, lần nữa dùng hành động chứng minh. Là thật, anh thực sự hôn cô, dùng tư thái của một người đàn ông khát vọng hôn cô nhưng lại dịu dàng thương tiếc.

Một lúc sau, anh mới quyền luyến không nỡ rời khỏi đôi môi phần hồng của cô, khàn giọng hỏi: “Như vậy em còn cảm thấy là giả sao?”

Cô cười then thùng hóa ra tốt đẹp này là thật, cô không biết làm sao để hình dung tâm tình lúc này, chỉ muốn nở nụ cười, vĩnh viễn chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt.

“Em còn chưa nói cho anh biết câu trả lời của câu hỏi cuối cùng kia.”

Trong đầu tràn ngập bong bóng màu hồng quả thật không thích hợp để suy nghĩ, cô dùng một khoảng thời gian mới nhớ tới câu hỏi cuối cùng nào, sau đó mặt đỏ lên, vội vàng then thùng cúi đầu.

“Trả lời anh, anh phải biết câu trả lời của em.”

Không phải muốn, mà là phải, người đàn ông này vô cùng bá đạo.

Cũng không biết dừng khí ở đâu ra, cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: “Nếu như câu trả lời là không, anh sẽ làm gì? Nếu như câu trả lời là có, anh sẽ như thế nào?”

“Nếu như câu trả lời là không, anh sẽ dùng tất cả khả năng của mình để khiến em yêu anh, nếu như câu trả lời là có, anh sẽ làm như vậy-”

Anh ôm ngang lấy cô, không đếm xỉa đến tiếng kinh hô của cô, sải bước đi về phía phòng ngủ chính, sau khi đặt cô lên giường, thân hình cao lớn đã khát khao đè lên.

Cô bị anh hôn đến trời đất xoay tròn, thật vất vả mới có được một khe hở, xấu hổ nói: “Như vậy quá nhanh...”

Quá nhanh? Bọn họ đã bị chia cắt ba năm, anh lại tốn ba tháng để theo đuổi cô, sau đó lại tốn gần ba tuần để trốn tránh cơn tức giận, nếu thật sự bàn về thời gian nhanh chậm thì Khương Duệ Minh chỉ có thể nói, bọn họ quá chậm, chậm đến mức không thể tưởng tượng được, chậm đến khó hiểu.

Chỉ những bước đi sai lầm này đã khiến bọn họ lãng phí mất đi không biết bao nhiêu thời gian ngọt ngào!

Anh cẩn thận gặm cắn cắn cổ mẫn cảm của cô, “Vì anh sinh thêm một đứa nữa có được không? Anh muốn có một đứa con gái giống em, lần này anh sẽ cẩn thận canh giữ em bên người, tuyệt đối sẽ không để em cô đơn...”

Trước người đàn ông này cô vĩnh viễn không học được cách phản kháng, cô mềm nhũn trầm luân dưới người anh, dùng nhu thuận để đáp trả lời thỉnh cầu của anh.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời từ phía bầu trời u ám bắt đầu lộ ra, sau buổi chiều yên tĩnh, bọn họ rốt cuộc đã làm lành.

18. Chương 18: Vĩ Thanh

Editor: Lam

Dưới sự ủng hộ hết mình của Khương Duệ Minh, Đới Nghi Thuần trở lại sân trường.

Ngồi giữa một đám bạn học nhỏ hơn cô mấy tuổi, cô cảm thấy thật thú vị.

Cô đưa tay sờ lên sống mũi, theo thói quen muốn đẩy mắt kính nhưng chỉ sờ được sống mũi của mình.

Cô lắc đầu cười.

Bởi vì anh nói, anh không muốn thời điểm trước khi hôn cô còn phải loại bỏ chương ngại vật, hơn nữa sống mũi của cô 1 ngày 24 giờ chỉ có lúc ngủ và rửa mặt mới được tự do, thật đáng thương, anh có nghĩa vụ phải giải cứu nó, thế nên cô bị xách đi phẫu thuật bắn laser, hoàn toàn tháo chiếc mắt kính to đùng kia xuống.

Tiếng chuông tan học vang lên, cô vội vàng cất tập bút sách vở, xốc túi xách lên bước nhanh đi ra ngoài giảng đường.

“Nghi Thuần, một lát nữa có rảnh không? Chúng ta cùng nhau đi ăn đi.” Một thiếu niên chạy đến trước mặt mời cô.

“Tôi không có nhiều thời gian, thật xin lỗi.” Cô xin lỗi nhìn bạn học, khéo léo từ chối.

“Đừng ngại, chúng ta cùng đi đi.” Thiếu niên không nản lòng đi theo cô.

Vào lúc Đới Nghi Thuần ba bước thành hai bước đi xuống lầu, tại cổng trường diễn ra một trận xôn xao.

Người đàn ông cả người phát ra khí chất mê người đang ưu nhã đứng cạnh một chiếc xe hơi, anh ta đối với những chỉ chỉ trỏ trỏ xung quanh hoàn toàn không để ý, ánh mắt chuyên chú nhìn động tĩnh ở phía cổng trường, ngay cả khi có cô gái cầm điện thoại chụp lên anh ta cũng lười để ý, bởi vì những thứ đó đều không quan trọng.

“Ba ba, mẹ đâu rồi? Con thật sự rất nhớ mẹ.” Ân Ân mặc bộ đồng phục mầm non đáng yêu từ trong cửa sổ nhô đầu ra, chân mày hơi nhíu giống như thật sự bị tương tư hành hạ đến thâm thối, rất có mùi vị của tiểu tình thánh.

“Đã nói trước rồi, buổi sáng là con ôm mẹ trước, lát nữa đến lượt ba ba trước.”

“Nhưng mà tối hôm qua ba đã ôm rất lâu nha.” Bé bắt mắt kháng nghị.

Trên mặt Khương Duệ Minh lập tức xuất hiện ba đường kẻ.

Thằng nhóc này thật sự quá hư, anh cùng lắm chỉ thân mật một chút thôi, bé liền chạy đến âm ỉ, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa đến lúc nào anh và Đới Nghi Thuần mới có thể thuận lợi chế tạo ra một tiểu bảo bối đây?

“Được rồi được rồi, chờ lát nữa cho con ôm một phút, rất công bằng.”

Con nít căn bản không có khái niệm về thời gian, nghe ba ba mỗi khi ôm đều nói một phút, chắc hẳn là cực kỳ lâu thế nên bé cũng không có kháng nghị, ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Bỗng nhiên, trong đám người, một bóng người thanh lệ từ phía cổng trường đi tới, Khương Duệ Minh đang muốn vẫy tay với cô, ngạc nhiên phát hiện có một động vật giống đực kè kè đi bên cạnh cô, dọc đường đi cũng có không ít động vật giống đực chào hỏi.

Anh bĩu môi, rất không có tư vị.

“Ba ba, là mẹ kia... A, người kia là ai, sao cứ nói chuyện với mẹ thế?” Ân Ân cũng nhíu mày.

“Con trai, đi, cùng ba ba đi bảo vệ mẹ.”

“Dạ, chúng ta cùng đi bảo vệ mẹ.”

Mở cửa xe, dắt con trai xuống, hai ba con tức giận bước tới tuyên bố chủ quyền.

“Nghị Thuận.”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Đới Nghi Thuận lập tức dừng chân, ngực khẽ run lên, ánh mắt thẹn thùng nhìn người đàn ông lúc nào cũng có thể dễ dàng chạm đến trái tim cô.

“Đới Nghi Thuận, cô biết anh ta sao? Anh ta là ai?” Một bạn học nam bên cạnh không hèn mà cùng tò mò hỏi.

Cô còn chưa kịp trả lời, Khương Duệ Minh đã ra ám hiệu với con trai, chỉ thấy ảnh đế tương lai đạt giải thưởng Golden Horse Awards giang tay ra, khuôn mặt dễ thương chạy như bay về phía cô, không quên la lớn –

“Mẹ, con thật sự rất nhớ mẹ.”

Đới Nghi Thuận không còn tâm tư để ý tới người ngoài, ngồi xổm xuống giang hai tay ra, vũng vàng tiếp lấy tiểu bảo bối của cô, “Mẹ cũng rất nhớ con.”

Hai mẹ con thân mật cạ mũi.

“Mẹ, mẹ?” Mọi người có mặt trợn mắt há mồm.

“Đúng vậy, đây là mẹ của con, rất xinh đẹp đi, đó là ba ba của con, rất đẹp trai đúng không?” Ân Ân kiêu ngạo nói?

“Cô... cô kết hôn rồi sao?” Một bạn học nam dẫn đầu phục hồi tinh thần, run giọng hỏi.

Đới Nghi Thuận mặt đầy hạnh phúc gật đầu, “Tôi phải đi trước đây, chồng tôi chờ tôi rất lâu rồi, bye bye.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-duoc-con-cuoi-duoc-vo>